

SJUNDE DELEN

VID

AFTONLAMPAN

AF

AINA

HELSINGFORS
SÖDERSTRÖM & C:o
FÖRLAGSAKTIEBOLAG

AINA

VID AFTONLAMPAN

SKIZZER OCH NOVELLER

SJUNDE DELEN

HELSINGFORS

SÖDERSTRÖM & C:o FÖRLAGSAKTIEBOLAG

ALMA

VID ÅRSTONMÖTAN

SKIZER OCH NOTISER

STYRDE OCH

HELSINGFORS 1899

FINSK TIDSKRIFTS TRYCKERI AKTIEBOLAG

INNEHÅLL.

	Sid.
Ensam	I.
En prinsessa	12.
Vedergällning	65.
I minnenas gårdar	III.
Fädernearf	134.

ENSAM.

En julberättelse.

Det vanliga sorlet vid hufvudstadens järnvägsstation uppsteg i den disiga morgonluften, något förstärkt likväl genom den talrika mängden af resande. Såväl vestibylen som väntsalarna voro öfverfyllda, men så var det också i dag julafton.

Nu ringde klockan för tredje gången, signalhvisslan ljud gällt utefter linien och det ändlösa tåget satte sig långsamt i rörelse. „Farväl, farväl!“ ljud det från de kvarblifna på perrongen och „farväl, farväl!“ vinkade man från kupéfönstren. „Farväl!“ flåsade äfven den stora ånghästen, och så bar det af ut till landet, bort genom rimklädda skogar och öfver snöhöljda fält, förbi folkrika byar och små ensliga torp — långt, långt bort.

En gammal herre lutade sig tungt tillbaka mot ryggstödet på den stoppade soffan i en andra

klassens vagn och gaf i detsamma till ett litet utrop af smärta. Den giktsjuka foten, som han hade lindat in i en varm respläd, tålde ogärna minsta rörelse.

Puh — det var då verkligen odrägligt med den gikten! Ett missnöjdt uttryck hade lägrat sig kring hans tunna, hoptryckta läppar; egentligen fanns det alltid där, men nu såg det bittrare ut än vanligt. Ja, detta missnöje hade tydligen under åratat ristat sina djupa fåror i den gamles ansikte, detta ansikte med de fina, aristokratiska dragen, som säkert engång kallats vackert. Det låg där tungt öfver den höga pannan, i de stålblå ögonen under de bistra grå ögonbrynen och kring den satiriska munnen.

Soffan, där han satt, föreföll honom ovanligt obekvämt, vagnen skakade också i dag alldeles förskräckligt, och så var där ett ständigt drag, då människor oafbrutet kommo och gingo genom de öfverfulla vagnarna. Infamt! — han vred förbittrad sina tjocka, isgrå mustascher.

Bredvid honom låg dagens tidning. Han vecklade upp den och ögnade flyktigt genom första sidans spalter, men allt hvad han läste tyktes blott öka hans dåliga lynne, och vresigt slängde han bladet ifrån sig.

Det var dock eländigt att resa ensam, då man blifvit gammal och skröplig. Men sina penningaffärer hade han ännu tills dato egenhändigt skött, därför denna resa i vinterkylan. Han drog upp

sitt ur — ett verkligt konstverk på en präktig guldkedja — hvad tiden gick långsamt i dag, den riktigt kröp framåt, och han var så trött, hade icke sofvit ordentligt på tre nätter. Han kunde aldrig sofva på hotell i en främmande bädd, och gikten hade dessutom ansatt honom hela tiden. Han hade varit utsatt för drag i kupén äfven på inresan till staden, och värken hade gjort honom nästan förtviflad, just då han måste tvinga sig att tänka och tala. Man kunde blifva rasande för mindre, utled på det usla lifvet — det hade han för resten varit för längesedan; det var så utan intresse, utan planer och mål för honom, tomt som en tömd champagnebutelj.

Ah, den foten, nu riste den igen. Om ungdomen ändå visste skatta sin lycka, den tanklösa, afundsvärda ungdomen! Hans blick råkade falla på grannen midtemot, hvilken var en representant för just denna ungdom, en fin, smärt ynglingagestalt med käckt uppburet hufvud. Håret var mörkt, pannan hög och ren, och kring munnen skymtade små gryende mustascher. Det var en vacker gosse, medgaf den gamle, dragen i detta ungdomsfriska ansikte voro regelbundna såsom hans egna, hyn var fin och håret lätt krusigt, just såsom hans eget engång varit.

Grannen läste också, men icke tidningen — den låg ännu hopviken i öfverrocksfickan — utan ett bref med manlig handstil, som tycktes glädja honom, ty han smålog godt under läsningen.

Ah, den ungdomen, som alltid kunde le. Där satt han, den unge glopen, så oberörd och glad-des invärtes, medan han, åldringen midtemot, pinades af sjukdom och tusende obehag — egoism, egoism!

Den unge mannen hade emellertid slutat läsningen af sitt bref och omsorgsfullt inlagt det i en elegant plånbok. Nästa minut signalerade tåget, och konduktören passerade genom vagnen, upp-repande stationens namn.

— Hör hit, konduktör! — nej, där gick han redan, och den unge mannen kilade förstås också i väg, som om golfvet bränt honom. Aj, aj, den foten! Men hvad var det, där kom ju pojken tillbaka som en blixst och stod och bugade sig för honom. — Är det någonting, hvarmed jag kunde stå till tjänst?

Gubben var så förbluffad, att han knappt ville komma sig att svara, sedan mumlade han något om ett glas vatten och sin sjuka fot, och orden voro knappt framsagda, innan reskamraten redan stod framför honom med det fyllda glaset. Medan han drack ur det, gick tåget vidare; en nästan omärklig ryckning kring den unge mannens läppar vittnade om att han iakttog det, men den gamles skarpa blick hade dock observerat detta tecken på oro.

— Skulle ni kanske stiga af här och har försummat er för min skull? — hans ton lät verkligen orolig.

— Nej, för ingen del, det var blott en bekant, som jag ville råka och önska en glad jul, ljud svaret.

— Jag beklagar att han gick miste därom.

— Det betyder ingenting, kanske skulle han ej ens blifvit mig varse i folkträngseln.

— Tillåt mig ännu engång uttrycka min ledsnad, en så sällsynt artighet af en ung person gentemot en bräcklig åldring som jag hade snarare bort blifva belönad än bestraffad.

— Åh, jag ber, tala inte mer därom. Ni saknar tändstickor, ser jag, kanske får jag lof?

— Tack, ja, ni röker naturligtvis; många göra det ju i våra dagar redan under skoltiden.

— Nej, jag är inte rökare, men reser ändå vanligen med elddon i fickan.

— Ni mår kanske illa af tobaksrök?

— Det är inte orsaken, men jag har på sätt och vis ingått en öfverenskommelse med min far — han såg öppet på den gamle med sina klara, bruna ögon. De voro mycket vackra, dessa ögon, och deras uttryck vittnade om att de hade intet att dölja för en förtroendefull fader, inga mörka vrår på djupet, inga ljusskygga hemligheter.

Man möter stundom ett sådant ansikte hos helt unga personer. Där finnes intet spår af svikna förhoppningar, slocknade illusioner och dolda lidelser, och den morgonfriskhet, den rena passionsfrihet, som präglar det, tjusar dubbelt genom sin lugna omedvetenhet. Den gamle herrn studerade

sin granne med största uppmärksamhet. — Ursäkta min frågvishet, men huru gammal är ni egentligen? frågade han efter en längre paus.

Grannen såg öfverraskad upp från tidningen, som han en stund fördjupat sig i, men svarade artigt som förut: — Tjugo år sedan augusti. — Gubben nickade, sedan gick åter en smärtfull ryckning genom hela hans kropp, foten började göra sig påmind. — Gikten är en förskräcklig tyrann, må ni tro.

— Det vet jag, min mor har mycket lidit af denna sjukdom och hennes ena hand är ofta obrukbar.

— Er fru mor är likväl jämförelsevis ung ännu, eller huru?

Reskamraten smålog. — Mamma har länge sedan firat sin femtionde födelsedag, upplyste han med samma förekommande välvilja.

Konversationen afstannade nu, den unge mannen återtog sin tidning och gubben låtsade slumra, men med cigarren mellan fingrarna granskade han fortfarande i smyg sin unge grannes hela person ända från krimskinnsmössan till de fina skodonen. Hela gestalten i den vackra öfverrocken med dyrbar pälskrage, de välsittande handskarna och den eleganta respläden, allt vittnade om att det var ett „rikemansbarn“ han såg framför sig. Ja, pojken var från ett fint hem, det kunde han gå i borgen för, och hade dessutom, hvad bättre var, fått

en utmärkt uppfostran, det var han lika öfvertygad om.

Se där, nu hade han äfven i det torra tidningsbladet funnit någonting roligt — sådan är ungdomen. Men le du gärna för mig, det är så kort tid man har lust att skratta här på jorden.

Gubben sitter med halfslutna ögon, han drömer sig tillbaka i tiden, långt tillbaka bland gamla, förbleknade minnen. Hjärtat slår, sommarsolen ler och lifvet ligger rikt och härligt framför honom. Också han har engång varit ung, lefvat och älskat. Detta leende är honom bekant, han har sett det engång förr, därför stiga de fram, alla dessa gamla, förgättna minnen ur det förflutnas skuggor.

Tåget hvisslar åter, man har hunnit middagsstationen och alla de resande skynda ifrigt ut ur vagnarna. Den gamle herrn känner sig äfven hungrig, men huru skall han hinna fram till matbordet, innan det är sköfladt, och så tillbaka igen, innan tåget rusar vidare; han försöker med hopbitna tänder stöda på den värkande foten och stapplar några steg framåt.

— Får jag bjuda min arm? — där stod den unge grannen återigen bugande framför honom.

— Det är för mycket, alldeles för mycket — stammade gubben, men han kunde ej göra motstånd, när hans reskamrat vänligt lade hans hand på sin arm och raskt, men tillika omsorgsfullt, förde honom den kortaste vägen in i matsalen.

Att anskaffa en god plats och förse honom med allt hvad han önskade gick lika lätt och hastigt. Sedan satte den unge mannen sig ned vid hans sida och middagen blef högst animerad. Den gamle var ett så treffligt och intressant sällskap man gärna kunde önska sig, och hans vanliga satiriska bitterhet var som bortblåst.

De fortforo att samtala äfven sedan man återvänt till kupéen, där den unge främlingen omtänksamt insvepte den sjuka foten i pläden. Han tycktes verkligen till gubbens tysta belåtenhet föredraga sin reskamrats konversation framför tidningen, som nu låg glömd i soffhörnet.

— Nu har jag inte mera långt till *min* station, sade den unge mannen slutligen.

— Jaså — gubbens ansikte mulnade ögonblickligen — det är ledsamt att bli lämnad ensam igen.

— Åh, här komma nog nya resande vid hvarje haltpunkt en sådan dag som denna.

— Möjligt, men jag är inte just sällskaplig af mig gentemot folk i allmänhet, det är blott er vänlighet, unge man, som tinat upp mig. Reser ni hem till julen?

— Ja, jag reser hem — där flög ett solljust leende öfver de ungdomliga dragen — jag måste dröja kvar i staden för en tentamen ända tills i dag, men nu är den lyckligt och väl undan-gjord.

— Och därför har ni under hela resan sett så belåten ut.

— Jag är så lycklig öfver att få fara hem. — Han uttalade det sista ordet med ett eget, ömt tonfall, ett tonfall, som plötsligt kom en hittills okänd sträng i den gamle mannens bröst att vibrera. Han hade ingen kär anförvant, han, att vänta hem till det stora, ödsliga huset, där allt var så rikt och präktigt, men där han lefde helt allena, sedan han förlorat sin hustru, genom hvilken han fått hela sin förmögenhet.

Det skälfdde till i hans hjärta. Hvad de voro lyckliga, de där främlingarna, som ägde en sådan skatt och som kunnat göra föräldrahemmet så kärt för honom!

— Jag tror att min far själf kommer och möter mig, sade den unge mannen, som nu stod vid fönstret och ifrigt spanade ut i mörkret efter första glimten af stationslyktorna.

— Har ni syskon?

— Nej, inga!

— Ni är således den ende?

— Ja, den ende och inte ens en egen son, jag blef adopterad som helt späd, ett hittebarn, som man säger. Men se där, nu stanna vi redan. Farväl, min herre, jag ber att få tacka er för angenämt sällskap och tillönska er en god fortsättning af resan.

— Tack, unge man, all tacksamhet stannar på min sida, det kan jag försäkra.

— Åh, jag ber! Ack pappa, pappa! — En lång, reslig man hade just inträdt och far och son lågo i hvarandras armar.

— Välkommen hem, min älskade gosse!

— Tentamen har gått bra, och nu är jag klar med det ämnet.

— Verkligen! Gud välsigne dig, min Gunni. Hvad mamma nu skall blifva glad.

— Huru mår hon, jag har varit helt orolig?

— Hon känner sig mycket bättre och är idel längtan efter dig. Hästarna äro uthvilade och kusken tar som bäst vård om din kappsäck, vi komma hem alldeles lagom för att tända julgranen.

Frågor och svar växlades brådskande.

— Ah pappa, hvad det känns härligt att få komma hem!

Återigen det där ömma tonfallet. Den gamle herrn såg så besynnerlig ut och blicken var lika som fastnitad vid de två, fader och son. Gingo de redan bort?

Ja — nej — den unge vände om ännu engång. Till och med i öfvermåttet af sin glädje hade han en tanke kvar för den gamle, ensamme främlingen. — Jag hoppas att någon är er till mötes i kväll, sade han oroligt, — med en så sjuk fot behöfver man nödvändigt en stadig arm till stöd.

— Min gamle betjänt kommer enligt order till stationen efter mig — jag har ingen nära anförvant.

Man läste tydligen ett deltagande „stackars gamle man“ i den unges uttrycksfulla blick, när han lyfte på hatten för att gå.

— Farväl, unge man, Gud ledsage er, må Han den gamles röst stockade sig, han vinkade blott med handen till afsked och i det samma ljöd afgangssignalen.

Genom det immiga fönstret kunde han ännu se dem gå arm i arm in i stationshusets upplysta väntsal, sedan sjönk han tillsammans, dolde ansiktet i händerna och mumlade med bruten stämma: — En sådan son! Nemesis divina, jag anklagar dig ej, jag vet blott att jag är en arm, fattig man och från denna dag dubbelt så ensam som jag någonsin varit! O Gud, förbarma Dig!

Stjärnorna lyste strålande klart, och djup frid sänkte sig öfver jorden med dess sorger och fröjder, julens heliga, välsignade frid — medan tåget ilade vidare i den tysta kvällen.

EN PRINSESSA.

Midsommarens fägring låg utbredd öfver den finska kustbygden, solen glittrade på blånande fjärdar, i hvilka ett kantigt klippref här och där stack upp sin spetsiga hjässa, och vinden förde en stark barrdoft från strändernas furor mot det eleganta badsällskapet i båten, som just nu med slaknade segel och brokiga vimplar på masttopparna landade invid byn.

Man hade lämnat brunnshusets verandor och badhusparkens gångar för att göra en lång seglats ut i skärgården, och nu skulle man lustvandra i skogen på obanade stigar och se den finska ödemarken på närmare håll — det var både pikant och nytt.

I spetsen för den lilla exkursionen, till största delen sammansatt af utländingar, ströfvade en ung dam, som till fasa för sina följeslagare oför-

färadt trängde fram genom enbuskarna och käckt satte sin fina sko på björnmossans gröna fäll.

En utsökt elegant dräkt och en liten klädsam matroshatt bidrogo till den uppmärksamhet hon väckte, tack vare sin egendomliga skönhet, sitt tjocka svarta hår och sina stora, strålande ögon, som mörka och outgrundligt djupa blickade fram under de långa ögonfransarna.

Mer än en timme hade sällskapet redan ströfvat framåt utan att hvila, men den unga anförinnan visade ännu intet tecken till trötthet, ehuru mer än en i sällskapet redan på ett fint sätt låtit förstå att en liten siesta i det gröna nu kunde vara välbehöflig. Slutligen började de flesta beklaga sig öfver hunger, och nästan enhälligt röstades för ett återtåg till byn vid stranden, där en landtlig måltid säkert kunde påräknas.

— Jag föreslår att enhvar beger sig åstad att fouragera för egen räkning, utbrast den unga damen i spetsen för tåget — vi måste ju upplefva något äfventyr, eljes har vår utfärd intet värde. Au revoir, mina damer och herrar — och med en handrörelse och ett litet öfvermodigt skratt ilade hon bort för att snart till sällskapets häpnad vara helt och hållet ur sikte. Detta snabba försvinnande liknade nästan en planlagd flykt, ty då hon vände sig om och såg att ingen följde henne, drog hon ett djupt andetag af lättnad och smålog triumferande som åt en lyckad krigslist. Sedan skyndade hon med raska steg framåt på en af de

slingrande små stigar man så ofta påträffar i våra skogar. Stundom var vägen så smal, att bitar af toilettens spetsgarnityr stannade kvar i snåren, men det brydde hon sig synbarligen icke om. Hon tycktes njuta intensivt af ensamheten, och småsjungande insöp hon begärligt den friska kådlukten från tallarna, hvilkas täta grenar nästan slog samman öfver hennes hufvud.

Då stigen slutligen mynnade ut i en ödslig körväg, stod hon ett ögonblick tveksam vid dikeskanten, tills hennes spelande blick upptäckt skymten af ett mörkt tak bortom björkskogen, som här blandade sitt ljusa löfverk med furornas mörkare grönska. En målad grind ledde in i dungen, den såg oemotståndligt lockande ut, och den unga vandrerskan öppnade utan tvekan denna port till det idylliska paradiset.

Ack så härligt! Hon kastade sin näpna hatt i luften, slog ihop händerna och tryckte i förbifarten sina röda läppar mot björkarnas unga löf eller det silfverskimrande näfret. Hvilken doft, hvilken fågring, och öfverallt en sådan ljudlös stillhet och ro! Hon slöt ögonen och öppnade dem åter för att drömmande blicka framåt, allt medan hon vandrade vidare mot en enkelt byggd villa, som täckt inbäddad i grönska nu låg framför henne invid den glittrande viken.

Ännu några steg, och hennes fötter trycktes mot den knastrande sanden på gårdsplanen, som omgafs af vackra gräsmattor, kantade med konst-

lösa blomsteranläggningar. En ung flicka hängde ut tvätt till torkning på stranden och en karl höll på att meja hö ett stycke längre bort, men på den landtliga förstugukvisten satt ett äldre fruntimmer allena, sysselsatt med handarbete.

Raskt och med världsdamens lugna säkerhet trädde den unga främlingen fram till den äldre damen, som förvånad stirrade på denna som det tycktes ur jorden framvuxna uppenbarelse. I hennes ljusblå ögon kunde man helt tydligt läsa frågan: — Hvad vill ni här? — men ock ett godmodigt: — Hvarmed kan jag stå er till tjänst?

Den främmande skyndade att göra reda för sig. En gäst från den ej alltför långt aflägsna badorten ute på lustparti och drifven af hungern att söka sig fram till barmhärtiga människor, som ville gifva henne någonting att äta. Det lät förtjusande barnsligt och naivt, och fröken Elise Walle, värdinnan på stället, försäkrade ifrigt, att ingen någonsin skulle behöfva gå hungrande från hennes dörr. Lyckligtvis hade hon just fått köpa en korg smultron — de allra första för året — hon skulle genast hämta dem. Och vänligt brådskande kastade hon arbetet ifrån sig, grep efter sin lilla nyckelkorg och bad gästen för all del slå sig ned på verandan.

En passiv roll tycktes emellertid icke falla främlingen i smaken. Utan inbjudning trippade hon med lätta steg efter husmodren i skafferiet, öfver hvars bländhvita hyllor och otaliga välordnade

krukor och burkar hon fritt uttalade sin lifliga beundran. Fröken Walle behöfde minsann inte heller blygas, hon var ett mönster som matmoder, och gästens loford smickrade icke så litet hennes oskyldiga husmoderliga fåfänga.

— Ack, sådant rart bröd ni har, madame, får jag — och de små händerna sträcktes bedjande efter en hvetebulle. — Det får ni visst, och se här har ni bären, låt mig bära in dem åt er, så går Klara att hämta upp grädden ur källarn; om ni sedan nöjer er med en så lätt måltid, blir en annan fråga.

— Åh, madame, jag är förtjust, får jag äta härute med denna sköna utsikt för ögonen? Tusen, tusen tack, det skall smaka alldeles utmärkt.

Hon drog raskt af de långa handskarna och kastade dem på bordet, medan fröken Walle satte sig midt emot henne och med välbehag såg de friska, hvita tänderna bita i det nybakade brödet. Hvad hon var vacker, den unga främlingen, så luftig och fin och full af gratie ända ut i de smala fingerspetsarna, man kunde inte se sig mätt på henne. Och hela tiden hade den goda damen en förnimmelse, som om hon drömde, det var så förunderligt och ovanligt alltsammans.

— Hvad ert hem är vackert, madame, sade den främmande och lät sin blick tankfullt ila bort öfver vikens blanka spegel — bor ni alltid här?

— Nej, endast om sommaren.

— Nu har jag ätit för minst en vecka, tror jag, hjärtligt tack — får jag nu springa ned och se mig om i er trädgård? — Fröken Walle nickade, och lätt som om hennes fot knappt rört vid marken, fladdrade den unga främlingen likt en brokig fjäril bort mellan blomrabatterna. Där stack hon sin fint buktade näsa djupt in i de hvita rosornäs snö, nästa sekund förbluffade hon slätterkarlen, den hederlige Jansson, genom att handlöst kasta sig ned i det nyslagna höet, och ögonblicket därpå var hon ute på gräslindan hos en from brun ko, som stilla idislande gick och drog på tjuderrepet.

Fröken Elise hade också kommit ut och följde med beundrande blickar den smärta flickgestaltens snabba graciösa rörelser, ända tills hon kom tillbaka och smeksamt lade sin arm på värdinnans. — Hvad ni är lycklig, madame, som får bebo ett sådant paradys, suckade hon — men låt mig nu också se, huru ni har det därinne?

Rösten ljöd så bevekande, och hon gjorde en liten bedjande rörelse mot villan. Fröken Walle log och inbjöd henne att följa sig. Från den lilla förstugan kom man direkte i ett trefligt, ehuru enkelt möbleradt hvardagsrum. Till höger låg husmoderns sängkammare, som genom en liten gång stod i förbindelse med köket — hvars blanka kastruller i förbifarten också fingo en blick till köksans stora belåtenhet — och till vänster ledde

en halföppen dörr in i en sval, något skum studerkammare.

— Er mans rum, madame? — den unga främlingen stod tvekande på tröskeln.

— Nej, min brors, jag är ogift och förestår hans hem. Stig bara på, var så god, han är inte för tillfället hemma — och fröken Elise införde med en viss stolthet sin gäst i den beundrade ende broderns sanctuarium, som var alldeles uppfyllt af papper, böcker, prof på olika slags mineralier, pressade växter med mera. Det stora skrifbordet stod nära fönstret, och mellan digra lexika och tätt skrifna blad hade en vänlig hand placerat en liten kristallvas med en bukett nyutslagna linneor.

— Han är alldeles galen i vilda blommor, min käre bror, förklarade fröken Walle och hjälpte varsamt till rätta en späd ljusröd klocka, som lekfullt hängde sin doftande kalk öfver den fullskrifna afhandlingens sidor.

Hennes unga gäst lutade sig tyst öfver vasen och insöp ett ögonblick linneornas ljufva vällukt.

— Så sköna blommor gömma endast edra tysta, svala skogar, sade hon. — Är er broder en lärd man?

— Jag tror, att hans namn har en god klang inom vetenskapens värld, — svarade systemen belåtet. Han är docent vid vårt universitet och ägnar sig hängifvet åt naturvetenskapernas studium.

— En forskare och vis, som älskar ödemarkens blommor, jag känner en varm sympati för

honom! utbrast den unga damen lifligt. — Men nu måste jag väl, så ondt det än gör mig, bjuda er och detta förtjusande ställe farväl. Tack för er gästvänskap, madame, den skall jag aldrig förgäta. — Hon räckte fröken Walle båda sina händer, men denna sköt sakta undan det skymmande hattbrättet och såg en sekund helt tyst in i de tindrande ögonen.

— Läser ni i min blick att jag har ett elakt hjärta?

— Åhnej, jag tror att ni är lika god, som ni är vacker.

Hon skakade på hufvudet. — Nej, nej, ni känner mig ej, jag är en stygg liten häxa, men ni är god, jag ser det, och ert hem är ljufligt, och om jag kunde få bo här med er i detta fridfulla paradis, så kunde ni kanske förbättra stackars Paula. — Det kom en fuktig glans i de vackra ögonen, sedan kysste hon på fingerspetsarna åt fröken Walle och skyndade bort lika snabbt som hon kommit. Sjöviks vänliga värdinna var på engång så rörd och så förundrad öfver alltsammans, att hon först en lång stund senare kom sig för att hysa bekymmer för huru hennes ovanliga gäst skulle återfinna sitt sällskap, utan att förvilla sig i den obekanta nejden.

Jansson, som blef utsänd på rekognoscering, återvände emellertid något senare med den lugnande försäkran, att han sett den vackra fröken tillsamman med flere herrar och fruntimmer van-

dra ned till stranden under byn, där sluparna lågo förtöjda. Godt och väl! Nu kunde fröken Walle lugnt återtaga sitt försummade arbete, men det ville inte mera gå med samma fart. Eftermiddagens äfventyr förbryllade henne fortfarande, och hon längtade nästan otåligt efter broderns återkomst, för att få omtala hvad hon upplefvat.

Solen höll emellertid redan på att gå ned, innan doktor Walle vände hemåt efter en af dessa långa vandringar i skog och mark, som voro hans förtjusning, på samma gång de utgjorde en välbehöflig rekreation efter vinterns stränga arbete inomhus.

— Se så Klara, här ha vi doktorn, ljöd värddinnans röst från förstugan — nu kan du lägga upp fisken. Sedan skyndade hon ifrigt brodern till mötes. Det var en man bortåt fyratiotalet, som nu nalkades huset. Lång och något framåtböjd med ett magert ansikte och en tankediger panna, hade han ingenting af sportsmannens raskhet i rörelser och hållning, snarare såg han en smula trött ut, och den stora portören hängde tungt öfver skuldran. Han hade mörkt hår, ett brunt helskägg täckte haka och kinder, och under glasögonen skymtade ett par närsynta, men blida och själfulla grå ögon.

— Förvånansvärdt, Elise; alldeles häpnadsväckande, jag undrar inte på att du blef förbluffad, sade han, medan han löste portören och ställde den ifrån sig på golfvet — hvem var då denna

Undine, som stora världens vågsvall kastade upp på vår fredliga strand?

— Hur skall jag kunna veta det? Hon sade icke sitt namn, och jag frågade henne ej hvem hon var.

Doktorn såg skälmskt på henne.

— Tänk, syster, om jag kunde vara dig behjälplig att lösa gåtan. Jag hörde i dag tillfälligtvis, att det i år skall finnas ovanligt mycket badgäster därnere, en massa utländingar och bland dem flere högt stående personer; man talade om en ungersk prinsessa Hazy eller Stazy — hvad det nu var för ett omöjligt namn.

— En prinsessa — fröken Walle flög upp som en raket och slog händerna ihop, en älsklingvana, när någon ny idé genomlade hennes lifliga hjärna. — Jag har härbergerat en prinsessa! utropade hon. Och kan du tänka dig, hon klappade vår ko och beundrade mitt kök och sprang omkring i hela huset, och jag som lyfte upp hennes hatt för att riktigt få se de vackra ögonen! Åh, om jag bara kunnat ana!

Fröken Elise såg mot vanligheten alldeles handfallen ut, medan doktorn godmodigt skratande lutade sig tillbaka i stolen. — Kära syster, en prinsessa kan väl också ibland få lust att se, huru vanliga dödliga bygga och bo, sade han.

— Hon var också inne hos dig — berättade systemen — och frågade om du var en lärd man.

— Naturligtvis ställde du icke mitt ljus under

„ena skäppo“ — afbröt brodern leende — till och med en boren prinsessa böjer sig för vetenskapsens majestät, antager jag.

— Ja, hon sade sig hysa en liflig sympati för dig.

— Verkligen, mycket förbunden, men hvad är detta, Elise, kvarglömdt gods, icke sant? — Han höll upp en ljusbrun handske för systemens frågande blick. — En, två, tre, fyra, fjorton knappar, mindre förslår väl inte för en furstlig hand, den måste för resten vara af de allra minsta dimensioner.

— Ja, hon hade verkligen små barnhänder, den lilla älfvan, inföll fröken Elise, som grep efter handsken och slätade den med öm beundran. — Du skulle sett henne, Herman, hon var i sanning förtjusande, och så kallade hon vårt Sjövik ett paradys, önskade att få bo här och trodde att jag var en god människa. — Fröken Walle drog efter andan.

— Däri öfverensstämmar jag fullkomligt med den lilla högheten, sade doktorn leende, men nu, kära vän, fordrar min materiella natur någon kraftigare spis än dina subtila beskrifningar. Vill du vara god och ge mig rädisorna, och se där har du ju stekta flundror, min favoriträtt. Den hederlige Jansson, det var hans morgonarbete.

Doktorn satte glasögonen till rätta och grep sig sedan friskt an, ty den långa promenaden hade skaffat honom matlust. Och fröken Elise serve-

rade sig med välbehag smultron ur samma skål, som kanske i dag varit framsatt för en prinsessa. Men medan hon efter måltiden höll en liten öfverläggning i köket med den rödblommiga skärgårdstösen Klara, tog doktorn den ljusbruna handsken och fäste den med ett par stift ofvanom ingångsdörren.

— Du gamle pojke, sade systemen, då hon kom tillbaka och upptäckte det lilla putset — jag tar det som ett godt omen, att handsken blef kvarglömd, du skall få se att hon kommer tillbaka.

— Låtom oss hoppas på en ny svallvåg, sade doktorn leende, när han bjöd henne godnatt.

Men medan sommarkvällens frid sänkte sig öfver denna undangömda vrå af världen, promenerade badgästerna borta i H. i aftontoilett under parkens trädkronor, och brunnsbalens lockande dansmusik klingade ut genom öppnade fönster. Det var en elegant och brokig skara, som svängde om därinne, men ingen strålade så af ungdom och fågning som den lilla lifländska baronessan Paula von Harding. Hennes mörka ögon tindrade bedårande, hon visste nog att hon var säsongens afundade drottning, och dock dölde sig under hennes glittrande lifsglädje ett hemligt vemod. Och under mazurkans sprittande toner ilade hennes tankar oafbrutet bort till lummiga, svala skogar och sommarvågors sakta brus. Hon såg en liten vik spegla den nedgående solens afskedsblick, hon såg musslingardiner fläkta för aftonvinden, som bar

med sig doften af nyslaget hö och af ödemarkens linneor — och ur den unga barmen steg en djup, längtansfull suck.

Fågeln inom burens trånga, förgyllda galler — det var hon!

— Hvad hon är afundsvärd, den där lifländskan, hviskade de unga damerna i sällskapet — hela världen ligger för hennes fötter.

— Skada att hon är så fattig, den lilla häxan, sade männen — nu reser styfmodern hvar sommar med henne från badort till badort, tills hon förskaffat henne ett rikt gifte.

— Stackars flicka! — suckade en moderlig fru.

Stackars flicka! De orden skulle hafva väckt en djup genklang i den unga skönhetens hjärta, men — „det var der ingen, som vidste“.

* * *

Societetens älskling hade under en ridt varit utsatt för äfventyret att vricka sin fotled. Det var i det hela ingenting farligt, hon skulle blott hålla sig stilla på sin soffa, och därför vallfärdade damerna en masse på sjukbesök till villan, medan herrarna sände vackra blomsterbuketter såsom talande bevis på sitt deltagande. Den lilla baronessan slösade med vackra leenden, men när hon blef allena, gömde hon hufvudet i soffkudden och grät.

Det var så tröttsamt att ligga där dag efter dag i det kvafva rummet, och styfmoderns oroliga

frasande fram och åter gjorde henne nervös. Hon bara låg och längtade efter kvällen, då den värda damen begaf sig ned för att rekreera sig med ett parti lawn-tennis. Fru von Harding hade nämligen trots sin embonpoint och sina femtio år bibehållit en älskvärd smak för alla ungdomliga nöjen och var förtjust öfver att blifva förd i dansen af någon ung kadett eller nyssblifven marinlöjtnant.

Hvarje morgon kom professorn på sjukbesök till Paula.

— Snart får säsongen åter sin prydnad, sade han en dag — fröken måste försöka stiga på foten, ty nu anser jag den fullkomligt botad.

Till hans förundran mottog patienten denna goda nyhet nästan liknöjdt. — Det är inte tillbaka till nöjena och utflykterna jag längtar, sade hon med en suck — jag är trött, herr professor, och längtar efter landtlig stillhet och ro.

— Står det så till? — professorn betraktade uppmärksamt de uttrycksfulla dragen — hon såg verkligen nervös och trött ut.

— Jag drömmer dag och natt om gröna, tysta skogar, om någon ljuflig, fridfull vrå, där jag kunde känna mig fri och lycklig. Kan ni inte rekommendera mig en sådan tillflyktsort, herr professor?

— Det är möjligt, och jag tror verkligen att några veckors vistelse i landtlig isolering skulle göra er godt. Jag har en gammal vän härute i skärgården, en doktor Walle, hvars syster hushållar för honom. Hon är en särdeles duglig och praktig

kvinnan och genom sitt praktiska förstånd en kontrast till brodern, som ända från ungdomen varit en utpräglad idealist. Fröken Walle hade i fjol en tungsint fru såsom inackordering, och förra veckan sände jag henne en liten moderlös krymping. Kanske skulle hon också på min förbön mottaga er.

— Ack, jag ber er, tala godt för mig! — utropade den unga damen med strålande blickar. Hon kände sig så lycklig vid tanken på att hon kanske skulle få återse sina drömmars paradis. Fröken Walles vänliga ansikte dök upp för hennes inre syn, och minnet af den lilla villan i hängbjörkarnas skugga kom henne att genomilas af onämntbart välbehag. Husets herre kände hon visserligen ej, men om han, som hon föreställde sig honom, var en gammal, älskvärd filosof, så var hon redan på förhand viss om att de skulle komma väl öfverens.

Hennes beslut var fattadt, och innan en vecka hunnit förgå, hade beslutet redan blifvit handling.

Professorn jämnade godhetsfullt vägen för henne i alla afseenden. Han skref till fröken Walle och erhöll ett gynnsamt svar, och han framlade med sådan läkarmyndighet Paulas reseplaner inför hennes styfemor, att fru von Harding endast gjorde några svaga invändningar. Hvarken hos mor eller dotter skulle för öfrigt skilsmässan komma att väcka den minsta saknad, då det aldrig rådt någon sympati dem emellan.

Naturligtvis framkallade nyheten om den unga baronessans bortresa stor sensation inom badsocietyten. Professorns råd kunde dock ingen mästra och Paula fortfor att vara konvalescent, ända tills hon en vacker julimorgon steg i lotsåldermännens slup, som skulle föra henne säkert fram till det efterlängtade målet.

Stranden vimlade af folk, då hon reste, nästan hela badsocietyten hade kommit för att säga farväl och uttala sitt beklagande af denna förtidiga skilsmässa. Men då slupen lade ut från land och dess hvita segel svällde för morgonbrisen, medan hattar och näsdukar viftade till afsked, kände Paula en oemotståndlig lust att skrika af glädje.

— Fri, o Gud, fri! — ljöd det jublande inom henne, och hon såg ut öfver de krusade vågorna, som skulle bära henne långt bort från alla dessa människor och förhållanden, för hvilka hon i denna stund kände en verklig leda. Den fångna fågeln hade för några korta ögonblick brutit burens galler.

* * *

— Seså, nu har jag vindsrummet prydligt och fint som ett dockskåp, nu må väl professorns gamla fröken bli belåten — sade fröken Walle och drog ett lättadens andedrag, när hon äntligen efter slutadt värf slog sig ned på verandan, där doktorn satt med sin tidning.

— Hvaraf sluter du till hennes ålder, kära syster? Jag kan ej minnas att det stod någonting därom i brevet?

— Nej, men professorn talade om en melankolisk dam med en sjuk fot, och jag förstår så väl, huru ensamma fruntimmer med gikt i benen känna sig nedstämda och modlösa. Då du inte hade någonting däremot, tyckte jag därför att jag hjärtans gärna kunde gå in på vår gode professors förslag och försöka muntra upp människan en smula. Minns du hur väl par veckors vistelse här i fjol bekom min sjuka fru? Man måste sannerligen göra något litet för sin lidande nästa, då man själf ständigt njuter af hälsans dyra gåfva.

— Det är vackert tänkt, syster, och likt dig, sade doktorn vänligt — med dina trogna omsorger har du ju till och med lyckats få fram några bleka rosor på lille Edwards kinder.

— Ja, stackars liten, han börjar taga sig, men usel och svag är han öfver all beskrifning, och professorn säger att han inte kan lefva länge. Därför måste man ju förljufva det stackars lilla lifvet så mycket som möjligt. Ser du, hur nöjd han sitter där i solgasset och sträcker ut sina små hjälplösa händer. Jag måste gå och plocka några blommor åt honom.

Och nästa ögonblick var den vänliga fröken Elise nere hos gossen med ett helt fång prästkragar och väppling, som hon lärde honom fläta ihop till en krans. — Det blir präktigt, min gosse,

försäkrade hon uppmuntrande, alldeles makalöst, och kransen skall Klara sedan få sätta på „Stjärnans“ hufvud, så blir hon grann som en midsommarbrud. — Hennes fryntliga ansikte lutade sig kärleksfullt ned mot barnet, som gladt log tillbaka och slog de magra armarna kring hennes hals. De voro redan de bästa vänner i världen.

Professorn hade utsatt sin patients ankomst till slutet af veckan, och fröken Walle hade bestämt sig för att vänta henne på lördagen. Fredag eftermiddag, då doktorn begifvit sig af till skogs på spaning efter en ormbunksart, satte hon sig därför ned på verandan med en korg ärter, för att i all sköns ro sprita dem, medan hon berättade en saga för lille Edvard.

Hon vände ryggen utåt gården och var så fördjupad i sin tvådubbla sysselsättning, att hon ej hörde, huru sanden knastrade under en kommandes steg, förrän två mjuka händer lades öfver hennes ögon och en lätt igenkänd röst ljöd i hennes öra: Här har ni mig nu med många hälsningar från professorn!

— Kors bevara mig väl, jag begriper inte ett dugg af allt det här — fröken Elise rusade upp så perplex, att ärterna ur hennes stora hushållsförkläde trillade utåt golfvet i alla springor och vrår — är det inte, är det inte prinsessan? . . .

— Från skogen — afbröt Paula med ett skälmskt leende — jo, jag är den samma lilla okända, som nyss så djärft trängde sig in i er fridlysta

värld, utan att så mycket som säga sitt namn engång — mycket ohöfligt, icke sant?

— Min bror berättade, att bland årets badgäster därnere fanns en ungersk prinsessa och därför trodde jag — — —

— Förlåt att jag måste förorsaka er en missräkning, men den där prinsessan har både varit och farit, och endast en stackars ensam flicka har stannat kvar, för att anropa er om barmhertighet. Har inte professorn lagt ut ett godt ord för mig, fröken Walle?

— Professorn — upprepade den tillfrågade allt ännu lika förbryllad — han har rekommenderat en gammal halt fröken, eller kanske har jag själf gjort mig några oriktiga föreställningar, det är något galet, hur det än är.

Fröken von Harding skrattade muntert. — Ett litet misstag på person, det är alltsammans — sade hon. Jag är professorns patient sedan en tid, han förstod att landtlig frid och frihet skulle göra mig godt, därför har han skickat mig hit, och nu ber jag så innerligt: låt mig få dröja kvar här, ni får inte visa bort mig, ni som är så god.

Hon lade smeksamt sin arm kring fröken Walles axlar och såg bedjande på henne.

— Ni är hjärtligt välkommen! utbrast den goda damen, som nu ändtligen började fatta historiens sammanhang.

— Och ni saknar icke prinsessvärdigheten?

— Åhnej, högheten låta vi gärna fara, för henne skulle vårt tak väl äfven varit allt för lågt, men namnet kommer jag att hålla på — fröken Elise smålog — för mig är ni som en sagoprinsessa, det kan nu engång inte hjälpas.

Paula drog henne ned bredvid sig på den låga trappan. — Låt mig nu bikta för er, sade hon. — Om jag senast glömde att presentera mig, vill jag nu i stället vara så mycket öppenhjärtigare — och i några enkla drag berättade den unga flickan sin korta lefnads historia. Fadern — till börden lifländare — hade första gången äktat en ung älskvärd finska, Paulas moder. Till tio års ålder uppfostrades barnet af denna afgudade mor, som lärde henne sitt hemlands språk och ingöt kärlek till detta land i den lilla flickans hjärta. Ja, det var som hade hon nedlagt något af den dolda hemsjuka, som ständigt tärde henne, i denna barnasjäl, ty fastän den älskade modern redan mer än åtta år slumrat i sin tysta graf, brann denna kärlek varm hos Paula.

— O, jag älskar, älskar, älskar detta land! — utropade hon och sträckte famnande ut armarna mot den väna tafla, som i högsommarfägring låg utbredd framför dem. — I långa år har jag nu efter min fars död flackat världen omkring med min styfemor — fortsatte Paula — men alltid har jag längtat hit, och denna sommar blef min önskan ändtligen verklighet. Badlifvet därborta var dock i det hela inte stort bättre än en se-

jour i Ems eller Wiesbaden. Hvad jag innerst åtrådde var att få slita alla konventionella band och drömma att jag för några korta ögonblick var fri och lycklig. Jag är inte god, fröken Walle, — min styfemor upprepar det dagligen och hon bör väl känna mig bäst — men jag har tänkt, att jag kanske under andra förhållanden kunnat blifva an-norlunda. Blomman fordrar för sin sunda utveck-ling luft och ljus, och betänk hvilken drifhusatmosfär af flärd och förkonstling jag fått andas hela min uppväxttid — jag har aldrig haft något hem — låt mig nu smaka den friska luften hos er, låt mig få litet sol öfver min dunkla väg.

Hon gömde hufvudet vid fröken Walles bröst, och den vänliga kvinnan tryckte henne under tårar intill sig. — Vi skola vara edra vänner i lif och död, bedyrade hon trohjärtadt.

Nu skakade Paula emellertid den veka stäm-ningen ifrån sig och sprang upp. — Ack, jag må-
ste ju se mig omkring öfverallt och göra mig hemmastadd! ropade hon glädtigt, och snart ilade hon muntert ut i trädgården, eller följde hon frö-ken Walle i kök och källare. När värdinnan slut-
ligen förde henne upp i vindsrummet, kände hen-nes förtjusning inga gränser. Det var alldeles för-
trollande, någonting riktigt extra nytt, midt emel-
lan en ångbåtshytt och en nunnecell och just hvad som föresväfvat henne i hennes gamla drömmar.

Hon lade sitt hufvud mot bäddens svala kud-
dar, kysste den blommande nejlikan på fönster-

brädet och stack fram sitt fina ansikte mellan de bländhvita, nyss uppsatta musslingardinerna för att i fulla drag insupa doften från björkskogen. — Här måste man blifva lycklig, sade hon stilla och blicken strålade i fuktig glans.

— Gud själf har säkert styrt er väg till oss, lilla fröken, svarade fröken Walle rörd.

— Kalla mig Paula — bad den unga flickan. — Med ert finska uttal får mitt namn någonting så välbekant — det påminner mig om min mor.

* * *

När doktorn på kvällen återvände med den fullpackade portören öfver skuldran och en pilkvist stucken i hatten, trodde han det vara en synvilla, då han i det öppna matsalsfönstret varseblef en ljusklädd gestalt, infattad som i en grön ram af vildvinets frodiga refvor. Men innan han hann söka förklara för sig, hvad denna märkeliga uppenbarelse hade att betyda, kom fröken Elise på sitt vanliga raska sätt utför trappan och berättade att professors skyddsling anländt.

— Ah — doktorn fattade ögonblickligt situationen — en gammal misantropisk dam, som haltar fram på krycka, icke sant?

— Nej, nej, det berodde på ett misstag af mig — jag har mina fantasier ibland, som du vet. Hon är — kan du tänka dig min glada förvåning — min

pseudo-prinsessa! Min profetia angående handsken slog in — hon har kommit igen.

Doktors blick flög genast upp öfver dörrposten, i detta ögonblick skulle han gärna önskat sitt lilla pojkestreck ogjordt, men det kunde icke mera hjälpas, fröken von Harding var nu engång där, och han hade för tillfället intet annat val än att skynda in för att göra sig en smula presentabel till kvällsvarden. Då han något senare trädde in i matsalen, välkomnade han emellertid på sitt enkla, flärdfria sätt den unga främlingen, och Paula telegraferade med uttrycksfulla blickar till fröken Elise, som presiderade vid teköket, att hon var utomordentligt öfverraskad. Han var ju ingen grånad filosof, utan en man i sin kraftfullaste ålder — i dag tycktes misstag på person riktigt höra till programmet.

Öfverhufvudtaget var doktor Walle icke mycket van att umgås med fruntimmer. Han hade aldrig haft något intresse för sällskapslifvet och ansåg sig själf mycket otymplig, då han rörde sig där, utan att ana att hans stora anspråkslöshet och enkla väsen gjorde honom till en mer än vanligt sympatisk personlighet. Då hans vänliga blick nu hvilade på Paula, medan han uppmärksam lyssnade till hennes muntra småprat, tänkte den unga flickan att man måste blifva god i sällskap med dessa goda människor. Efter måltiden satt man ännu länge på verandan i den ljumma juli-kvällen, ja Paula måste till och med göra ett slag

i trädgården för att njuta af nattviolernas intensiva doft. Doktorn stod kvar på trappan och rökte en cigarr, men hans tankfulla blick följde oafvändt den älflika flickgestalten, som än försvann, än åter dök upp mellan häckar och trädgrupper.

— Det är som en dröm, att jag verkligen hamnat här, sade den unga flickan, då hon kom tillbaka med händerna fulla af blommor — jag är blott rädd att jag skall vakna i morgon hemma i villan.

Hon log så att de små hvita tänderna lyste.

— Ni kan inte tro huru lycklig jag känner mig, doktor Walle, ni skall aldrig behöfva ångra, att ni öppnat ert hem för en stackars främling som jag.

— Tvärtom, min fröken, skall det vara ett nöje för min syster och mig, om ni kan trifvas hos oss, svarade han vänligt.

Nu kom fröken Elise, som fört lille Edvard till sängs, och föreslog att få följa Paula till hennes vindskammare. Och då hennes gäst däruppe lagt sitt mörka hufvud till ro, satt hon länge kvar på sängkanten. Hon var alldeles tjusad af de röda läpparnas joller, och då hon ändtligen gick, böjde hon sig ned öfver bädden med ett ömt: Gud signe min lilla prinsessa.

Följande morgon vaknade Paula tidigt, och hon, som hittills haft för vana att timal drömma bort tiden bakom fälda rullgardiner, skyndade nu

raskt upp för att icke förlora en enda minut af den gyllene frihetstiden.

I en handvändning var det naturligt vågiga håret ledigt uppsatt i en knut högt uppe på hufvudet, och en hvit med spetsar garnerad morgonklädning fulländade toaletten.

Hvad det var svalt och morgonfriskt därute och sjön låg klar som en spegel. Gamle Jansson krattade makligt sanden på gårdsplanen, hon nickade vänligt åt honom och ilade sedan vidare in bland björkarna. Det kunde ju inte finnas någonting härligare än denna doftande skog, som susade så blidt förtroligt för minsta fläkt. Först gick hon snabbt framåt, men gången saktades småningom, och när hon kom tillbaka, stannade hon vid hvarje steg, än för att beundra björkarnas silfverhvita näfver, än för att plocka en blomma till buketten, som hon bar i handen.

Där låg åter villan i fridfull ro alldeles som vid hennes första besök, men i morgonstillheten ljödo plötsligt tonerna af en högtidlig koral ut till henne. Det var söndag. Däraf denna tystnad rundtomkring, ej ett hugg borta i skogen, ej ett årslag på den lugna viken; arbetarn höll sin sabbatshvila, men det hade hon — det lilla vinddrifna världs-barnet, för hvilket alla dagar voro lika — icke kommit att tänka på. Hon smög sakta fram under fönstret till samlingsrummet, därifrån tonerna strömmade ut och där hon föregående kväll hade varseblifvit ett orgelharmonium. Och när hon nu

blickade in, såg hon att det var doktorn som spelade.

Hon satte sig ned på den lilla bänken under syrenhäcken, och medan hon så satt med händerna knäppta kring sina skogsblommor, smög någonting af naturens egen helgdagsro öfver den unga kosmopolitens oroliga själ och drog den med hemlighetsfull makt uppåt, bort från hennes korta lifs tomma fröjder och Brustna förhoppningar till aningen om något högre och renare, ett fäste midt i världshafvets vågsvall.

Hon visste det ej, ty hon förstod icke ännu sin andes åtrå, men en outtalad längtan uppfyllde henne i denna stund och lockade fram några klara tårar, som osedda föllo på blommorna i hennes famn, medan psalmens sista ackord långsamt förtonade därinne. Nästa ögonblick ljöd fröken Walles glada röst ofvanför hennes hufvud. — Så finner jag då äntligen min lilla rymmerska — ropade hon — när jag gick för att söka henne, var fågeln utflugen och buren tom.

— Ja, ser ni, den ville pröfva sina vingar på egen hand; ständigt och jämt har man klippt dem, men de ha blott vuxit så mycket mer, smålog Paula — skogen därborta var så skön!

Fröken Elise log åt hennes entusiasm, hon hade intet sinne för naturpoesi och skyndade att meddela en intressant notis om en ny kulle kycklingar, som lille Edvard skulle få se efter frukosten. Men doktorn, som just nu kom fram till dem

med ett vänligt „god morgon“ på läpparna, instämde genast i Paulas förtjusning öfver morgonvandringen och fäste hennes uppmärksamhet vid så många sköna, fina drag i naturens evigt unga anlete, att fröken von Harding med lifligt intresse lyssnade till honom.

Professorn hade rätt, doktor Walle var en af dessa ideelt anlagda naturer, som mången gång blifva missförstådda, men hvilkas vackra syn på tingen ej ens några krossade illusioner kunna fördunkla. Nästans fel och brister förbisåg han med oändligt öfverseende, och ett lugnt, kontemplativt lynne bidrog i sin mån att bibehålla honom i harmoni med den omgifvande världen, hvars nålstygn han tyst fördrog och hvars småaktiga äflan han aldrig lärde sig förstå.

Man log kanske stundom ironiskt åt doktor Walles upphöjda idéer och stora opraktiskhet, men ingen, som kände honom närmare, dröjde att skänka sin djupaste högaktning åt denna öppna, redbara karaktär. Som helt ung hade han svärmat för poesi och i kamratkretsen ofta uppträdt som tillfällighets-skald, ännu röjde han smak för lyriken och hade ett fint förstående för hvarje dallrande stämning i ett ungt, klappande människobröst. Också var det med verkligt nöje han åhörde Paulas lifliga utgjutelser och han lät henne tydligt känna sin varma sympati.

Han förstod att en sådan vaknande själ är som ett ömtåligt stränginstrument och att endast en lätt

och varsam hand kan framkalla ur strängarna sköna melodier.

— Jag skall gärna bli er ciceron här i trakten — sade doktorn, när de reste sig från frukostbordet — det finnes många sevärdaställen och vackra utsikter i vårt grannskap.

— Akta er, prinsessa, för att blifva „vetenskapens lastdragerska“, som min kära bror brukar kalla mig, skämtade fröken Elise. — Den som följer honom kan alltid vara beredd på att få släpa hem både gräs och stenar.

Doktorn såg litet brydd ut, men Paula förklarade skrattande, att hon skulle känna sig oändligen smickrad, om doktorn ville anlita henne som assistent.

— Nå, det är väl inte så farligt ändå, medgaf fröken Walle — i grunden visar Herman ridderliga anlag, när man sätter honom på prof. — Hon vände sig om för att vädja till honom, men han hade redan gått, utan att höra hennes skämtsamma yttrande.

* *

Det var glada, sorgfria dagar, som följde på den första fridfulla söndagsmorgonen, då Paula vaknade på Sjövik, och hon försummade aldrig att upprepa sin tidiga vandring i björkhagen, därifrån hon återvände till frukostbordet med rosiga kinder och händerna fulla af skogsblommor.

Allt hvad hon upplefde hade för henne nyhetens behag. Då fröken Walle gick till sina husliga göromål, följde Paula troget med. Hon hade aldrig förr sett en värdinna själf lägga handen vid något, som angick hushållet. Hennes styfmoder hade nämligen sedan många år fört ett kringflackande lif och bott på hotell eller i pensionat. Det var därför nu ett alldeles särskildt nöje för den unga dammen att se Sjöviks fryntliga värdinna skumma grädde eller baka bröd, och liflig som hon var, grep hon sig snart an med att hjälpa till. Naturligtvis spillde hon grädde på de broderade morgonklädningarna, brände fingerspetsarna på syltkitteln och mjölade sig ända upp på de rosiga kinderna, men sådana små missöden förhöjde blott nöjet, och fröken Elise, som eljes var ordningen själf, smålog gladlynt däråt, medan Klara förtjust skyndade att ställa allt till rätta igen.

Hon hade ett förunderligt sätt att „taga folk“, som gubben Jansson uttryckte sig och hvilket enligt hans begrepp betydde, att fröken Paula kunde linda hvem hon ville kring sitt minsta finger. Men det skedde alltid på ett så älskvärdt sätt, att den som gjorde någonting för henne, tyckte att han själf vunnit på saken. Bästa beviset härpå var just gamle hederlige Jansson själf, som trots sina gamla styfva ben äntrade upp i den krokiga pilen för att hämta ned ett gammalt kråknäste, som den vetgiriga lilla baronessan ville taga i betraktande. Men så var hon å sin sida också outtröttlig i att

om kvällarna fånga daggmaskar med honom i trädgården, och hon var lika belåten som fiskargubben själf för hvarje abborre de om morgonen fingo på den utsatta långrefven. Hela dagen var hon i verksamhet, stundom ute i köket hos Klara, stundom på verandan med fröken Walle. Timal syselsatte Paula sig äfven med den lille krymplingen, hvars stora gunstling hon blifvit från första stunden. Ingen behöfde befara, att hon hade ledsamt eller saknade det eleganta badlifvet, hvilket hennes värdinna ibland framkastade. Vid sådana tillfällen lade Paula hufvudet emot fröken Walles axel och såg trohjärtadt på henne. — Kunde jag väl någonstädes känna mig lyckligare! utropade hon — ni äro ju alla så goda emot mig.

— Du har tagit makten öfver oss, skämtade Elise — det var symboliskt att bror Herman nitade fast din lilla handske öfver vår dörr, ty allt sedan du trädde öfver dess tröskel, har din barnhand styrt hela huset.

— Ni täfla om att skämma bort mig, sade Paula med ett vackert leende. Till och med doktorn uppoffrar sin dyrbara tid för min skull. Tänk, i går voro vi minst tre timmar borta på roddturen.

— Åh, det gör honom så godt att komma en smula ifrån de eviga böckerna, menade systemern — hans hälsa lider alltid under vintrarna af stillasittandet vid skrifbordet.

Det förhöll sig verkligen som Paula sade. Doktorn offrade mången timme under dagens lopp för

hennes nöje. Han rodde henne ut bland klippor och skär, han klättrade uppför bergen för att visa henne egendomligt formade grottor och vidsträckta hafsuksikter och lät aldrig märka någon otålighet, huru länge hon än fördröjde sig på någon vacker plats. Alltid var han redo att förklara för henne undren i naturens för henne obekanta rike och att rikta hennes uppmärksamhet på intressanta upptäckter i vetandets världar, där han längesedan var hemmastadd. Därunder öppnade för hans undrande blick den fagra människoblomman sin halft utvecklade knopp, alldeles som plantan uppenbarar sitt väsens hemligheter för forskarens öga. Hennes rika, men försummade anlag, hennes oroliga, längtande själ, allt lärde han sig känna. Och då de rastade och Paula kastade sig ned på den mjuka mossan, målade hon så lifligt tafla efter tafla ur sitt skiftande lif, att hvarje drag blef honom välbekant.

Han såg den lilla vårdslösade tioåringen helt och hållet öfverlämnad åt lejda händers omvårdnad och förd från ställe till ställe, utan att veta något om modersömhet och fadershägn. Han såg henne växa upp i flärd och ytlighet, i lögn och förställning; ordet „hem“ var för henne ett okänt begrepp, religionen en form utan innehåll; det måste tyckas som en olöst gåta, att hon kunnat genomgå allt detta så pass oberörd, om man icke kände den allmaktshand, som vakar öfver de värnlösas lefnadsstig. Trots allt hvad hon under sitt unga lif fått erfara, var hon ännu i många fall

ett oskyldigt barn, som skydde det onda af en ren och sann instinkt.

Kanske stod hon nu vid en vändpunkt i sin lefnad — tänkte doktorn mången gång — och han med sin samvetsgranna natur kände det nästan som ett ansvar att veta sig vara den som under en sådan kris åtnjöt hennes förtroende. Han såg att hon behöfde en stödjande hand, som visade henne fram mot det fäste, som kunde blifva hennes framtidsvärn, men han förstod äfven den varsamhet det fordrades att leda ett väsende så fullt af motsatser som Paulas. Å andra sidan åter var det en källa till hemlig fröjd för honom att se denna unga varelse så tillitsfullt sluta sig till honom och att få vara hennes första vägvisare i tankens värld.

Paula var lycklig. Hvarje dag, som gick, tycktes henne lik en glad dröm, och hennes friska lifsglädje smittade hela huset. Till och med in i doktors tysta studerkammare klingade den muntra flickrösten, då hon sjungande sprang genom trädgården. Ofta måste han då afbryta sitt arbete för att gå till fönstret och försöka uppfånga en skymt af den ljusklädda gestalten, där hon ängungade i hängmattan under björkarna, än band ihop buketter för middagsbordet, än åter låg i gräset bredvid lille Edvard, hvarvid hennes förtjusande, friska ansikte bildade en skärande kontrast till den stackars gossens förvissnade drag. Det kom en fuktig glans i doktors blick, när han såg den unga flickan ömt trycka barnets oformliga huf-

vud mot sitt bröst, ty han kände att hennes medlidande med den vanlottade sjuklingen flöt ur den renaste och ädlaste källa.

Stundom, när han satt riktigt fördjupad i arbetet, kunde det också hända att Paula kom och lade sina mjuka armar på den låga fönsterkarmen för att göra doktorn någon i hennes tycke mycket viktig fråga. Och dessa små afbrott föreföllo honom aldrig obehöriga. Han brukade se upp från sina papper med vänligt intresse, och slutet blef vanligen, att han sköt undan sin kära afhandling för att följa henne på någon liten exkursion i det fria. Det gick verkligen märkvärdigt lätt för honom numera att slå sig lös. Men då han gjorde Paula en tjänst af ett eller annat slag, tänkte den unga flickan aldrig på att likställa hans godhet med en vanlig artighet, sådan hon i societetslifvet hade blifvit van vid. Han var och förblef för henne den lärde mannen, som hon vördade och till hvilken hon såg upp med det mest obegränsade förtroende. Hon förstod ej att hennes klara röst kunde komma någon okänd sträng inom doktors bröst att vibrera, och det låg aldrig minsta skymt af medvetet koketteri i den strålande blick, som så gärna sökte hans.

En gång kom professorn till Sjövik på ett kort besök, han ville hälsa på sin vän doktor Walle och tillika se huru hans patient befann sig här ute.

— Ni blomstrar ju som en ros, min kära ba-

ronessa, förklarade han entusiastiskt, — det var ett lyckligt påhitt att sända er ut i skärgården.

— Särskildt hit — sade Paula med eftertryck och såg tacksamt på sitt värdsfolk. — Sjövik är det mest förtjusande ställe i världen.

Fröken Walle skrattade. — Idel öfverdrift, lilla vän, men stillhet och lugn och oförfalskad mjölk, det ha vi kunnat bjuda på.

— Och friheten — log Paula — den blef glömd!

Professorn nickade.

— Jag känner en badsäsong med alla dess möjligheter ända till leda, sade den unga flickan med en trött suck, men en sommar på landet är någonting fullkomligt nytt för mig. Käre professor, låt mig ännu en liten tid dansa med kalvarna i hagen, jag har länge sedan tröttnat vid parkettgolf.

Professorn log. — Jag ser att ni inte längtar tillbaka till oss och skall därför gifva er ännu en liten frist, om jag kan ställa er styfemor tillfreds. Hon talar redan om bortresa, men stannar förmodligen öfver nästa fest.

Paula suckade åter, hon var nästan glad, då professorn for sin väg, han hade hämtat med sig en fläkt af det gamla livvets oro och tvång, som gjorde henne illa till mods, och hon ville dock ännu en liten tid njuta af det närvarandes fröjd utan tanke på framtiden.

*

*

*

Sommaren började lida mot sitt slut. Lundarna stodo visserligen ännu gröna, men kvällarna blefvo skumma och frukten i trädgården hade länge sedan mognat. Paula kunde icke mer slå ifrån sig tanken på afresan, men när fru von Hardings bref med uppbrottsordern anlände, tyckte hon dock — likasom de öfriga — att den kom oväntadt.

Nu måste man tänka på att packa in och göra allt i ordning för återfärden. Fröken Elise tog moderligt vård om allt, och Paula gick omkring ute i björkhagen och sade farväl åt alla de lugna, ljufviga platser, där hon njutit en så ren och oblandad lycka. Huru jublande hade hon ej varit vid sin ankomst. Nu letade sig ingen enda ton väg öfver de bleka läpparna, ty framtiden i all dess nakna tomhet, dess sorgliga enslighet stod hotande framför henne. Som ett uttröttadt, jagadt rådjur hade hon känt sig, då hon flytt till denna dolda fristad, nu skulle hon ut igen i den kalla, obarmhärtiga världen, där intet hjärta klappade varmt för henne och där hennes inre ständigt var i uppror på grund af slitningen mot en natur, med hvilken hennes egen hade ingenting gemensamt. Fru von Harding förstod henne ej; i deras samlif rådde intet förtroende, ej underligt således, om Paula ryste tillbaka för det som väntade henne, ty nu kände hon klarare än någonsin eländet i sin tillvaro. Dessa korta veckor hade öppnat hennes ögon, och hon anade, att hon köpt sin flydda fröjd med en lång framtids gnagande kval.

Länge ströfvade hon omkring därute, kämpande sin tysta kamp, och ej ens naturen kunde skänka henne tröst. Slutligen kom hon tillbaka och satte sig på de låga trappstegen för att ännu engång likasom inprägla i sin hågkomst vikens blå spegel, fannad af strändernas grönska. Hon visste att hon skulle tänka tillbaka därpå många, många gånger och minnas sommarkvällarnas ostörda frid.

— Jag kan alls icke fatta, att du verkligen skall lämna oss i morgon — sade fröken Elise, som nu kom ut på verandan. — Det tyckes mig som om du hörde ihop med Sjövik och oss, och likväl skall du nu resa så långt, långt bort.

Paula såg ett ögonblick rätt framför sig, sedan slog hon armarna om sin goda väns hals och brast i tårar. Fröken Walle var djupt rörd, men trots sin ömhet kunde hon omöjligt ana den djupaste orsaken till Paulas stumma smärta.

Doktorn hade hela dagen varit ovanligt tyst. — Herman har också ledsamt, förklarade systemen — han drager sig alltid inom sig själf, när någonting tynger honom, det vet jag af gammalt.

Paula nickade, hon kunde ej säga ett enda ord.

Då kvällen kom, låg augustimånskenet bedårande öfver land och sjö, trädgården såg ut som ett sagorike, och där gick Paula för sista gången och plockade några doftande blommor. Fröken Elise lade lille Edvard till sängs och doktorn satt i hvardagsrummet och preludierade vid orgeln,

som han ofta brukade om aftnarna. Det ljud dämpadt ut till den unga flickan, hon smög sig sakta in och satte sig vid fönstret för att lyssna och låta de milda tonerna tala sitt språk till det vemodfulla hjärtat.

Länge satt hon så i det skumma blott af månstrålarna belysta rummet, sluten inom sig, med blicken drömmande riktad utåt. Först då musiken tystnade, vaknade hon upp. Doktorn kom öfver golvet fram till henne. — Jag visste inte alls, att ni var här inne, sade han.

— Jag kom för att höra er spela och för att försöka om tonerna skulle kunna söfva mina sorgsna tankar till ro, svarade hon lågt. — Ni har nog sett huru dystert jag varit till mods dessa dagar, det kommer öfver mig som en ångest, att jag skall ut i vågsvallet igen. — Hon räckte honom båda sina händer och såg upp till honom med smärftfulla, tårlösa ögon.

— Stackars lilla prinsessa — hvad hans röst ljud vek! Och då han satte sig ned bredvid henne och ömt strök hennes små skälvande fingrar, då visste Paula att han förstod henne och att hon fritt kunde anförtro åt honom allt det som tyngde henne. Det var så tyst omkring dem, och i månljusets dallrande skimmer smög den upprörda flickstämman djupt in i hans själ. Han led med henne, han bar hennes sorger. Stackars lilla prinsessa! Han såg hennes mörka ögon plötsligt fyllas af de

länge tillbakaträngda tårarna och hans hjärta krympte samman af vemod.

— Tänk på mig, doktor, när jag är långt borta!

— Det vet ni att jag skall göra.

— Och så får jag ju skrifva till er, det blir ändå som en liten ersättning för det jag förlorar?

Doktorn nickade. Hans strupe kändes i detta ögonblick så hopsnörd, att intet ljud trängde fram öfver läpparna.

Nu kom fröken Elise in med lampan. — Kors, ni sitta ju i mörkret, man ser inte handen för ögonen, sade hon.

— Månen gick just i ett moln, svarade Paula och reste sig — kanske är det redan sent?

— Ja, så sent, att den som i morgon skall vara tidigt uppe, genast bör gå till sängs, menade fröken Walle. Sist klockan sju sitter lotsfar vid rodret.

Natten sänkte sig öfver den fridfulla lilla villan. Så grydde morgonen leende och klar, och stunden för Paulas afresa var kommen. Alla följde henne till stranden för att säga ett sista farväl, fröken Walle grät floder af tårar och Klara gned sina vackra ögon röda med snibben af köksförklädet. Det sades icke många afskedsord, men man kände så mycket mer. Och då slupen försvunnit bakom udden, gingo de tillbaka och funno huset

tomt och dödt, „bara för att hon var borta“, som köksan snyftande uttryckte sig.

Fröken Elise ställde genast till generalstädning—det var alltid hennes tröst i sorgen—och doktorn satt bakom slutna dörrar och skref. Ja, så såg det ut, men en uppmärksam betraktare skulle snart funnit, att pennan långa stunder hvilade overksam i handen. Senare på dagen tog han hatt och käpp. — Elise du, jag ämnar göra en lång skogspromenad i det vackra vädret, sade han och stack hufvudet in genom dörren till hvardagsrummet, där systemen satt och spelade domino med den lille krymplingen, som var otröstlig öfver Paulas bortresa.

— Ja gå, käre Herman, svarade hon — jag skulle minsann själf ha lust att lämna hela huset, så tomt och ledsamt förefaller det mig i dag. — Doktorn nickade bifallande och gick. Omedvetet slog han in på samma väg, där han den sista tiden så ofta gått med Paula. Hvarje träd, hvarje buske återkallade så lifligt i hans minne hvad de samtalat om, hennes originella yttranden och djupsinniga frågor. Hela dagen hade han oafbrutet tyckt sig förnimma den välkända melodiska rösten, ja han hade till och med flere gånger sprungit upp med den dåraktiga föreställningen, att hon kanske af en eller annan anledning kommit tillbaka. Där stod den knotiga björken, på hvars böjda stam Paula så ofta satt sig att hvila, här blommade ljungen, som hon så mycket älskade, och därborta höjde

sig det bruna berget med sin rullsten på sluttningen, som var hennes favoritplats.

Han kastade sig ned i mossan, stödde hufvudet mot handen och lät blicken ila ut öfver fjärdarna ända bort till synranden, där haf och himmel möttes. Från strandbrädden hördes mäsarnas hesa skri, och långt ute bland skären syntes ett bländhvitt segel, eljes märktes ej ett spår af lif, och tystnaden härskade ostörd på den ensliga platsen, där han så mången gång de senaste veckorna suttit med henne, som nu kanske var borta för alltid.

Han slöt ögonen och erfor plötsligt ett öfvermått af nästan fysiska kval. Nu visste han hvad han hittills icke velat förstå, hvad allt inom honom fördömde som en dårskap — han, mannen, som snart skulle hafva lifvets middagshöjd bakom sig och för hvilken studierna hittills varit allt i världen — han, som ännu aldrig känt sitt hjärta klappa fortare för en kvinnas skull, hade nu sett sig blind på strålglansen i ett par mörka, själfulla flickögon.

— Paula, Paula, jag var engång lycklig utan dig, nu ligger hela lifvet för mig så besynnerligt grått och tomt, när du är borta — ljudet högt i hans beklämda bröst, och för hans blick stod hon åter så frisk och lifsvarm, som han alltid skulle minnas henne. Tydligast såg han dock henne, sådan hon var, då hon satt vid hans sida den sista aftonen och han hörde hennes låga, vibrerande röst. Hjärtat svällde inom honom. Han

kände nu hvad han velat göra: draga henne till sitt bröst och lofva vid Gud att med all sin manliga kraft värna henne för livvets stormar. Att veta den unga varelsen, som likasom sökt skydd hos honom, därborta ensam och utan sympati var som en dolk i ett öppet sår. Men fanns det väl för honom något val?

Hvad var han för henne? Blott en faderlig vän, intet annat. Ja, det var kanske mycket nog, men det gaf honom inga rättigheter. Han kände att det låg ett svalg mellan dem: årens antal — en hel lifsåskådning. Han var för gammal för denna skimrande fjäril, som behöfde frihet och solljus för att kunna veckla ut sina sköna vingar. En djup suck höjde doktors bröst, det var som ett farväl till den vackra sommarsagan, som denna dag hade lyktat. Han hade intet annat kvar än minnet och en erfarenhet, som i denna stund kändes bitter.

Nu sänkte sig solen mot väster, där ett lätt töcken långsamt steg upp och gaf landskapet en färgton, som kom det att se helt höstligt ut. Doktors tankfulla blick gled ännu engång bort öfver omgifningen. — Naturen böjer sig i stum undergifvenhet för höstens annalkande, som kyler dess värme och röfvar dess fägring, allting talar om resignation, hvarför skulle då icke jag Han vände sig om och gick med dröjande steg hemåt. Men genom skogen drog en kall fläkt från norden — hösten hade plötsligen kommit.

*

*

*

Vinterns mjuka snö höljde Sjöviks täcka trädgård och hängde lik bomull i björkarnas fina grenar. I staden skötte fröken Walle som förr det lilla hushållet med ifver och raskhet och sörjde omsorgsfullt för doktors trefnad. Hvad brodern beträffade, hade han mer än någonsin fördjupat sig i sitt arbete, och den lärda världen motsåg med intresse detta arbetes resultat: fullbordandet af det vetenskapliga verk, åt hvilket han med sådan ifver hade ägnat sig. Han hade blifvit tystare än förut, påstod fröken Elise och sökte sällan sällskap. Så var det med den välsignade lärdomen, den förtorkade folk intill benen, så att lifvet omkring dem ej betydde stort — menade hon.

Däri misstog sig dock den goda damen ganska grundligt. Broderns hjärta slog ännu lika varmt för allt skönt och ädelt i världen och ömmade allt fortfarande för likars nöd, men arbetet hade synts honom vara det bästa läkemedlet mot en viss böjelse för tungsinthet, som stundom velat bemäktiga sig honom; pennan var en god afledare för alla dådlösa drömmier.

Den korrespondens Paula föreslagit hade reducerats till tvenne små brefflappar, i hvilka hon meddelade sina vänner, att hon och hennes styf-mor skulle tillbringa vintern i Paris och bad doktorn om några tröstens ord, ty „hennes dagar voro bedröfliga“.

Naturligtvis tog doktorn samvetsgrant ihop med besvarandet af dessa skrivelser och hittade

upp så många tröstegrunder, som blott en osjälfvisk natur kan påfinna. Men på sitt senaste bref hade han icke erhållit något svar, och då han ej visste om de skulle dröja kvar i den franska huvudstaden längre än öfver mars månad, var all förbindelse dem emellan totalt afbruten.

Stackars lilla fångna fågel, slog du kanske som bäst dina vingar blodiga mot burens galler? Led du stum din tillvaros tvång? Ja, hvem visste det, utom Han, som vakar öfver allt lefvande och utan hvars vilja ej ens en liten sparf faller till marken. Doktorn kände att han numera ofta behöfde trygga sig vid denna fasta öfvertygelse.

Andra stunder åter tycktes det honom helt antagligt, att Paula längesedan glömt sina sommarminnen och att hon erinrade sig det lilla gröna, fridlysta Sjövik blott så som när man ser ett landskap i dimma och endast urskiljer konturerna däraf. För det mesta höll han dock fast vid sin gamla tro, att syster Elises dyrkade prinsessa fortfarande bevarade sina nya vänner i trofast minne, om också tiden och förhållandena allt mer skulle aflägsna dem från hvarandra.

Då våren kom med ljumma vindar och knoppande träd, slocknade lille Edwards flämtande lifslåga. Fröken Walle hade troget vårdat honom under vintern, nu bäddade hon kärleksfullt hans sista bädd med blommor.

— Också en, som aldrig återvänder till Sjövik, sade doktorn på begrafningsdagen.

— Du tänker på Paula?— Brodern böjde jakande sitt hufvud.

— Åh, jag har en alldeles säker förnimmelse af att vi nog få henne tillbaka, förklarade fröken Elise tryggt. — Minns du huru sannspådd jag var, då vi funno den kvarglömnda handsken. Jag har mina förkännningar, ser du — vår mor var inté för ro skull österbottniska och af en gammal siaresläkt.

Doktorn log utan att svara.

Då de skulle göra sig i ordning att som vanligt flytta ut till landet, kom en vän och föreslog honom en tur till Norge. — Kom med, — hette det — kom och stärk dina lungor med fjäll-luft, och jag lofvar dessutom dig många intressanta naturvetenskapliga rön såsom lön för din möda.

Doktorn såg fundersam ut, han hade verkligen med en viss pinsam känsla tänkt på den förr så efterlängtrade sommarvistelsen i skärgården. Sjöviks fjolårsminnen voro ännu alltför friska. Dessutom måste han erkänna, att han var öfveranstängd af vinterns trägna arbete.

— Res du, käre bror, sade nu äfven fröken Elise öfvertalande — res och klättra för oss båda „over de høje fjelde“. Jag duger inte mer för sådana strapatser, men det blir roligt att höra dig vid återkomsten berätta om säterjäntorna och den goda norska maten.

Systemens ord var afgörande. Doktorn gaf sitt

löfte, och en vecka senare begaf han sig på väg jämte sin vän. Resan blef i alla afseenden angenäm, och när han en månad senare styrde kosan hemåt, kände han sig uppfriskad både till kropp och själ.

Han hade på grund af en fördröjd ångbåtstur icke kunnat underrätta systemen om sin ankomst, men det betydde intet, det visste han, hon var alltid beredd att taga emot honom, och välkommen skulle han nog äfven blifva. Det kändes godt att veta det, veta att ett hjärta i världen klappade honom varmt till mötes, om syster Elise också föga skulle sentera alla de sköna naturscenerier han hämtade med sig såsom reseminnen. Och då han nu satt i båten, som af raska årtag fördes allt närmare Sjöviks gröna lundar — den lilla, gömda vrå han själf utvalt för sin sommarhvila — svälldes hjärtat af fröjd. Nejden låg där så kär och välbekant, så fager i sin högsommarskrud. — O, mitt fosterland, hur kärt du är mig! ljöd det inom honom, medan ögat fuktades af tårar. Och hembygden i sin blygsamma skönhet syntes honom i denna stund vänare än allt det storslagna han gjort bekantskap med under resan.

Nu var han framme och han hoppade upp på strandvallens sträfva gräsmatta så lätt som en pojke. Han tog sin lilla kappsäck och gick raskt genom småskogen upp till villan. Där låg det hvita huset i solskenet, träden hade skjutit upp betydligt sedan fjolåret och Elises rosenbuskar stodo i full

blom. Nu kunde han se fönstren — nya markiser, bländhvita med röda uddar — det var nog ämnadt att vara en surpris för honom. Den goda systemen, hvad hon skulle blifva glad att återse honom! Någon satt på verandan. Med tre steg var han där, — men det var icke Elise, som reste sig för att möta honom, det var en fin, smärt gestalt med lätta graciösa rörelser. Ett par mörka ögon strålade mot hans och en ljuf, aldrig förgäten röst klingade gladt i hans öra: Hjärtligt välkommen hem! — Det var Paula, som stod framför honom. Hon sträckte båda sina händer till hälsning, men han var för upprörd och för häpen att fatta dem, han kunde blott stamma: Hur kom ni hit?

— Elise, goda vän, förklara det för honom, ser ni inte att han tager mig för en prinsessvålnad! ropade Paula skrattande. Men fröken Walle, som nu i sin tur hjärtligt välkomnade den hemvändande, bad henne själf berätta.

— Jag är smått rädd att föra min talan — sade den unga flickan, medan en varm glöd uppsteg på hennes fina kinder. — Er lilla sommarfågel, doktor, har återigen brutit sitt fångsel — nu för alltid — och flugit till detta skyddande bo för att ödmjukt bedja om en fristad för närmaste framtid. Får den stanna?

Doktorn grep och fasthöll de små händerna med en obeskriflig blick. Han trodde nästan att han drömde, ända tills de alla tre sutto kring kaffebordet, som fröken Walle i hast hade dukat. Och nu beskref systemen sin öfverraskning, då

Paula för tre dagar sedan kom och öfverrump-
lade henne.

— Ni måste berätta för mig allt som passerat, sade doktorn ifrigt och vände sig till deras unga gäst. Nu då han riktigt i lugn betraktade henne, såg han, att det fina ansiktet var blekt och bar spår af en öfverstånden sjukdom.

— Det är så litet att berätta — Paula såg på honom med en själfull blick — bara att jag trånade bort där nere i södern, dit vi reste från Paris i midten af mars. Jag tärdes af en långvarig feber, under hvilken jag såsom den stackars lilla lappen i Roma längtade efter „litet snö på mitt hufvud“. Minnet af den svala skuggan under Sjöviks björkar var mången kvalfull natt min enda lindring, och i mina orediga fantasier kände jag ofta Elises lätta hand på min panna och hörde er kära röst, doktor . . . Jag var mycket ensam och bortglömd i mitt sjukrum, ty den glada världen skydde min bedröfliga skepnad, och min styfmor höll på att förlofva sig med en ung italiensk grefve, som hon inte velat afstå åt mig trots hans små protester. Vi hade gjort hans bekantskap i Paris och fortsatte den på Rivieran, han svärmade litet för er prinsessa, som å sin sida tyvärr icke kunde besvara hans känslor. Omsider förde den lyckliga slumpen en äldre landsmaninna till er i min väg. Jag listade mig till hennes bevågenhet och lyckades beveka henne att taga mig med sig, när hon skulle resa tillbaka.

— Och er styfemor?

— Hon är troligen som bäst på bröllopsresa till pyramiderna, sade Paula leende, men tillade allvarligt: hon och jag hafva gjort upp räkningen med hvarandra för lifvet, som jag hoppas. Jag är nu här i min älskade mors fosterland — min långa längtans mål. Jag talar ledigt flere språk och känner mig energisk nog att kunna slå mig ut på egen hand — ni skall få se, att allt går mig väl.

Doktorn reste sig och gick längst bort till verandans aflägsnaste hörn. Tusen svallande känslor stormade in på honom, han var knappt mera sig själf mäktig. Paula hade åter inkastats på hans väg, och han kände, att han älskade henne varmare än någonsin. Men samma hinder stod allt ännu kvar — han var ju så gammal!

Med uppjudande af hela sin viljekraft lyckades han dämpa känslornas svall och tvinga sig till ett yttre lugn. Elise skulle bestämdt i annat fall genast förklarar, „att han blifvit som bortbytt under resan“, och Paulas uppmärksamhet kunde blifva väckt. Han måste bereda sig på kamp med sitt gamla dåraktiga hjärta och ständigt vara på sin vakt. Och med detta beslut satte doktorn sig åter ned vid bordet och berättade om Norge och sina reseintryck så lifligt han kunde, men dock hela tiden medveten om att han talade som en uppdragen mekanism.

Så ilade eftermiddagens timmar bort, och juli-kvällens leende lugn sänkte sig öfver villan. Dok-

torn hade gått fram och åter på den lilla verandan, nu stannade han och betraktade tankfull solnedgången. Då ljödo plötsligt lätta steg bakom honom.

— Stör jag filosofen i hans lärda spekulationer? frågade Paula glädtigt — jag tänkte uppmana er att spela. Ni kan inte ana, huru ofta minnet af edra orgeltoner gjort mig godt. Ni känner inte ens hälften af de välgärningar ni bevisat mig, käre doktor, — ni som varit som en far för den öfvergifna.

— En far — ja det var ju så han själf tänkt sig deras förhållande, men likväl skorrade ordet i hans öron, uttaladt af dessa friska, röda läppar. Så hade då lifvets sommar runnit bort för honom, och hösten var inne på allvar!

— Jag hoppas också på edra goda råd för framtiden — fortsatte Paula och såg tillitsfullt upp till honom. Men han stod där så besynnerligt stel och främmande, att hon plötsligt drog sig tillbaka. — Ursäkta min egoism, doktor Walle, som redan första kvällen efter resan vill tränga sig på er med tröttande anspråk. Nu går jag strax.

— Nej, nej — doktorn tog sig om pannan — jag skall försöka — tro icke för allt i världen att ni kunde trötta mig — han såg på henne, och i denna blick låg hela hans djupaste hjärtehemlighet afslöjad. — Jag vill alltid vara en faderlig vän för er och jag skall också kunna det, eljes vore jag en inbiten egoist. Låtom oss således tala om er framtid!

— För de närmaste veckorna borde jag kanske tänka på en badkur därborta, jag är ännu långt-ifrån så stark som före febern — sade Paula lågt och med märkbar förvirring.

— Hvad är det för tokprat — ropade fröken Elise, som nu kommit ut och uppfångat de sista orden — skulle du resa din väg, just då vi fått fatt dig, lilla trollslända! Nej, det sker icke, så sant jag heter Elise Theodolinda Walle!

Paula såg skyggt efter doktorn, som åter fortsatt sin afbrutna vandring fram och åter. — Det får bero på honom, om jag skall stanna — hvi-skade hon — jag tror att jag hellre bort undvika att komma.

— Tokprat, säger jag än engång. — Herman, Herman, ropade systemen, hvad har du sagt, som låtit Paula tro att hon inte var välkommen, skynda genast att förklara dig. — Men doktorn låtsade icke höra, han hade försvunnit in i skrifrummet, och först då fröken Elise på Klaras betydelsefulla vinkar måste följa med henne ut i köket för någon viktig öfverläggning rörande kvällsvarden, återvände han långsamt till Paula. Hon stod ännu kvar, där han lämnat henne, och på hennes kinder hvilade ett fint purpurskimmer. Aldrig hade hon synts honom älskligare än i denna stund.

— Hvarför skulle ni resa, fröken von Harding, sade han med dämpad röst — jag tror att baden här och Sjöviks lugn bättre än någonting

annat vore i stånd att återställa er hälsa, och i höst skola vi tänka ut någon treflig verksamhet för er. Ni vet ju, att ni alltid kan räkna på ett hem hos edra gamla vänner.

— Hvarför betonar ni ordet *gamla*, vår bekantskap är ju dock i det hela ganska ny?

Han såg öfverraskad på henne. — Jag tänkte på åren, ni är ju så ung, ni vet att jag kunde vara er far.

— *Så* gammal, och likväl skulle vi två icke på tumanhand kunna göra minsta lilla resetripp här i landet, utan att få höra hviskas bakom oss: där går den lärde mannen och hans lilla dumma hustru — sade hon med ett skälmskt leende.

— Paula, skämta inte, det har varit bittert allvar för mig att kämpa mot mina dåraktiga känslor — utbrast doktorn förtviflad. — Barn, barn, förstår du då icke, att jag är en gammal narr, som drömmer om kärlek, när de första grå stråna redan smyga fram vid hans tinningar. Jag ville gärna gifva allt i världen för att få kalla dig min, och mitt lif vore mig icke dyrbarare än din lycka, men — jag älskar dig tillräckligt för att kunna försaka. Dröj kvar här, lilla guldfjäril, så länge du vill, men lyft sedan vingarna till flykt. Fri skall du vara, om mitt hjärta än skulle brista därvid.

Paulas blick hade varit fäst vid golfvet. Nu såg hon hastigt upp. — Jag har tröttnat på friheten, sade hon sakta, jag längtar efter boets skyddande värme. — Ett ögonblick stirrade dok-

torn på henne likt en sömndrucken, sedan slöt han häftigt den fina gestalten till sitt bröst. — Du vill således, Paula — stammade han

— Ja, jag vill bli din hustru, min store filosof, svarade hon med strålande blickar. — Då jag senast lämnade dig, var jag ett barn och förstod icke mig själf, men skilsmässan lärde mig mycket, och det dröjde ej länge, innan jag visste, att jag i dig funnit den förste och ende jag kunde älska. Säg icke att min kärlek är opröfvad, du vet hvad lifvet varit för mig. Nej, jag är viss på mitt hjärta, och därför skref jag ej mer till dig; jag ville komma själf och se om det fanns något hopp för mig. Det var så svårt att tro att min ädle, idealistiske, lärde doktor skulle kunnat fästa sig vid en sådan stackars liten gås som jag.

Doktorn måste le. — Och du tänkte aldrig på min ålder?

— O nej, hvad göra väl åren, blott man älskar hvarann. Och när du är så mycket bättre och förståndigare än jag, så vet jag att du också har så mycket större öfverseende med ditt „hustrubarn“.

— Inte ett enda ord mer — och doktorn slöt hastigt den täcka, protesterande munnen med en varm kyss.

— Hvad betyder det här! — utropade i det samma fröken Elise, som kom ut till dem med ett rågad fat jordgubbar.

— Det betyder att hon skänkt mig icke blott

sin handske, utan sin egen lilla älskade hand, svarade doktorn med sitt vackra leende.

— Du gode Gud, ni äro således förlofvade, då behöfver jag ju inte frukta att Paula rymmer sin väg. Min välsignelse få ni i rikaste mått — och fröken Walles goda ögon flödade öfver af varma tårar. — Jag är så lycklig, snyftade hon.

— Det vet jag, kära, trofasta syster, alltsammans är som en saga, men Gud ske lof att slutet blef godt.

— Ja, „han fick prinsessan, och så lefde de lyckliga i hundra år“, sade Paula.

— Fisken ryker på bordet, förkunnade Klara med sin bästa nigning.

— Det är flundra, käre Herman, stekt flundra, din favoriträtt, och jordgubbar till dessert.

Doktorn smålog, men hans grå ögon sågo förbi kvällsvarsbordet och den välmenande värdinnan långt ut öfver den spegellugna sjön, öfver hvilken solen långsamt sjönk mot horisonten, ja, ännu längre såg han, in i ett skönt rike, där dagen aldrig slocknar och lyckan ler i evighetens oförgängliga glans.

VEDERGÄLLNING.

Han hade börjat som garfvardräng hos den ansedda firman Åberg et Söner. Hans föregående lif låg höljdt i dunkel; ingen människa hade heller frågat därefter.

Hvem brydde sig väl om ett stackars öfvergifvet barns historia, som kastats hit och dit bland främlingar ända från vaggan och som vid tolf års ålder ansågs vara en tillräknelig människa, stor nog att sörja för sig själf.

Man kan fördärfvas intill roten med mindre, men Jakob Kinnula var af annat virke. Han hade någonting medfödt hederligt i sin natur, som hans barndoms vidriga öden ej förmått utrota. Dock hade känslan af att ingenstädes vara hemma, att af alla betraktas med smått misstänksamma blickar kastat en skugga öfver det unga lifvet och dämpat dess naturliga glädtighet, så att gossen var blefven

tystlåten och inåtvänd. Störväxt var han med grofva lemmar och simpla anletsdrag. Håret hängde något stripigt bakom öronen och hyn hade en gråaktig ton, tack vare soflägrat på rökiga ugnar, men de blågrå ögonens uttryck var godt och ärligt.

Till sitt sextonde år hade han tjänat på landsbygden. Då vandrade han som mången yngling före honom till staden för att se sig om efter annat arbete, och han kom därvid af en händelse in på den stora Åbergiska garfverigården, där man just behöfde en kraftig handräckning vid aflastningen af ett lass hudar. Jakob hade ett tjänstvilligt sinne och starka armar, han tog uti så att det kändes, och när arbetet var fullgjordt, ville han utan tanke på lön aflägsna sig.

Det hände sig emellertid att firmans chef, som satt vid pulpeten i sitt lilla enskilda kontorsrum, hvars fönster vette utåt gården, råkade kasta blicken öfver de gröna jalsierna och se hvad som försiggick där ute.

De kloka, grå ögonen, hvilka skådat så många ting i världen och hvilkas ägare genom rika lifserfarenheter lärt, att människorna sällan göra någon god gärning utan att fika efter belöning, betraktade med en viss undran den groft byggde gossen, som visat sig så nitisk att hjälpa, men icke tycktes vänta på lön för sin möda. Sedan öppnade han raskt fönstret och vinkade honom till sig.

Jakob lydde förundrad, och kommen närmare, gjorde han en klumpig bockning, ärligt blickande

på den mäktige patronen. Denne ställde till honom några korta frågor om hans hem och förhållanden, och då gossen gjort reda för sig efter bästa förmåga och patron Åberg förstått att han sökte arbete, erbjöd han sig att taga Jakob i sin tjänst, på försök, som han sade.

Ynglingen bockade åter och tackade ganska tafatt, det måste medgifvas, men den nye husbondens skarpsynta blick hade upptäckt en ljusning öfver de grofva dragen, som kom och försvann lika hastigt, men likväl vittnade om en djupare känsla, än den som gaf sig luft i orden.

Jakob fick sig ombetrodt att^a sopa gården, passa på kontorsklockan och springa ärenden, idel lätta göromål för den som varit van att gå efter plogen eller tröska säd på logen. Dessa små uppdrag fullgjorde han emellertid så ordentligt, att honom snart ombetrodde viktigare arbeten, och efter få år var han outhärlig i garfveriet.

— Hvar är Jakob? Gå och fråga Jakob! — hette det dagen i ända. Han var särskildt sin husbondes betrodde tjänare, och det goda intryck han från första stunden gjort på denne, bekräftades ytterligare för hvarje dag. Trots sitt tafatta väsende hade Jakob ett ljust förstånd och god fattningsgåfva, men den undervisning han åtnjutit hade naturligtvis varit högst bristfällig. Den äldste bokhållaren på kontoret, gamle Silfver, tog emellertid hand om honom, Jakob lärde sig ovanligt snabbt skrifva och räkna, och med läsningen gick det af-

ven raskt framåt, då han nu erhöill tid och tillfälle att öfva sig däri.

Firman Åberg et Söner var, som nämndt, mycket ansedd och huset ett af dessa hedervärda borgarhem, dem den nya tidens vind sopar bort allt hvad den hinner jämte mycket annat godt och aktingsvärdt. Så långt man kunde minnas tillbaka, hade någon med det välkända namnet bebott den stora oregelbundet byggda gården vid åkanten, och om dess egare också icke ansågos som miljonärer, visste enhvar i staden, att huset stod på solid grund. Från far till son hade firmans hufvudmän gjort sig väl förtjänta af allmän aktning, och ehuru de aldrig såsom mången modern affärsman lyst i spetsen för storartade företag och öfvat filantropi i stor skala, fanns det få, som voro så välkända som de bland stadens hjälpbehöfvande.

Den nuvarande chefen hade gladt sig i hoppet att se en son som sin efterträdare i affären. Han ägde nämligen en rask och duktig pilt, hvars bruna ögon och viga rörelser påminde om en kvick ekorre, när han oförväget svängde sig ut och in genom luckorna på torkvindarna, gled utför trappledstängerna eller klättrade till högsta toppen af de gamla pilträden, som i trädgården bakom huset hart när doppade sina kvistar i den förbiflytande ån. Denna oförvägenhet skulle emellertid bli hans egen olycka och förorsaka hans fader lifslång sorg. Ty under ett af hans luftsprång i träd-kronorna brast en väldig af röta angripen gren,

och den liflige tioåringen störtade handlöst i vatt-
net. Då man lyckats få upp honom, var han re-
dan liflös. Denna olyckshändelse afskar sålunda
på ett ögonblick alla faderns käraste framtidsför-
hoppningar.

Ett barn fanns väl ännu kvar, men det var
en dotter, som efter moderns tidiga död vårdades
af sin faster. Det hörde nämligen till gammal sed
i familjen, att, om en dotter förblef ogift, hon stän-
digt skulle hafva sitt hem och uppehälle i fäderne-
huset. Sålunda kom det sig äfven att faster Ann-
Charlotte stannat kvar hos brodern John, som
efter en äldre broders död öfvertagit garfveriet.

Lilla Elisabeth var hela husets älskling. Den
allvarlige fadern kunde ej låta bli att skämma bort
henne, faster Ann-Charlotte afgudade henne, och
allt gårdsfolket bar henne på händerna. Ingenting
var godt nog för henne, hon skulle hafva det bästa
och finaste som fanns, och i den enkla, gammal-
dags omgifningen växte hon upp som en liten
furstinna. Om möjligt stegrades faderns ömhet
för henne efter gossens död, dock såg han vemo-
digt framtiden an, då ingen son stödjande skulle
stå vid hans sida.

Vänner och bekanta tillrådde honom enträget
att gifta om sig; hvilken flicka skulle väl vägrat
att räcka handen åt en så ansedd och förmögen
man, som därtill stod i sin ålders fulla kraft —
sade man. Men han kunde icke besluta sig för
ett sådant steg, och han upptog i stället en syster-

son — en helt och hållet medellös ungdom — för att uppfostra honom till sin efterträdare i affären.

Vid den tid, då Jakob inträdde i firmans tjänst, hade lilla Elisabeth nyss fyllt sju år, medan hennes kusin, unge William Müller, redan var en lång räkel på sexton. Det gick ej synnerligen bra för honom i skolan; icke som skulle han saknat begåfning, snarare var det håglöshet och brist på allvar, som förorsakade hans föga lysande framsteg. I stället var han mycket omtyckt af alla glada kamrater, som icke togo det så noga med studierna, och de unga flickorna i staden kastade redan beundrande blickar efter den smärte, ståtliga unge mannen med det mörka håret och de stora, djärfva ögonen.

William var den ende i gården, som från första stunden visat sig ovänlig och misstänksam mot Jakob. Kanske erfor han ett hemligt obehag vid tanken, att deras belägenhet hade någonting gemensamt — både berodde de ju på sätt och vis af patron Åbergs bevågenhet — eller måhända hyste han en dold afund gentemot den fattige f. d. springpojken, som morbrodern visade ett ständigt förtroende.

I grund och botten hyste patronen ej heller någon verklig ömhet för sin unge anförvant. Han hade hållit sin syster mycket kär, men hennes giftermål mot hans önskan och välmenta råd med en karakterslös man, som bortslösat hennes förmögenhet och gjort henne olycklig, hade varit ett hårdt slag för honom, och i sin gamla antipati

mot svågern spårade han nu med samvetsförebåelser orsaken till den ljumhet han kände för syster-sonen. Skälet låg dock snarare i den kontrast, som förefanns mellan deras naturer; sonen brådades alltför mycket på sin far, för att de skulle kunnat fullt förstå hvarandra.

Patron Åberg var känd som en bestämd husbonde, den där icke tålde minsta olydnad eller uppstudsighet. Men hans godhet och omutliga rättvisa erkändes lika allmänt, och han var ofantligt populär bland sina underhafvande, då däremot unge Müller gärna visade sig stolt och högdragen, när morbrodern var utom synhåll, något som icke var ägnadt att väcka sympatier hos dem, hvilkas förman han engång skulle blifva.

* * *

Likasom alla andra i gården hyste Jakob en lifflig och varm beundran för husets lilla dotter, och det fanns kanske ingen, som tjänade henne mera hängifvet än han. Intet nöje var honom kärare än att på den lediga söndagseftermiddagen roa Elisabeth, antingen genom att vara hennes häst, därvid den äflika varelsen satt uppflugen på hans breda rygg, medan Jakob oförtrutet galopperade upp och ned för trädgårdsgångarna, så att svetten lackade ur pannan på honom, eller genom att kasta hennes boll och bygga hus åt hennes dockor. Om vintern åter drog han henne på den prydligt stop-

pade kälken, och när då den näpna varelsen med af vinden purprade kinder klappade sina små händer af förtjusning öfver den hastiga farten, var Jakob den lyckligaste människa under solen.

Elisabeth behagade äfven städse visa honom en synnerlig bevågenhet, och under de långa höstafnarna måste Jakob mången gång komma in i barnkammaren för att knäppa nötter åt den lilla bortskämda härskarinnan eller laga en sönderbruten leksak, ty hans grofva fingrar voro användbara till litet af hvarje. I närheten af det vackra, lifliga barnet var den store, klumpige ynglingen alltid nöjd, då William tvärtom såg ned på sin lilla kusin med vårdslös öfverlägsenhet.

Mycket otymplig föreföll den jättelike Jakob i bredd med Elisabeths sylfidiska gestalt, men ännu skarpare var kontrasten mellan honom och unge Müller. Den senares eleganta kostym, som redan på skolans första klasser förvärfvat honom binamnet „snobben“, stack bjärt af emot Jakobs tarfliga dräkt, men ännu större var olikheten mellan de båda nästan jämnåriga unga människans utseende och karaktär.

William var ovanligt välväxt med ett vackert, fint bildadt hufvud och god hållning. Hans fötter voro små och alltid ytterst väl beklädda, händerna smala och omsorgsfullt vårdade. Det mörka, lätt vågiga håret var struket från en hög, hvit panna, näsan hade en ädel form, och de röda läpparna blottade två rader bländhvita, men spetsiga tänder.

Och Jakob däremot! En sällsynt lång och gänglig figur med platta axlar, stort hufvud, be- täckt med stripigt, ljust hår, fötter som en jättes och stora, röda, illa medfarna händer. Ja väl, Ja- kob Kinnula kunde icke skryta med sitt yttre, och det visste han själf mer än väl, men enhvar i går- den kunde vittna om att villigare fötter och flin- kare händer, alltid redo till hvar mans tjänst, svår- ligen stode att finna.

William, som icke skulle gå den lärda vägen, fick på egen begäran tidigt avsluta sin skolgång för att begynna praktisera på morbroderns kon- tor. Han saknade icke blick för de förefallande göromålen, men samma brist på allvar, som vid- lådt honom i skolan, följde honom äfven hit. Och under det den aktade chefen i sitt enskilda rum bakom de gröna jalsierna uppgjorde och avslutade de affärsförbindelser, på hvilka husets välfärd och bestånd berodde, satt den blifvande hufvudman- nen i en vårdslös ställning sysslolös vid sin pul- pet och narrade de yngre biträdena att skratta åt sitt själfsvåldiga prat, medan gubben Silfver miss- nöjd rynkade ögonbrynen.

Äfven tjänstefolket tadelade i smyg den unge herrns öfvermodiga skick, och det var ej af kär- lek, utan af inrotad vördnad för husbondfolket, som ingen mer högljudt knotade öfver hans ofta nog pockande befallningar.

Jakob hade aldrig frågat sig själf, om William behagat eller misshagat honom, men instinktmäs-

sigt kände han sig vara en nagel i ögat för husbondens systerson och gick därför alltid fogligt ur vägen för den unge mannen, utan att låtsa om de nålstygn och förtretligheter, för hvilka denne ofta utsatte honom.

Så gingo åren.

Firmans hufvudman hade fått många grå strån i sitt glesnade hår. William var nu en ung man på modet och Jakob Kinnula hade avancerat till främsta man vid garfveriet. Han bar icke mer förskinn och grofva kläder, utan hade uppsikten öfver det hela och kallades — enligt principalens uttryckliga önskan — „herre“. Det hade gått framåt för „landstrykaren“, som William så gärna benämnde honom.

Den unge snobben hade, som nämndt, kommit på modet. Öfverallt skulle han vara med, till och med i kretsar, för hvilka hans moders släkt alltid varit främmande. De hade sin borgarstolt, de, och höllo styft på den, men William ville till hvad pris som helst sträfva uppåt, och han hade alla förutsättningar att lyckas.

Emellertid betraktade han till följd däraf Jakob med än mera ringaktning, och som han icke vågade visa sina känslor i morbroderns närvaro, tog han skadan igen bakom hans rygg och lät hänsynslöst speord och sarkasmer hagla ned öfver sin gamle medtäflare om chefens gunst.

Jakob var ej lätt retad och hade ej heller ett snabbt svar till hands, äfven om han uppfattade

och sårades af udden i den andres yttrar:den. Men om han ock kunnat byta ord med sin öfverlägsne motståndare, skulle intet i världen förmått honom därtill. Han glömde aldrig, att denne unge man var hans välgörares anförvant. Visserligen stördes hans fredsälskande sinne mången gång af detta ständiga agg, och stundom kunde väl vreden sjuda upp inom honom, men han kände sig trygg i vissheten att ingen ovilja å Williams sida kunde störa det goda förhållandet mellan honom och principalen, ty så fastrotadt var förtroendet mellan husbonde och tjänare och så fri från lumpen misstro den förres ädla karaktär.

Egentligen erhöll unge Müller icke heller något direkt medhåll i sin afvoghet hos den öfriga personalen, ty enhvar måste i grunden värdera den enkle, redlige Jakob. Och om en och annan af de unge bokhållarne på kontoret, för att icke råka i misskredit hos sin blifvande herre, stundom låtsade deltaga i hans satiriska skämt på den andres bekostnad, skyndade likväl de fleste att efteråt urskulda sin feighet. De hade inte menat illa, de hade skrattat för sällskaps skull, försäkrade de trovärdigt, och Jakob förklarade godmodigt att det gjorde rakt ingenting.

Ack, den Jakob, han var så hjärtans beskedlig och därtill inte så litet enfaldig, hette det sedan. Kanske han inte ens riktigt uppfattat skämtet, han som var ovan att umgås med herremän.

Men Jakob smålog tyst för sig själf. Han för-

stod alltsammans mer än väl, ja bättre än någon af dem kunde ana, men han öfversåg med deras människofruktan och fördömde dem ej. Emedan han var så van att gömma sina känslor inom sig, visste få hvad som rörde sig bakom detta slutna yttre, och man förstod ej hans stora anspråkslöshet. Patron Åberg behöfde icke befara någon näsvis framfusighet å Jakob Kinnulas sida, när han gaf honom en plats vid sitt bord och i sin familjekrets, ty han hörde icke till dessa, åt hvilka husbonden måste säga: Gif denne rum — utan: Min vän, sitt upp bättre!

Men den ödmjukhet, som var det mest utmärkande draget i hans karakter, var icke slafvens underdånighet eller hycklarens kryperi, utan en ödmjukhet, framsprungen ur en enkel, barnafrom tro. Hvem hade hållit sin hand öfver den värnlöse gossen under hans barndom, hvem hade ledt hans ovissa steg genom mödor och bekymmer, och hvem hade slutligen fört honom till den rättskaffens man, som blifvit hans vän och välgörare och hos hvilken han fått utbilda sig till en nyttig, verksam och tänkande människa — hvem om icke Gud! Och i Jakobs hjärta stod det fast, att, såsom han tacksamt borde tjäna den himmelske Herren, så skulle han ock tjäna sin jordiske husbonde. Han talade icke om dessa känslor, men han omsatte ständigt sin tro och kärlek i handling, ehuru på sitt eget stillsamma sätt.

När den forne springgossen blifvit upptagen

såsom medlem i familjen, var husets dotter borta i en schweizisk pension. För Jakob var hela gården öde och tom, ja, själfva solen tycktes hafva förlorat sin glans, då han icke mera hörde Elisabeths muntra skratt eller ljudet af hennes små trippande fötter. Vål hade han på senare år icke så ofta fått vara i den lilla höghetens närhet, ty sedan hon begynt sin skolgång, fyllde kamraternas sällskap alla hennes fristunder, men allt ännu blef Jakob rådfrågad och anlita i viktiga fall, och ingen var så uppfinningsrik som han i fråga om gömställen, när hon och hennes små väninnor lekte på gården.

Emellertid hade Elisabeths afresa från hemmet, som nämndt, kastat en skugga däröfver, och de par år hon var borta föreföllo honom såsom minst dubbelt så många. Hans största fröjd var att få höra nyheter från henne, och husbonden, som lika djupt kände saknaden efter sin älskling, fann en ny anledning till närmande mellan sig och den trogne tjänaren, hos hvilken han alltid mötte den varmaste sympati i allt som rörde den bortavarande.

Elisabeth skulle återvända om hösten, men redan från midsommar räknades i hemmet dagarna till hennes återkomst. Fadren hade öfvervunnit sin vanliga motvilja mot förändringar och uppoffrat den gamla flärdlösa enkelheten för att göra huset fint och elegant för Elisabeth.

— Ser du, min käre Jakob, hette det, jag är gammal och ingrodd i det förflutna, jag tycker om

de urmodiga möblerna med sina bleknade öfvertåg, och träsnitten på väggarna äro kära barndomsminnen för mig — men Elisabeth är ung! Hon har sett så mycket vackert därute i världen, och jag fruktar att hon kunde komma att vantrifvas i hemmet, om jag ej underkastar mig dessa nya anordningar för hennes skull.

— Ja visst, ja, menade Jakob. Att uppoffra något för Elisabeth fann han vara den naturliga-
ste sak i världen. Han var också den bäste rådgifvare man kunde hafva, tyckte principalen, och ledde reparationsarbetena med en makalös drift och omtanke. Allt blef färdigt i god tid, och fejdadt från vind till källare stod huset redo att mot-
taga sin väntade härskarinna, när dagen för hennes hemkomst äntligen var inne.

Fadern for själf ned till ångbåten för att hämta henne i den nya, med ljusgult kläde fodrade vagnen, åtföljd af William, som med en utsökt blom-
bukett i handen och iförd en elegant höstkostym med vårdslös ledighet satt och strök sina välskötta mustascher.

En half timme senare rasslade vagnen åter in på gården, de ståtliga grå hästarna stampade med sina fina hofvar i marken framför trappan, och hela hushållet skyndade ut för att välkomna den hemvändande. Men var det verkligen lilla Elisabeth, denna smärta, unga dam i den smakfulla resdräkten, som nu lätt hoppade ur vagnen, knappt stödande sig på kusinens framsträckta hand, me-

dan hon leende förde hans välkomstbukett upp mot sitt älskliga ansikte.

Jakob Kinnulas hjärta slog hårdt, där han från fönstret i sitt anspråkslösa gårdsrum åskådade denna scen. Uppstod väl någon känsla af afund inom honom, afund mot den vackre, välklädde unge mannen därborta, som hade rättighet att så förtroligt nalkas husets dotter? Ja väl, han skulle ej varit människa annars, men han försökte ärligt bekämpa sin misstämning. Likväl kändes honom arbetet, som nu hindrade honom att med de öfriga mottaga Elisabeth, i dag för första gången som en besvärlig börda. Och örat ville ej kunna förmå sig att tåligt lyssna till en långtrådig uppköparens anbud om leverans af ett parti oxhudar, men — plikten framför allt.

Först mot aftonen blef han ledig och kunde i sina bästa kläder infinna sig vid tebordet. Där satt Elisabeth mellan far och faster, skämtande med kusinen, som nu ingalunda såg förbi henne, småleende mot dem alla, men med sin fars hand i sin och sitt täcka hufvud lutadt mot hans axel.

Länge stod Jakob i dörren, halft skymd af de tunga draperierna, och betraktade familjegruppen. Kanske hade han aldrig förr så smärtsamt erfarit huru långt skild han i själfva verket var från dem — en främling, som husbondens förtroende upphöjt från tjänarens ställning, då alla de öfriga voro förenade genom släktskapens och lefnadsställningens oslitliga band.

För första gången kastade han ock en halft medlidsam, halft sorgsen blick på sin klumpiga figur, som iförd helgdagsdräkten tog sig ännu otympligare ut än eljes. Trots all möda skulle han i bredd med William Müller, hvars eleganta kostym satt såsom gjuten på den smärta, välväxta gestalten, alltid förblifva en simpel grofhuggare, ty masken i stoftet bibehåller sin skepnad lika väl som luftens brokigt fjädrade sångare.

Jakob suckade tyst, innan han trädde fram för att tafatt välkomna den forna lekkamraten. Ett ögonblick låg Elisabeths lilla fina hand i hans stora näfve — han vågade knappast vidröra den af fruktan att krossa de små fingrarna och kände sig lika förvirrad, som om han stått inför en boren prinsessa — sedan smålog hon huldt emot honom och täcktes yttra, att det hjärtligt gladdde henne att återse en gammal vän.

Jakob såg huru ett ironiskt leende vid dessa ord gled öfver Williams läppar och huru han, då morbrodern bjöd Jakob att sitta ned bland dem, omärkligt drog sin stol längre bort. Sådana små nålstygn trängde kännbart nog genom „landstrykarens rinoceroshud“, men i dag ville han icke tänka därpå, ty solen sken ju åter öfver den gamla gården. Och liksom de öfriga lyssnade Jakob med förtjusning till den glada ungdomliga rösten och det silfverklingande skrattet, medan han åter och åter betraktade flickans fina, ljufva ansikte med

de skälmska, bruna ögonen och den friska körsbärsmunnen.

Kunde det finnas en fagrare syn på jorden? Med denna fråga somnade han in om kvällen.

* *

Nu upprann en ny tid för det gamla huset, ty såsom väggar, tak och golf undergått en fullständig omgestaltning, så förändrades äfven det dagliga lifvet på tusende sätt. Allt vände sig kring Elisabeth, och detta barn af en ny tid hade fullkomligt nya vanor.

Hon tyckte om att sofva länge om morgnarna och att äta en sen middag; hon drack te, när de andra drucko kaffe och tvärtom, och hon promenerade dagligen i staden, utan att hafva något ärende att uträtta, något som aldrig i lifvet skulle händt den bestyrssamma faster Ann-Charlotte. När hon var hemma, skulle det åter vara lif och muntert sällskap. Gamla faster blef litet hufvudyr ibland vid alla hennes projekt, men hon skulle gärna klättrat efter månen på fästet för att behaga sin ögonsten, och fadern smålog med det mildaste öfverseende åt älsklingens små nycker. Om hon var ett bortskämdt barn, van att i allt få sin vilja fram, var hon dock tillika så blid och glad, så uppfylld af kärlek till de sina, att det blef en fröjd för dem att uppoffra sig för henne. Med största hängifvenhet tycktes äfven kusinen gå in på hennes pla-

ner och önskningsar, han delade i allt hennes tanke och de två sympatiserade förträffligt.

Det var en underlig tid för Jakob. Han hade så obeskrifligt längtat efter Elisabeths återkomst, han hade motsett den med jublande hjärta, och de första dagarna af hennes hemvaro spratt det också till af fröjd inom honom, hvarje gång hans blick flög upp till fönstren med de rika spetsgardinerna, bakom hvilka Elisabeth förde sin sorglösa tillvaro. Men denna lyckliga stämning förändrades snart.

När han gick därefter från magasinet till torkvindarna, från garfveriet till kontoret, kom det småningom öfver honom ett stilla vemod, som i tysthet gnagde hans redliga hjärta. Ty medan hans tankar tvungos att syssla med hudar och räkningar, uppköp och anbud, slank William, numera oftast ledig på eget lof, ut och in i huset däruppe, alltid redo att ledsaga Elisabeth till fots eller i vagn, alltid korrekt och elegant. Han, Jakob, var väl endast en tarflig bokhållare, anställd vid firman Åberg et Söners garfveriaffär, men han var tillika ännu en ung man med sin ålders kraf på lifsglädje, han såväl som den andre.

Dessa tankar framstodo dock aldrig för honom i medveten klarhet, och om de trotsande pocket på sin rätt, skulle Jakobs stränga hederskänsla drifvit dem på flykten. Nu sväfvade de blott som mörka skuggor otydligt genom hans sinne, medan han skötte sina göromål med vanlig omtanke och genom sin ständiga vaksamhet befordrade husets

välstånd. En liten kugg i drifhjulet, som för den oinvigde ser ringa ut, kan stundom vara oundgänglig för att sätta hela maskineriet i gång. Hos firman var Jakob just denna kugg.

Det var också någonting särskildt, som begynte tynga på hans hjärta denna höst och vinter. Allt efter som tiden skred framåt, såg han nämligen allt tydligare, huru ett varmare förhållande uppstod mellan Elisabeth och hennes kusin. Det var ju så naturligt, att vänskapen mellan kusinerna under en daglig samvaro skulle öfvergå i en ömmare känsla. Det var äfven klart nog för en uppmärksam betraktare, att unge Müller gjorde allt hvad i hans förmåga stod för att fånga den vackra, oerfarna flickans hjärta, och med sitt vinnande yttre hade han ej heller synnerligen svårt att uppnå detta mål. En obehagad fästning är lätt intagen.

Säkert hade också många kloka hufvuden i staden för längesedan förenat dottern till firmans hufvudman med dess blifvande chef, ty ingenting kunde ju passa bättre. Och mer än en af de unga damerna i societeten blickade med hemlig afund på Elisabeth, som lyckats fånga den lysande fjäriln.

Hvad hennes far tänkte, visste Jakob ej. Kanske anade den gamle herrn icke ens, att hans lilla dufva drömde om kärlek och äktenskap, men föga troligt var att han önskat gifva henne åt syster-sonen, ty den gamla kölden dem emellan hade ännu icke tinat upp.

Hvad Jakob själf beträffar, var det medvetandet om att William Müller ej var Elisabeth värdig, som vållade hans djupaste sorg. Ack, han hade velat gifva sitt hjärteblod för hennes lycka, och denna lycka, det visste han, skulle hon aldrig finna vid kusinens sida, denne smidige hycklare, som var så älskvärd i hennes närhet, men som Jakob hvarje kväll såg smyga ut genom bakporten för att, sedan han sagt ett ömt godnatt åt sin utkorade däruppe, gå bort och rumla till ljusan dag.

Det underliga därvid var att den unge herrn efter en sådan natt kunde stiga upp frisk och blomstrande som förr. Han hade nerver af stål och en märkvärdig motståndskraft. Men tanken på att en ren, oskyldig varelse skulle förenas med en sådan man vållade Jakob en olidlig smärta. Med en underbar klarsynthet förutsåg han händelsernas utveckling, och med bundna händer måste han finna sig i att se den han höll kärast på jorden sväfva i fara både till kropp och själ, utan att han fick sträcka ut ett finger till hennes räddning.

Elisabeth liknade den lilla glädtiga fågeln, som tjusad af ormens förföriska blick oemotståndligt låter sig gripas. William hade redan eröfrat så många hjärtan, hvarför skulle han icke vinna detta, som var så lätt fångadt. Och Elisabeth var ju en verklig juvel, infattad i renaste guld. Han behöfde pengar, mycket pengar för att kunna lefva och njuta af lifvet i enlighet med sin egen smak, och

trots de rikliga årsanslagen ur morbroderns kassa, var han ständigt försänkt i skulder öfver ögon och öron. Detta kunde dock Jakob med sina enkla vanor och få behof icke ens hafva ett begrepp om.

Så förflöt dag efter dag. Jakob tyckte att det låg som ett åskmoln öfver huset. Han, den ende klarsynte, såg huru det kommandes sorger kastade sin skugga däröfver, och han väntade betryckt att ljungelden skulle slå ned. Det skedde också, förrän han kunde ana.

En middag fram på midvintern, då han inträdde i matsalen, såg han genast att någonting ovanligt inträffat. Faster Ann-Charlotte hade röda ögon och snöt sig ideligen i en ofantlig lärftsnäsdud, väfd af salig mor. Elisabeth stod med rodnande kinder vid kusinens sida, den unge mannen såg mer än vanligt triumferande ut, men husets herre hade två djupa rynkor i pannan, hvilka tydde på bekymmerfulla tankar.

När Jakob efter måltiden fick en hemlig vink att följa sin patron till hans enskilda rum, förstod han att slaget fallit.

— Min käre Jakob, sade principalen, så fort dörren slutit sig bakom dem, — det har i dag händt något, som på det högsta upprört mig. Min systerson har anhållit om Elisabeths hand!

Jakob sänkte blicken mot golvet.

Den gamle herrn lutade sig tillbaka i skrifstolen med det nötta läderöfverdraget — härinne

var nämligen allt gammalt och oförändradt. — Och han fortfor: — Först när barnen börja tala om att sätta eget bo, fatta föräldrarna att de bli gamla. Ja, hon vill gifta sig, Jakob, och hennes val har fallit på William, hvilket väl var naturligt, ehuru mitt tröga förstånd icke kommit på den tanken.

Han tystnade ett ögonblick och strök sig med handen öfver pannan, en åtbörd, som alltid betydde att han var orolig eller hade något särskildt att grubbla öfver. — William är min käraste systers enda barn — sade han långsamt — blod är tjockare än vatten, påstås det, och likväl . . .

Han teg åter, men tillade plötsligt: — Elisabeth älskar honom!

Jakob såg ut genom fönstret och betraktade den gamla gårdsplanen — skådeplatsen för hans mångåriga arbete — så uppmärksamt, som om han räknat spikhufvudena i liderdörrarna, medan de sista orden hela tiden klingade som en dödsringning i hans öron: Elisabeth älskar honom, Elisabeth älskar honom. Det låg ju intet nytt i dessa ord, länge redan hade han uttalat dem tyst för sig själf, och nu skar dock ljudet af detta yttrande från en annans läppar honom rakt in i hjärtat som en skarp knif.

Patronen reste sig plötsligt, som om han velat afskaka en tryckande tyngd. — Nåväl, sade han med en kväfd suck, om hennes kärlek fallit på en främling, som misshagat mig, skulle mitt svaga hjärta knappast motstått hennes böner. William

är ju dock en af de mina — han såg liksom vädjande bort till den trogne tjänaren.

— Han är er systerson, husbonde — bekräftade Jakob med någonting främmande i rösten.

Chefen nickade. — För hennes skull måste vi försöka att se saken från den ljusaste sidan, mumlade han, i det han långsamt och likasom frånvarande återtog sina eftermiddagsgöromål vid skrifbordet.

* *

Om det fanns en ung brud, öfver hvilken lyckan tycktes strö sin rikaste guldglans, så var det för visso Elisabeth. Det var som om världen blott funnits till för henne, för att lägga sina skönaste gåfvor vid hennes fötter. Älskande och lycklig stod hon med händerna fulla af lifvets skatter och log emot all världen.

Brudutstyrseln skulle naturligtvis vara af yppersta slag, ingenting var för godt åt henne. Och när vintern förbytts i vår, stundade bröllopet, efter hvilket de unga tu ofördröjligen skulle afresa öfver Paris till Rivieran.

Elisabeths bröllopsdag var kommen. Jakob ville knappt kunna fatta att det var sant, när han steg upp den dimmiga majmorgonen, som bådade en vacker dag. Kvällen förut hade patronen haft ett långt samtal med honom och därunder meddelat, att ett och annat från Williams glada lif trängt till hans öron.

Denna underrättelse hade på visst sätt vältat en sten från Jakobs hjärta, ty han hade länge tvekat, om han för Elisabeths far borde yppa, hvad han visste om den unge mannens vanor, men ej kunnat besluta sig därför, emedan ett förklenande yttrande om den som alltid visat sig som hans fiende, nästan föreföll honom likt en hämnd af lumpnaste halt. Den gamle herrn var uppriktigt bedröfvad öfver systersonens förvillelser, men i det hela böjd att se saken hoppfullt. — Kanske gossen nu rasat ut, menade han, äktenskapet skall hjälpa honom att blifva en stadgad man.

Hvad Jakob tänkte härvid, behöll han för sig själf; det som engång skett, kunde ju ej mera ändras. Elisabeth älskade honom; hurudan han än var, ville hon förena sitt öde med hans, det var hennes hjärtas fordran, och hon var som nämndt van att alltid få sin vilja fram.

Gården låg tom och öde, alla arbetarna hade ledigt i dag, därför var det så märkvärdigt stilla och helgdagslikt öfverallt. Endast svalorna kvitterade, där de redde sitt bo under takåsen. En brokig flagga svajade lätt för morgonvinden i den gamla almens topp, och de nylöfvade björkarna bildade en äreport af fagraste slag framför ingångsdörren.

Några ögonblick stod Jakob med sänkt hufvud och stirrade rakt in i dimman, som steg öfver ån, sedan for han förskräckt upp och började hastigt kläda sig i den nya, enkom för detta tillfälle

beställda svarta dräkten, den finaste han någonsin ägt. I dag var det icke tid att försjunka i drömmar, han hade lofvat öfvervaka det hela och stå till tjänst med hvad som kunde behövas, och detta var i hans mun ett löfte, som betydde icke så litet.

Vigseln skulle försiggå i kyrkan, som blifvit rikt smyckad med praktfulla orangeriväxter. Sedan skulle en fin middag, till hvilken familjens hela umgängeskrets var inbjuden, serveras i hemmet.

Tärnor i silke och flor, strålande af ungdom och fågring och uppvaktade af ridderliga marskalkar, väntade i det stora förmaket, där alla fönster voro öppnade för att insläppa den ljumma vårluften, ty det var en majdag med sol på klarblå himmel, lärkor i sky och någonting af ungdomsfriskhet och förnyelse i luften.

I det förtjusande kabinettet, där faderskärleken hopat allt, som kunde kallas vackert och behagligt, kring hemmets älskling, stod bruden, klädd i bländande hvit atlas med en dyrbar spetslöja böljande omkring den fina gestalten. Faster Ann-Charlotte hade tårögd tryckt myrtenkronan på det mörka håret, och fadern själf knäppte med darande fingrar sin bröllopsgåfva, ett dyrbart armband, kring dotterns fina handlof.

— Det går icke, lilla kära pappa, hviskade Elisabeth, du är för upprörd, låt faster hjälpa. — Men äfven fasters gamla händer skälfdes, och hur hon än vände och vred på smycket, gick låset icke igen. Elisabeth blef smått otålig, hon var ej van

att något gick emot för henne, och just nu, då alla väntade på bruden, var det högst förtretligt.

— Hvar är Jakob? frågade hon. Om låset fått något fel, kan han nog laga det i en handvändning. Bed honom för all del komma!

Och Jakob, som alltid fanns, där man behöfde honom, var genast villig att bota den lilla skadan, men det flög en skälfning genom hans kraftfulla gestalt, när han fastgjorde armbandets och den lilla varma handen ett ögonblick låg kvar i hans.

Färden till kyrkan, inträdet däri och själfva vigselceremonin, alltsammans försiggick så lyckligt och utan missöden, som man gärna kunde önska. Publiken, som åskådade högtidligheten, förklarade enstämmigt att „bruden var vacker“ och „fästmannen ståtlig“, och faderns djupa rörelse gjorde intryck på alla ömma föräldrahjärtan. Ingen såg Jakob, som halft dold af en pelare betraktade brudparet. Det fanns ju ej heller någonting anmärkningsvärdt hos den enkle mannen, som i de fina kläderna såg ut som en helgdagsklädd arbetare. Detta visste han nog äfven själf, men utan att blygas. Hvarför skulle han väl blygas öfver att synas vara det han i själfva verket var — rätt och slätt en ärlig arbetare! Hans ansikte var dock i dag sig olikt. Det goda, redbara uttrycket fanns väl kvar, men den illa medfarna hyn hade bleknat och kring munnen låg ett drag af nästan strängt allvar.

Ingen tår glänste i hans öga, men blicken hade ett uttryck, som mer än tåreskimret hade för-

mått vittnade om hvad han kände i denna stund, då han såg på bruden. Den bad för henne, denna blick, bad utan ord och oafåtliga, och den renaste själförsakelse^s adlade i detta ögonblick den simple arbetarens grofva drag.

Middagen liknade alla dylika festmåltider; man åt och drack, prisade rätterna och drack brudparets skål i fräsande champagne.

Jakob kunde efteråt icke erinra sig någonting af allt detta. Det enda minne han hade kvar var Elisabeths afskedshälsning från ångbåtsdäcket och hennes sista, framhviskade ord: Tag vård om pappa!

Det hade han velat göra äfven utan denna uppmaning, dock blef detta uppdrag honom än dyrbarare genom hennes bön. Också var det på hans arm husets herre stödde sig, när han vände om från stranden, tyngd af skilsmässans vemod. — Käre Jakob, vi två skola trösta hvarandra, så godt vi kunna, då vår solstråle lämnat oss, sade han sorgset.

— Ja, husbonde, och arbetet skall hjälpa oss!

— Rätt så, min hederlige vän, rätt så — patronen nickade betänksamt — vi måste arbeta och spara för Elisabeth, ty hennes man har inga anlag åt det hållet.

Dessa hans ord skulle tyvärr snart få en sorglig bekräftelse, ty knappt voro par dagar förflutna, innan räkningar af alla slag, ställda på unge Müller, inflöto. Där kommo handverkare, som under årat

fått nöja sig med tomma löften, hotellvärdar, häst-handlare och smutsiga procentare, hvilka alla, förli-tande sig på brudgummens ord, att deras affärer skulle regleras efter bröllopet, nu likt hungriga rofdjur störtade sig öfver den rike svärfaderns väl-försedda kassaskåp.

Det blef en djupt smärtsam upptäckt för mor-brodern att se sig så grymt bedragen af syster-sonen, nu därtill hans älskade dotters make. Hvert hade hans rika årsanslag tagit vägen, huru hade det smultit bort, då skuld på skuld så kunnat hopa sig? frågade han åter och åter, då han med Jakobs tillhjälp genomgick räkningar och skuldförbindel-ser. Men då den sista räkningen var kvitterad, var det enda, som undföll honom: — Åt denna man har jag anförtrott mitt enda barns lycka.

Jakobs hufvud böjdes djupt, och den suck, som uppsteg ur husbondens bröst, fick gensvar hos trotjänaren — de buro sorgen tillsammans, såsom de engång burit glädjen och hoppet. Dock var det icke endast sorg, utan äfven en berättigad vrede, som fyllde den gamle herrns hjärta. Flere dagar gick han mot sin vana omkring med moln-höljd panna och dystert rynkade ögonbryn, och Jakob, som så väl förstod honom, smög sig tyst in, när det första brefvet till William skulle skrif-vas, för att likasom i förbigående anmärka, att det kanske vore skäl att behandla den skyldige så skonsamt som möjligt — för hennes skull. Hon borde ingenting få veta, som kunde rubba hennes tillit och förtroende till mannen.

Principalen såg vänligt på honom. Han tog ej illa upp denna frimodighet, tvärtom tycktes han gilla den. Och när Jakob sedan åter skyndade bort till sina göromål, blickade han länge tankfullt efter honom, undrande hvarifrån den engång så ringaktade landstrykaren fått detta finkänsliga ädelmod.

* *

De nygifta trufdes väl utomlands. Elisabeths senare bref voro dock icke liksom de första uppfyllda af stormande jubel och hänförda redogörelser för allt det sköna hon såg och den lycka hon njöt. I stället bad hon lilla rara pappa skicka litet mera pengar, man visste inte ordet af, innan börsern återigen var tom, hette det. Och pappa, som aldrig kunde vägra en bön från Elisabeth, inneslöt växel efter växel i kuverten, utan att ana, att sorgen nu därborta i främmande land slog sin klo i hans älsklings hjärta. Williams gamla bekanta i hemlandet skulle nog kunnat upplysa om hvartill dessa upprepade penningeförsändelser blefvo använda, de visste att han sedan sin tidigaste ungdom varit en passionerad spelare. Och den arma Elisabeth såg sig tillbakasatt, glömd och öfvergifven för en passion, som redan tillintetgjort tusendes och åter tusendes lycka.

Huru ofta ilade icke Jakobs tankar till henne i fjärran, medan han dag efter dag skötte sina enahanda plikter och, så vidt han förmådde, underlät-

tade principalens arbete. Denne hade nämligen alltsedan dotterns giftermål och upptäckten af systersonens svekfulla handlingssätt betydligt förältrats och klagade ofta öfver en trötthet, som aldrig förr försports hos den verksamme mannen.

Jakob kände, huru det ansvar, som hvilade på honom, stundligen växte. Han var icke mer kuggen i drifhjulet, han var den styrande handen, och hans gamle patron blickade förtroendefullt upp till honom, viss om att Jakob öfvervakade allt trognare än han själf numera förmått. Att han blifvit gammal, det kunde enhver se, men ingen anade att han uppnått lifvets gräns, förrän man stod öga mot öga med verkligheten.

Den gamle mannens dödskamp blef icke lång, och han bibehöll sitt medvetande till det sista, vårdad af trotjänaren som af den ömmaste son. Det var också åt honom han anförtrodde saknaden efter sin frånvarande dotter, det var åt honom han öfverlämnade omsorgen om husets affärer.

Jakobs goda, redliga ansikte var öfversköljdt af tårar, när han så mottog sin husbondes sista förtroenden.

— Du har varit mig icke blott en trogen tjänare, utan en vän och son, till hvilken jag i alla mina jordiska angelägenheter kunnat lita mig som till ett fast stöd, sade den döende och tryckte hans hand.

— Käre husbonde — stammade Jakob — betänk hvad ni gjort för den fattige gossen, som ni

upptog och hedrade med ert förtroende. Aldrig skall jag glömma det, och det finnes ingenting i världen, som jag ej till gengäld ville göra för eder och de edra.

— Tack, redlige vän, det vet jag, min tid är dock nu ute, jag behöfver intet mer, men Jakob, jag har en dotter!

Hans fingrar slöto sig krampaktigt kring den andres hand, medan anletsdragen ryckte af smärta.

— Öfvergif icke Elisabeth!

— Nej, husbonde, aldrig!

— Äfven om det blir andra tider här i huset, om William blir dig en hård och fordrande herre? — Blicken hängde frågande vid Jakobs ögon.

— Så sant mig Gud hjälpe — svarade denne högtidligt.

— Amen — suckade den döende, i det han välsignande lade sin kallnade hand på den trofaste tjänarens sänkta hufvud. Innan morgonen grydde, hade hans dagars tal nått sitt slut.

Med vanlig omtanke ombesörjde Jakob allt, som förelåg, och fyllde sin sista, sorgliga plikt mot den värderade principalen. Det fanns ju icke någon annan, som kunnat göra det, ty gamla faster Ann-Charlotte var som bedöfvad af den oväntade sorgen. Hon, som var tio år äldre, hade alltid hoppats att få gå bort före brodern.

Först ett par veckor senare inträffade Elisabeth med sin man i det fordom så glada, nu så dystra och tomma barndomshemmet. Huru an-

norlunda hade icke allting tett sig, när hon förra gången kom hem, huru hade icke då världen och hela lifvet strålat i rosenskimmer omkring henne. Och nu var allt klädt i sorgedok! Tröstlös, blek och förgråten trädde hon öfver husets tröskel, då William däremot bar hufvudet högt och med en mer än vanligt stolt hälsning sökte visa Jakob, att han nu var herre i gården och betydde något gentemot f. d. garfvardrängen.

Jakob förhöll sig dock lugn. Han mindes sitt löfte till den döende och tänkte, att från hans sida skulle åtminstone aldrig anledning gifvas till en brytning mellan honom och den nye husbonden. Williams hemliga tanke åter var att så fort som möjligt skilja sig från en person, som alltid varit honom en stöttesten. Men när svärfaderns testamente blef brutet, befanns det vara hans yttersta vilja, att Jakob skulle kvarstå på sin post, tills han frivilligt afgick.

William rasade öfver „den gamle stofilens svaghet för drummeln Jakob“, men saken stod ej att ändra, och det enda han kunde göra var blott att genom dagligt gnat så förbittra lifvet för den andre, att han snart själf med glädje skulle begära sitt entledigande.

Så tänkte den unge patronen, men därvid hade han icke tagit med i beräkningen den flinthårda sköld af tålmod, som Jakob beväpnat sig med. Satirens mest dräpande pilar, tillrättavisningar och orättvisa fordringar — den fine världs-

mannen kunde till och med vara plumpt grof, då det gällde — ingenting bet på den förhårdade Jakob, som gick sin väg fram med orubbligt lugn och skötte sina plikter oklanderligt som förut. Man kunde omöjligt förmå honom att resa sig mot förtrycket, och detta förorsakade William ett dagligt misshumör, han som under sin älskvärda sällskapston dolde ett högst otrefligt hemlynne.

Men ehuru han icke på något sätt lyckades reta Jakob till vrede, ägde han dock — om än utan att ana det — i sin makt ett medel att på det djupaste såra honom.

Ej långt efter de nygiftas hemkomst märkte Jakob, att det icke ensamt var sorgen öfver faderns bortgång, som så ofta kom Elisabeths vackra ögon att bära spår efter utgjutna tårar. Hon älskade väl ännu sin make, men den första glansen kring hans bild var förbleknad, hon kunde icke mer hysa fullt förtroende för honom, och hans svåra lynne förbittrade mången dag för henne.

Jakob hade en underbart skärpt blick för allt, som rörde Elisabeth, och förrän någon annan ens anade det, skönjde han den gryende begynnelsen till det som engång så grymt skulle härja detta i solljuset utvecklade lif. Han kunde se, huru hon i sin mans närvaro tvingade sig att vara glad och huru hon förgäfves sökte dölja sin förstämning, när han var butter eller ironisk. Han såg huru om kvällarna hennes ensliga lampa brann däruppe till långt inpå natten, medan hon oftast få-

fångt väntade på sin bortavarande make. Och då Jakob iakttog allt detta, svällde hans hjärta af förbittring, så lätt han än bar hvarje förolämpning mot sin egen person.

Hvad var väl en begången orättvisa, om äfven dagligen upprepad, då man hade sitt samvetes vittnesbörd att trygga sig vid, mot detta lidande, som sönderslet hans innersta.

En enda gång under de följande åren tycktes en möjlighet till återförening och lycka i hemmet yppa sig, nämligen då hoppet vaknade om ett barns ankomst. Men när en liten flicka — hvars födelse nära nog kostat den klena modern lifvet — såg dagens ljus, vände sig fadern, som hoppats på en son, likgiltigt från den lilla och tillfogade därmed modershjärtat ett oläkligt sår.

Från denna tid hade Elisabeth visserligen någonting att lefva för, men förhållandet mellan henne och mannen blef nästan kallare. William öfvergaf allt mera sitt hem, fäste intet afseende vid sin hustru och var ytterst vårdslös med affärerna.

Den som han så ifrigt längtat att få jaga på porten, nämligen Jakob, blef nu husets enda räddning. Förutan hans oafslätliga ansträngningar skulle det stora maskineriet längesedan afstannat. Alltid håglös och böjd för ett sysslolöst dagdrifvarlif, fann William det snart i enlighet med sin egen fördel att kasta allt arbete på Jakobs skuldror, och mången natt satt denne grubblande öfver en ny

utväg till räddning, medan principalen lättsinnigt bortspelade de dyrt förvärfvade penningarna.

Jakob kände, att denne man icke mer stod att hejda, där han gick mot sitt eget fördärf, och att allt ansvar åter hvilade på honom själf. Därför unnade han sig hvarken rast eller ro, och tanken på det löfte han gifvit sin gamle herre stod dag och natt såsom med eldskrift ristadt i hans minne.

Såsom husbonden fordom med förtroende litat sig till honom, så gjorde nu äfven hans dotter; Jakob var hennes verklig beskyddare, hennes rådgifvare och vän. Med honom talade hon om den bortgångne fadern och tillsammans stodo de vid fäster Ann-Charlottes dödsbädd. Han var den ende, som likasom förenade henne med det förflutna, och ingen förstod henne i allt så väl som han. Endast om sitt olyckliga äktenskap talade hon aldrig, men Jakob visste allt utan ord, och hvad det betydde för honom att se den smärta, de svikna förhoppningar och den sköflade lycka, som blifvit Elisabeths lott, kände allenast Han däruppe, som var denna slutna naturs ende förtrogne. Elisabeth, som för Jakob utgjort inbegreppet af det renaste och skönaste han kunnat tänka sig, som han velat värna för allt ondt och från hvilken han velat hålla alla jordens bekymmer fjärran, hon — just hon — blef inför hans ögon beröfvad den aktning och de rättigheter, hvilka tillkomma en maka och moder. Han måste se henne som en öfvergifven och förrådd hustru och — tiga.

Af allt, hvad Jakob prøfvat på under sitt lif, var detta det tyngsta.

Dag för dag blef ock husets affärsställning allt mera vacklande, och med bäfvan såg han framtiden an. Då berättade honom Elisabeth en dag, att William ämnade företaga en resa till utlandet. Hon yttrade hvarken förundran eller sorg däröfver, men Jakob, som så väl kunde läsa i hennes drag, iakttog att mannens planer gjorde henne orolig.

Samma kväll blef han inkallad i det lilla kontorsrummet, där han fordom haft så mångt förtroligt samtal med sin gamle husbonde, men dit han på senare tider sällan satt sin fot. William bemötte honom med ovanlig vänlighet, och Jakob, som ej hyste tillit till honom, undrade hvad han genom denna sällsynta älskvärdhet ytterst åsyftade. Att något särskildt låg därunder var utom allt tvifvel. Efter mycket tomt prat hit och dit kom William slutligen fram med sina reseplaner. Han ville utomlands studera de nyaste metoderna för lädertillverkningen, hette det, och han uppfordrade nu Jakob att se till, att han bekom nödiga medel för den högst angelägna färden.

Jakob såg allvarsam ut. — Han hade, sade han, flere gånger tydliggjort husets ställning för patronen. Nu var ej den lämpliga tiden att införa nya metoder i garfverihandteringen, då man icke ens hade medel att fortsätta med de gamla bepröfvade. Flere år redan hade firman vacklat likt ett skepp

utan roder, snart skulle den vara blott ett vrak. Han anklagade icke direkte chefen såsom upphofsman till den öfverhängande faran, men reflexionerna gjorde sig själfva, och besinningslös som denne alltid varit, bröt han nu ut i den häftigaste vrede. Han rasade mot Jakob utan hejd, han utfor i de mest brutala förebråelser, ja, lät slutligen hänsynslöst förstå, att vissa trotjänare kanske under en hycklad ärlighets täckmantel sett sig själfva till godo på husets bekostnad, allt medan han likt ett ilsket djur rusade fram och åter i det trånga rummet.

Jakob däremot stod till en början fullkomligt lugn, ty de grundlösa beskyllningarna berörde honom föga. Men det finnes en gräns också för det mänskliga saktmodet, och ådrorna på Jakobs panna började småningom svälla, medan händerna hårdt knötos samman.

Williams blick föll plötsligt på den jättelika gestalten med de grofva lemmarna, som vittnade om en sällsynt muskelstyrka. Den ohejdade vreden hos en sådan man kunde vara fruktansvärd, isynnerhet om han hade årslånga oförrätter att hämnas. Hvad voro hans egna af ett lastbart lif förstörda krafter mot den obrutna styrkan hos denne man, som han hetsat emot sig nästan ett helt lif. Han drog sig med ens skyggt tillbaka och såg mot dörren.

Denna rörelse undgick ej Jakob, han förstod plötsligt, hvilka känslor som rörde sig i motstånd-

darens själ, och ett föraktfullt uttryck lägrade sig kring hans läppar. I detta ögonblick var det han, som hade öfvertaget gentemot sin mångåriga fiende, han var i besittning af icke blott den fysiska styrkans, utan en storslagen andes lugna öfverläghenhet, och — William kände det. Med hopbitna tänder och af blygsel brännande ansikte vände han sig bort.

— Frukta ingenting, sade Jakob långsamt, jag känner min plikt.

— Jag önskar du icke kände den så förbannadt väl, mumlade William bistert.

— Om det berott på er, skulle jag längesedan varit borta härifrån, fortsatte Jakob, — men plikten höll mig kvar, icke för er skull, nej, för er hustrus

— Kors, så ridderligt, hånade den andre. — Kanske föreligger här, om man går till botten med saken, en liten roman, ha, ha, ha, — prinsessan och garfvardrängen, syperbt, det måtte jag tillstå!

En mörk blodvåg sköt upp i Jakobs brunnhylta ansikte, när han så hörde det heligaste inom sig under spott och spe framdragas i ljuset.

— Gud vet att ingen brottslig känsla närts i mitt bröst i afseende på henne, stammade han ödmjukt.

— Åh, för all del, tro icke att jag syftar på något rivalskap oss emellan, svarade William bitande hånfullt, — läderlukten hänger fortfarande vid er, stackars Jakob, den förråder er förtid.

— Ett simpelt arbete förhärdat icke hjärtat, om det också gör ens yttre groft, sade Jakob stilla och lämnade rummet så hastigt, att han till Williams grämlse kom att behålla sista ordet.

* * *

Några dagar senare hade chefen rest. Huru han lyckats få ihop respengar genom lån och fagra löften till höger och vester, erfor Jakob senare. SjälF kände han det som en lättnad att undslippa en daglig samvaro med honom, men Elisabeth såg ångestfull ut. Hon gick och bar på en onämbar oro för mannen, och denna oro fick sin sorgliga förklaring, då par veckor senare ett telegram anlände med underrättelse att han genom ett revolverskott ändat sitt lif i ett beryktadt spelhelvete, där han tidigare förlorat allt hvad han fört med sig utomlands. Ett fasansfullt slut på ett förspilldt lif!

Kunde Elisabeth sörja honom? Ingen visste det, men själfva händelsen verkade på henne så förkrossande, att hennes förut klena hälsa helt och hållet bröts och hon omedelbart nedlades på sjukbädden.

Chefens död medförde för firman den länge motsedda krachen. Det gamla huset, som stått så säkert i mannaminne, föll i ruiner, och Jakob ensam stod kvar för att söka rädda helst några spillror åt Elisabeth och hennes barn. Månader föringo, innan affärernas trassliga härfva blifvit ut-

redd, men när allt var klart, befanns det att ingenting återstod för de två värnlösa, allt hade gått förloradt i det stora skeppsbrottet.

Därom visste dock den arma enkan på sin sjukbädd intet. Likgiltig för allt omkring sig, till och med för sin lilla jollrande dotter, låg hon där dag efter dag, vecka efter vecka fullkomligt apatisk och nedböjd af den ytterligaste fysiska svaghet.

Ack, huru ofta blef ej Jakobs af bekymmer fårade ansikte än mera betryckt, när han, stående i dörren till sjukrummet, betraktade det fordom så vackra och af hälsa strålande anletet, som nu blekt och vissnadt hvilade på kudden, medan den förr så glada blicken slött stirrade framför sig. Och med en djup suck återvände han alltid till sitt bedröfligt tunga arbete.

Nyheten om Elisabeths förluster satte, som man kunnat förutse, alla stadens pratsamma tungor i rörelse och kom månget hjärta att klappa af deltagande, äfven om man fordom med afund blickat upp till den af lyckans håfvor öfverhopade. Den andra nyheten, som kort därefter spred sig, gjorde dock kanske ännu större intryck: Jakob Kinnula skulle öfvertaga garfveriet och den gamla firman. Det ljöd otroligt i mångas öron, i deras, som ännu mindes den fattige gossen från landsvägen, men sant var det i alla fall. Brödlös hade han engång stått på den gamla gården och endast genom ärligt, ihärdigt arbete hade han steg för steg tjänat sig upp, tills han blifvit husets förtroende-

man, och nu skulle han blifva dess chef. Firmans gamla affärsvänner kände hans förmåga och hyste ett orubbadt förtroende till hans duglighet. Det var på deras uppmaning och erbjudna kredit han började — alla sina egna mångåriga besparingar hade han offrat för att i det längsta söka upphjälpa husets affärsställning. Lönen för så mycket trofast arbete, så många ovärderliga tjänster hade en annans lättsinne förskingrat.

Huru stor undran det nya företaget än väckte, var det dock ingen, som betviflade Jakobs skicklighet, tvärtom voro alla ense om att just han var den rätte mannen att låta den gamla firman uppstå i ny, förbättrad gestalt. Och framtiden skulle komma att till fullo rättfärdiga dessa förväntningar.

Jakob blef en omtyckt husbonde. Hela arbetspersonalen hälsade honom med glädje, ty om någon skulle väl han förstå allas önsknings och behof, och under den gamle husbondens sista dagar likasom under Williams nyckfulla regemente hade enhvar blifvit van att i allt vända sig till honom.

Om denna förändring visste Elisabeth lika litet som om sin egen ekonomiska ställning. Man hade ej meddelat henne, att hennes förmögenhet var sköflad och att det tak, som skyddade henne, icke mer var hennes eget. Hon visste intet om allt det som skedde utom väggarna af hennes sjukrum.

Men ute på den stora stenlagda gården, där solen sken och vårluften lockade fram almens knoppar, trippade en liten varelse troget i Jakobs spår

eller sprang vid hans sida med hans hand i sin. Lilla Elsi visste ej annat än att detta hus var hennes kära hem och att hon här var härskarinna likasom hennes mor i forna dagar. Hon hade länge sedan glömt en fader, som aldrig haft minsta smekning för sitt barn, och stackars mamma låg sjuk därinne på sin soffa, men — Jakob fanns alltid till hands, och därför var han också hela hennes värld.

Buren på hans starka armar och med sina små händer lindade kring hans hals åsåg hon med det djupaste intresse alla förefallande arbeten. Jakob tröttnade icke att beskrifva och förklara allt för barnet, äfven om han hade aldrig så brådtom, och där husbonden fanns, där kunde man därför vara viss om att se en skymt af det förtjusande blonda hufvudet, som förtroligt böjde sig intill honom, medan den rosiga kinden ömt trycktes mot hans sträfva polisonger.

Kunde någon väl tänka, att han skulle lämna denna älskade oskuldsfulla varelse till pris åt nöd och armod, så länge hans starka armar förmådde bära och stödja henne? Nej, o nej, lilla Elsis bergfasta tillit skulle aldrig svikas.

Ett år förgick sålunda, och Elisabeths hälsa begynte förbättras, ehuru hennes kropp ej återfick sin styrka eller hennes själ den gamla spänstigheten. Af den fagra prinsessan, solstrålen från forna glada tider, återstod nu blott en bleknad skuggbild. Jakob såg det med vemodsfull smärta, men denna arma skugga var honom likväl dyr-

barare än allt annat på jorden. Han ville vårda henne, värna henne och förljufva hennes lif genom de ömmaste omsorger, om det blott förunnades honom att få göra det med en makes rätt. Och det fanns ingen, som ville sätta sig däremot, allra minst Elisabeth själf, som redan länge sett upp till deras starke beskyddare lika barnsligt förtroende-fullt som hennes egen lilla dotter.

Sålunda kom det sig, att en ny majdag ett andra bröllop firades i den gamla gården, ett bröllop utan pomp och ståt, utan äreportar och skålar, med blott en enkel vigselakt, som välsignande förenade en af lifvet pröfvad man med en stackars af lidande bruten kvinna. Men landstrykarn fick ändå till slut prinsessan. Elisabeth var hans. Denna lycka, som Jakob knappt vågat tillägna sig i sina djärfvaste framtidsdrömmar, hade han slutligen vunnit. Men när han på bröllopsdagen sakta och innerligt slöt sin hustru till sitt starka bröst, medan hennes hufvud trött hvilade mot hans axel, föllo osedda några tunga droppar från hans sorgsna ögon bland silfret i hennes förr så rika, mörka hår. Hvad han kände i denna stund, när han så höll den hjälplösa varelsen i sina armar, visste endast Gud, som äfven mottog det ohörbara löfte han därvid afgaf att hängifvet vårda och värna henne, tills döden skulle skilja dem åt.

*

*

*

Åter fanns det bakom de gröna jalsierna en chef af gammalt skrot och korn, som alla värderade och hvars bestämdt uttalade vilja ingen önskade trotsa. En chef, som så förstod att sköta affärerna, att huset snart stod säkert som fordom, på samma gång hvarenda medlem af arbetspersonalen — från främste mannen på kontoret till den lille springpojken, ja kanske han mer än de öfriga — kände, att husbonden tänkte icke blott på firmans egen fördel, utan äfven på hvarje enskilds bästa.

Nu var tiden kommen att införa nya förbättrade metoder och utvidga förbindelserna, ty nu fanns det kapital att förfoga öfver — den trägna omtankens sammansparade lön, så hastigt bortsmält i den lättsinniges hand, så rikt förökad, när de fatiga och hjälpbehöfvande fingo sin andel däraf.

Sommarvinden susade glädtigt i den gamla almens krona, ordning rådde öfverallt, och frid och trefnad hade flyttat tillbaka till sina gamla boplatser.

Frid stod att läsa ock på Jakobs panna, då han i kvällens lugn ömt förde Elisabeths bräckliga gestalt genom trädgårdens skuggrika gångar, samma trädgård, i hvilken det muntra barnet förr som en hurtig ryttarinna suttit upp på hans rygg — ack, för så länge, länge sedan! Nu fanns blott minnet kvar af det glada barnet och af den unga liffulla flickan, ty den brutna kvinnan vid hans sida hade intet gemensamt med dem.

Med mildt frånvarande blick sågo Elisabeths

ögon framför sig, medan hon tungt stödde sig på den starka arm, som mera bar än ledde henne framåt. Åns blanka vatten gled tyst förbi dem, och en liten löfsångare kvittrade sin aftonsång i trädens höga kronor.

— Hvad här är ljufligt, sade hon sakta, och ett svagt leende upplyste hennes bleknade drag. Jakob såg rörd på henne. Hon kunde ännu njuta af tillvaron på sitt stackars brustna sätt, hon fann sig väl i den ständigt omtänksamma vård han ägnade henne, omgifven af välbekanta föremål och vänliga ansikten. Den arma Elisabeth var lycklig, och det utgjorde Jakobs utesägliga glädje, en sällhet, för hvilken tacksägelse dagligen uppstego ur hans öfverfulla hjärta.

Det var honom förunnadt att gifva, gifva med fulla händer, och den som rätt fattat Mästarens ord i evangeliet: Det är saligare att gifva än att taga — skall förstå hvad han kände.

Men hvem är det, som likt en stormvind ilar fram mot dem under löfhvalfvens skymning? Det är en ny Elisabeth med fladdrande lockar och strålande ögon. Hon stryker smeksamt moderns matta hand, men det är intill den starke mannen, som måste böja sig djupt för att komma närmare det täcka ansiktet, hon sluter sig med en obeskriflig känsla af kärleksfullt förtroende.

Om någon på jorden nu erfar en ren och fullkomlig lycka, så är det denne fredlige jätte, hvars hår redan är starkt grånadt, men hvars grofva drag

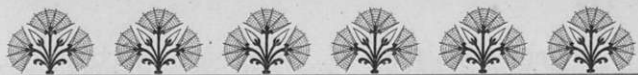
åren förskönat. Lilla Elsi kunde trotsa en värld, om det gällt ett försvar för hennes trosstarka försäkran, att „pappa var den vackraste karl i världen“.

Talar egoismens röst därute i den kalla, beräknande världen om belöning för ädla gärningar och tysta uppoffringar, så må dess stämman förstummas inför Jakob Kinnula.

Hans tacksamhet mot sin gamle välgörare har aldrig dött, men när han sträfvat efter att hålla sitt löfte till den döde, hafva de omsorger han ägnat henne, som engång var sin fars dyrbaraste skatt, blifvit honom själf utesägligen kära, och när han ser Elisabeths blick hängifvet och tillitsfullt som ett hjälplöst barns följa honom, då erfar han en sällhet, hvars ursprung icke hör den stoftbemängda jorden till.

— Den som rikeligen sår, skall uppskåra i välsignelse, — heter det, och detta fick äfven Jakob Kinnula erfara. Hans arbete har framgång, hans firma blomstrar och enhvar nämner med aktning hans namn. Kärast är honom dock den ljufva blomman, som växer upp vid hans hjärta, den dotterliga kärlek, som skall sprida värme och solglans öfver hans lefnads höst.

I MINNENÅS GÅRDAR.

Det låg en viss ålderdomlig prägel öfver den lilla staden, ända från den gamla kyrkan vid stranden till de små torftäckta stugorna med sina i regnbågens färger skiftande fönsterrutor i stadens utkanter. De illa stenlagda gatorna hade nöts af fötter, som längesedan multnat i kyrkogårdsmull, träden i stadens trädgårdar hade gångna generationer planterat, och en stämning af gamla minnens poesi hvilade öfver det hela.

Handel och sjöfart hade nästan upphört att existera för stadens invånare, oeh handtverken gingo i arf i rakt nedstigande led från far till son samt sköttes alltjämt med samma lugna maklighet. Den nya tidens brådskande id hade lämnat N. på sidan om den stora stråkvägen, och det kunde stundom förefalla en tillfällig besökare, som om tiden stått stilla här likasom det gamla tornuret, som ingen urmakare lyckats sätta i gång.

Ingen människa i N. hade någonsin brådtom, och till och med på torgdagarna bar lifvet på gator och gränder en säregen flegmatisk prägel; far och farfar hade ju ej behöft göra sig någon brådska för att hinna med det som borde medhinnas, hvarför skulle man fjäska mer än i den gamla, goda tiden? I staden fanns inte en enda förening, man ifrade hvarken för nykterhet eller filantropi i någon bemärkelse alls; det fanns intet teaterhus och ingen konsertsal, det var som ett kvickhufvud engång yttrat att komma in i en återvändsgränd, när man reste till N., där funnos inga utvägar.

Man kunde ju ledas ihjäl vid åsynen af dessa tomma gator, dessa tysta trädgårdar bakom de gråstrukna planken. N. var nog det tråkigaste ställe i världen.

Ja, så kunde det förefalla en främmande, men stadens egna invånare tyckte om sin lugna tillflyktsort med dess gamla minnen från farfarsfars och mormorsmors tider. Och när någon nykomling talade om att järnvägsnätet borde utsträckas hit eller en modern badinrättning förläggas i hagen utanför tullen, som lätt kunde förvandlas till en förtjusande park, slogo stadens fäder döförat till.

När man en stilla sommarafton från bergen österom staden blickade ned öfver de snyggt målade trähusen och de lummiga trädgårdarna, låg det också en sådan idyllisk frid öfver det hela, att det skulle förefallit som idel missljud, om en järn-

vågshvisslas gälla ljud stört kvällens lugn eller en badhusorkester intonerat en wienervals.

Därinne på de små gräsbevuxna gårdarna såg det helt hemtrefligt ut, så anspråkslösa än de flesta voro. Fönstren inåt gårdsplanen hade ofta blott fyra rutor och förstugorna voro strödda med enris, medan brokiga trasmattor täckte de nötta trappstegen. Undantag funnos visserligen, borgmästarn hade en nybyggd gård vid torget, rådhuset var uppsnyggadt och prästgården hade fått nya fönsterposter under det senaste året. Också apotekarn och några af rådmännen hade verkställt reparationer, men vid de flesta gator funnos samma låga envåningshus, hvilka blifvit byggda efter „den stora branden“, som N. lika litet som de flesta städer undgått.

Man hade till punkt och pricka reda på sina grannars görande och låtande i det goda N. Man visste genast från tull till tull, när doktors hängde upp sina nya gardiner eller när borgmästarinnan hade storstädning, men skvallret var sällan elakt, det var bara ett stilla intresse för nästans angelägenheter, som satte tungorna i rörelse, och i det hela unnade man gärna enhvar den frid och ro man själf satte så högt värde på.

Hos rådmän Lönners hade man knutna gardiner för fönstren och målade jalousier; det hade också minst ett dussin andra familjer, men hos flickorna Sipén funnos de vackraste blommorna, det voro alla ense om. Det var Anna, den yngsta af systrarna, som skötte dem, Auröra hade

vård om hushållet och Edla, den äldsta, sydde allt som behöfdes i hemmet.

Stadens forna skolpojkar kommo ännu mycket väl ihåg gamle lektor Sipén, som alltid gick i en blå klädesöfverrock med en rutig näsduk i fickan. Han var smått pedantisk, drog ena benet efter sig och kallades af gossarna gemenligen „stören“. Lektorskan var en liten sirlig, ytterst kruserlig fru, som på alla kalaser måste trugas fram till bordet. Hennes hus var ett mönster af ordning och hon höll strängt på konvensansen i umgängeslivet. För resten var hon hjärtegod och bottenhederlig, stammande från en af stadens äldsta familjer och oändligen tillgifven sin hemort, hvärs gränser hon under sitt långa lif sällan öfverskridit.

Åtta år hade redan flytt, sedan hon en vacker septemberdag bäddades i den tysta kyrkogården vid sin tidigare bortgångne makes sida, och sedan dess kallades lektorns gård af hela staden „flickorna Sipéns gård“. De ärfde den såsom den gick och stod med löst och fast efter föräldrarna och bodde där med en trotjänarinna, utan att göra något väsen af sig. Hvarenda sak hade oförändradt bibehållit sin gamla plats i huset, ända från rotmattan i förstugan till lektorns käpp på spiken bakom tamburdörren.

Teköket på skänken i matsalen och koppar-kärlen i köket glänste så blanka, att man kunde spegla sig i dem, och allt från det största till det minsta i huset var så rent och väl hållet, att man

nästan var rädd att komma vid de snöhvita golven eller den finpolerade mahognymöbeln i salongen. I förmaket stod den hvitmålade pinnsoffan med rödt kattunsöfverdrag tätt invid väggen och stolarna voro ordnade i regelbundna rader — lektorskan skulle ryst för nutidens sätt att möblera ett rum. Mellan fönstren hade spegeln sin plats, en vacker antik spegel med förgylld ram och kupidoner på ofvanstycket. På marmorskifvan tronade två höga silfverljusstakar och midtemellan dem stod mormors potpourrikruka af gammalt Marienberger porslin.

Flickornas rum med de tre små sängarna, täckta af bländhvita pikétäcken, var nästan klosterlikt enkelt, men föräldrarnas sofrum solidt möbleradt med ekpanelade skåp och chiffonier af mahogny, en förgylld pendyl på väggen och på ömse sidor om den morfars och mormors porträtt i breda guldramar.

Sådant var det lilla hemmet, prägladt af en viss pedantisk ordning och med en doft af torkade rosenblad, som slog emot en genast, då man öppnade tamburdörren. Det var lektorskans älsklingsparfym, hvar sommar fyllde hon på nytt potpourrikrukan i förmaket, och mellan hvartenda dussin af välmanglade servietter och dynvar i det prydliga linneskåpet låg där en liten tyllpåse med vissnade rosor.

Det fanns också fullt upp af rosenbuskar i den lilla trädgården bakom huset, som sträckte sig ända

ned till stranden. Här var äfven allting ordnadt efter engång för alla fastslagna regler; lektorn hade själf planlagt trädgården, då han köpte huset, och där stodo krusbärsbuskarna och körsbärsträden i rätliniga rader som väl exerceerade soldater. Ärterna, saladen och kålhufvudena hade sin afskilda plats, likaså syrenhäckarna, och sist och slutligen kommo blomsterrabatterna, precis tre på hvarje sida om den sandade midtelgången, som ledde ned till björkarna och alarna vid vattenbrynet. Så vackra rosor som flickorna Sipéns funnos icke i hela staden, och engång, när guvernören med fru passerade, hade borgmästarinnan själf skickat och bédtt om en bukett af dem för de höga gästerna. — Inomhus trufdes också, som nämndt, krukväxterna förträffligt. Där funnos fuchsior och lackvioler, nejlikor och terosor, och rundt kring väggarna i salongen slingrade sig en gammal murgröna, som lektorskan planterat på sin bröllopsdag. Den slog nya skott för hvarje år och var Annas stolthet, ehuru hon var för blyg att tala om det.

Alla tre systrarna voro lika hvarandra, af medellängd, proportionerligt växta, med fin hy och tjockt, ljust hår. Anna var dock blondare än de äldre och hennes ögon hade en klarare blå färg, fastän man ej såg mycket af dem under de långa ögonfransarna, som hon af blyghet helst höll sänkta mot kunden.

Alla voro bleka, och hos Edla syntes redan

några små fina rynkor vid munvinklarna. Man började småningom i N. blifva medveten om att flickorna Sipén inte längre voro barn, ehuru man ännu så väl påminde sig de tre små tösorna med sina långa hårflätor, när de vandrade hand i hand till skolan med böckerna i hvar sin väska af rödrosigt bombasin. De voro redan som barn alltid lika klädda och förblefvo denna vana trogna äfven som vuxna. Aurora hade till och med sitt hår flätadt på samma sätt som Edla, men Annas var af naturen lockigt, och trots de ifrigaste bemödanden med vatten och hårolja lågo de ostyriga lockarna lekfullt ned öfver tinningarna, eller smögo de sig ut ur den omsorgsfullt upplagda „corbeillen“ i nacken.

Tystlåtna och slutna voro de alla tre till och med gentemot hvarandra, och när de sutto med sina handarbeten kring det runda bordet i matsalen, var det ibland så tyst därinne, att man kunde hört en knappnål falla. Då de rörde sig ute, såg man dem alltid alla tillsammans, om det sedan gällde ett besök inom föräldrarnas gamla umgängeskrets eller i kyrkan, där de hade egna bänkplatser. De voro så lika hvarandra, där de sutto sida vid sida, att ingen i bänken bakom kunde skilja dem åt, om man ej gaf akt på håret eller råkade se profilen, då någon af dem vände på hufvudet. När Edla tog upp sin psalmbok med guldsnitt, kunde man vara säker på att genast få se de andra systrarna följa hennes exempel. De

voro beundransvärdt eniga och lika tänkande i allt, och det fanns ingen, som mindes, att de någonsin skulle motsagt hvarandra.

Likväl vore det omöjligt att teckna en fullt trogen bild af flickorna Sipén och deras hem, om man glömde att tala om Zenobia, deras enda piga, på engång deras buse och förtrogna. Denna Zenobia var en lång och mager kvinna med de mest hvassa former och den barskaste röst i världen och tre grå hårstrån på hakan. Naturligtvis hade hon spetsig näsa, därtill satiriskt neddragna mungipor och ett par skarpa ögon, som kunde genomborra hvem helst hon behagade skänka sin uppmärksamhet.

Zenobia skrattade aldrig, men hennes leende var fruktansvärdt och blottade några gula betar af ansenlig längd. Det stripiga håret hölls uppe i nacken af en hornkam, och däröfver bars sommar och vinter en yllehalsduk såsom preservativ mot en envis tandvärk. Ack, denna tandvärk, den hade varit systrarna Sipéns lidande, så långt de kunde minnas tillbaka. Den infann sig alltid, då det var några särskilda sysslor i huset eller då det kom främmande, med ett ord vid alla olämpliga tillfällen, och när Zenobia med ett ryck drog ylleduken öfver munnen, då visste enhvar att ingen jordisk makt kunde betvinga henne; lidandet stärkte synbarligen hennes motståndskraft.

Det fanns ej en bottenärligare själ på Guds gröna jord än hon. Zenobia skulle utan att blinka

gått i döden för „sitt herrskap“, men i väntan på att få utföra detta hjältedåd njöt hon af att tyrannisera sina härskarinnor. Att be henne om en tjänst dristade ingen af systrarna, och en tillrättavisning skulle genast framlockat ett leende, som kommit dem att frysa ända ned till hjärtrötterna. Då de hållit ett litet familjeråd, brukade Aurora stillsamt framkasta ett förslag om hvad som borde göras, och var Zenobia då „på humör“, kunde det hända att hon som af sig själf utförde det man önskade af henne. Att tilltala henne, äfven då hon var vid solskenslynne, var alltid vågadt, men att göra intrång i hennes kök och skafferier var en djärfhet, som endast Aurora i egenskap af hushållsföreståndarinna kunde tillåta sig.

I stället försåg hon systrarnas bord med de smakligaste rätter och bakade ett bröd, som var omtaladt i hela staden. Zenobias kulinariska kunskaper voro verkligen öfver allt beröm och hennes ordningssinne trotsade all jämförelse. Hon kunde tvätta byke som få och strök bättre än en utlärd glansstrykerska. Med ett ord, hon var fullkomlig i alla husliga värf och trogen som guld, hvarför flickorna Sipén också gingo i en beständig oro att förlora denna juvel — något som Zenobia alltför väl visste och äfven förstod att begagna sig af. Minst ett dussin gånger om året hette det: — Åh, jag ser nog att jag blifvit för gammal i gården, eller — skall jag gå nu strax, så ber jag om orlofsedel.

Förskräckliga hotelse! Den hängde som ett Damoklessvärd öfver det fredliga hemmet, och otaliga voro de tårar och böner, som hemburos henne som offer, medan hon själf med satiriskt lugn mottog dem, utan att man kunde märka att de gjorde något intryck alls på hennes iskylda sinne. Ja, hennes fastslutna läppar vägrade envist att yttra en enda stafvelse, och i största ovisshet måste man afbida sakens utgång. Då det slutligen behagade Zenobia att återgå till sina dagliga sysslor med duken öfver munnen och ett dragplåster bak örat, drogo alla systrarna ett lättnadens andetag, ty då visste de att striden för denna gång var utkämpad och att lifvet skulle glida tillbaka i de vanliga hjulspåren.

Dessa små skärmytslingar voro snart sagdt de enda växlingarna i det dagliga lifvet. Sommar och höst, vinter och vår efterträdde hvarandra, utan att bringa någonting nytt in i systrarnas enformiga tillvaro. De skötte sin trädgård, besökte granarna och sysslade med olika slags handarbeten, utan en tanke på att deras lif för dem själfva eller andra kunnat vara mera fruktbringande eller välsignelserikt.

Lektorskan hade alltid varit välgörande, och hennes döttrar försummade icke att gå i hennes fotspår äfven i detta afseende. De hade sina fattiga, som på bestämda tider fingo afhämta öfverblifven mat och aflagda kläder, och Zenobias sjuk-soppor voro ryktbara i hela staden. Men all verk-

samhet utom hemmet var för dem okänd. Far och mor tyckte på sin tid, att det lät minst sagdt besynnerligt, att en flicka kunde tänka på att försörja sig själf med arbete utom hus — och naturligtvis hade de rätt.

Edla stack lugnt sin synål fram och åter genom den fina damastduken, som hon höll på att stoppa, och Aurora rensade med sitt fridsamma jämnmod russinens, som Zenobia skulle hafva till risgrynspuddingen, men Anna böjde hufvudet öfver sin virkning, och en djup suck trängde halft bekämpad fram ur hennes bröst.

Det var ju nog sant och rätt allt det där som systrarna tänkte, men ändå, ändå! Fanns det inte något annat mål i lifvet än att hvar dag äta sig mätt, virka efter behag och gå till sängs, allt efter den gamla pendylens slag i sängkammarn. Hon försökte tycka alldeles som Edla och Aurora, det hade hon gjort ända sedan hon var liten, men innerst i hjärtedjupet ljöd där en röst, som vågade protestera: att lefva är icke att äta och virka och dylikt, — att lefva, det är att älska! Oerhördt! Hon rodnade häftigt och sänkte blicken ännu djupare, det var så underligt, så otroligt att för första gången inte i allt kunna dela systrarnas tankar. De sågo så lugna och belåtna ut, var icke äfven hon nöjd?

Anna strök sig nervöst öfver pannan och slätade bort de vackra blonda lockarna. Nöjd? — nej, hon var icke nöjd. Blodet, som knappast

skönjdes under den fina, hvita huden, flöt oroligt i hennes ådror, hon tyckte att det pickade i hvar-
 enda fingerspets, och luften omkring henne kän-
 des så tung. I sådana stunder kunde hon omöj-
 ligt sitta stilla, hon måste ut, ut i den lilla tysta
 trädgården, och där kunde hon stå långa timmar
 lutad mot det gamla spjälplanket och blicka ned i
 vattnet, som flöt stilla, men dock oafbrutet förbi.
 Då hon stod där, försjunken i tankar, var det som
 om örat hade lyssnat till underbara melodier, me-
 dan de drömmande blå ögonen blickade in i ett
 fördoldt paradiset.

Ack, hur han sjöng, den där unge tillförord-
 nade klockaren, hvilken efterträdt gamle Grenqvist,
 som de begrofvos senaste påsk. En sådan härlig,
 djup och fyllig röst, den trängde till hvarje vrå i
 det åldriga templet och till hvarje hjärta därinne
 också. Det var något annat det än gubben Gren-
 qvists rullader, hon ertappade sig själf med att le
 vid tanken på den gamle hedersmannens spruckna
 bas — fy, så styggt, det skulle nog aldrig händt
 Edla eller Aurora, och säkert hade de heller
 aldrig gjort sig skyldiga till den synden att tänka
 mer på den nye klockarens sköna stämman än på
 den gamle kyrkoherdens välmenta predikan. Sy-
 strarna hade haft skäl att blygas för henne, om
 de kunnat läsa fritt i hennes hjärta. Men nej, det
 fingo de ej, hjärtat var hennes egen lilla värld,
 och dess hemligheter skulle hon aldrig förråda,
 inte för någon, nej, nej! Inte ens om — han bad?

Nej, huru skulle det komma i fråga — jo — kanske ändå! Och åter blefvo Annas kinder röda, och i samma ögonblick gick den nye klockaren förbi på Strandgatan midt emot trädgården och lyfte på hatten. Huru kom det sig att han passerade Strandgatan hvarje dag och alltid med blicken fäst på Sipénska trädgården, där Anna så ofta råkade befinna sig? Ja, den frågan hade ingen kunnat besvara, och ingen visste heller något om dessa dagligen utbytta hälsningar.

Men en gång fann herr Olkonen rätt på den lilla stigen under alarna, som ledde till trädgården, och han stannade utanför trädgårdsstaketet för att vördnadsfullt fråga, hur fröken Anna mådde.

Huru mången eftermiddag stod han sedan icke där, stödd mot grinden, utan att någonsin drista sig till att öppna den, och såg på huru Anna rensade ärtlanden eller ansade sina rosor. Och huru det nu gick till, så låg där en kväll en stackars liten halft utslagen knopp i västfickan vid den unge mannens häftigt klappande hjärta. Det var den gamla, evigt unga historien, lifvets roman, som genomlefdes där nere vid åstranden i syrenernas skugga, medan systrarna bakom de målade jalu-sierna som vanligt voro sysselsatta med sina handarbeten.

Sedan kom den kulna hösten med regn och storm och den kalla vintern, som obarmhertigt stängde folk inom fyra trånga väggar. Och där

satt Anna blek och tyst, lutad öfver virkningen och med saknad tänkande på sommarens fröjder.

Hennes enda glädjedag var söndagen. Icke ens i ur och skur försummade hon att gå till kyrkan, och ehuru hon bittert förebrådde sig sina kringirrande tankar under predikan, kunde hon af hjärtat stämma in i lofsångens ljud, ty hon kände då att en annan själ i ljuf förening med hennes på tonernas vingar svingade sig upp till Gud Faders tron.

Hela vintern var likväl en enda lång väntan. Men så kom våren.

Åter stod Anna i den kärblifna trädgården, hon sådde och planterade, krattade och gräfde, hvar dag följd af kärleksfulla blickar från ett par ömma bruna ögon på andra sidan staketet. Men ack, äfven andra blickar sågo henne — och honom också.

Zenobias spejande ögon hade utan annan ledtråd än hennes egen skarpsinnighet och möjligen Annas ovanliga kyrksamhet snart genomskådat de ungas ljufva hemlighet, och en vacker dag stod hon som ängeln med det barthuggande svärdet vid paradiset's port och dref unge Adam — alias Arvo Olkonen — på flykten.

På eftermiddagen kom sedan den stora ransakningen inne i matsalen, ehuru åklagaren Zenobia höll sig i bakgrunden och spelade stum. Anna hängde hufvudet som en bruten blomma.

Var det sant att hon, sina äldre systrar ove-

tande, underhållit bekantskap med en främmande ung karl? Var det sant att de haft dagliga möten i trädgården, deras vördade fars egen trädgård? Att hon glömt sig därhän, att hon skänkt en okänd man blommor, att han kanske talat till henne om kärlek och — o ve — var det sant att hon hela vintern gått i kyrkan endast för att få se honom?

Systrarnas blickar voro med djup indignation fästa på den brottsliga, som ej kunde försvara sig, och Zenobias gula betar skeno af belåtenhet. Stora scener voro hennes vällust, och det var sällan hon i detta hem fick fråssa på sådana, om hon icke själf arrangerade dem.

Var det sant allt det där, var det verkligen sant!

Anna såg upp. Det fanns inga tårar i hennes klara ögon, och uttrycket kring den fint formade munnen vittnade om en fast beslutsamhet. Ja, det var sant alltsammans och ännu mycket mer. Den där unge mannen hade frågat henne, om hon ville bli hans hustru, och hon hade svarat ja. De fingo gärna höra det, hela världen kunde få veta det, ty hon älskade, älskade, älskade honom högre än sitt lif, och döden ensam kunde skilja dem åt.

Där stod hon upprätt framför dem med händerna hårdt korslagda öfver bröstet, med glödande kinder och blixtrande ögon; den blyga, tystlåtna Anna var förvandlad till en handlingskraftig kvinna, beredd att, om det gällde, försvara sin dyrbaraste egendom, sin kärlek, mot en hel här af motståndare.

Systrarna sågo stumma af undran på henne, och till och med Zenobia häpnade — aldrig hade de trott henne om någonting dylikt. Men plötsligt veknade Annas blickar och rösten smalt till idel ömhet, hon slog sin arm kring Edlas hals och räckte Aurora handen. — O mina kära, kära systrar, ni veta inte hur ljuft det är att älska och vara älskad, hviskade hon och brast i tårar. Edla såg på Aurora och Aurora såg på Edla, sedan lutade sig båda som af en gemensam impuls ned mot Anna och slöto henne i en lång, trofast omfamning.

Zenobia harklade sig, det var icke i enlighet med hennes uppfattning, att den brottsliga skulle afgå med segern. Hon ruskade på hufvudet och vände förtretad ryggen åt sällskapet, som ovanligt nog förgätit hennes närvaro. Men systrarna sutto hela aftonen sida vid sida och pratade öppet och förtroligt med hvarandra, såsom de aldrig gjort i hela sitt lif. Anna berättade om sin Arvo, både hans förtid, nutid och framtid fingo systrarna del af, och de fingo veta att han hade goda utsikter att snart få en bra plats i staden L. och huru god han var och huru lycklig hon kände sig samt mycket mer i samma anda; och de tröttnade icke att höra på.

Det var som om en ny värld hade öppnats på glänt för dem, och när Anna somnat in om kvällen med ett lyckligt leende på läpparna, smög sig Edla tyst till hennes bädd och betraktade henne med en undrande, vemodig blick, och Aurora

tryckte sönder en oförklarlig tår och gömde ansiktet i hufvudkudden.

Det var aningen om jordisk lycka, som för första gången uppgick för dem, och båda kände med stilla smärta, att de under sitt förgångna lif förlorat någonting, som det nu var för sent att återvinna.

* * *

Dagen efter den stora förklaringen, då systrarna riktigt öppnat sitt hjärta för hvarandra, kände sig både Edla och Aurora så besynnerligt tafatta och hjälplösa, och när „den främmande unge karlen“ kom och presenterade sig som Annas lyckliga fästman, funno de sig ganska illa till mods.

I staden väckte förlofningen också naturligtvis uppseende, hon var ju en lektors dotter och han blott den nye klockarn; ja, hvem hade kunnat tro det om Anna Sipén! Men saken stod ju numera icke att ändra, ty bruden var fast som en klippa i sitt beslut och på samma gång så lycklig, att systrarna ej kunde upphöra att förundra sig däröfver. Att se henne gå omkring småsjungande med strålande ögon och ett solskensleende på läpparna, att höra henne bygga luftslott för sig och sin Arvo var märkvärdigt nog, men ännu underbarare var det att se hur flinka och behändiga hennes fingrar voro, när hon sysslade med utstyrseln för det egna lilla hemmet, och huru lycklig och stolt hon såg ut, då hon stod vid sin trolofvades sida med sin

arm i hans och sitt hufvud lutadt mot hans skuldra. Det var alltsammans mer än nog för dem att iakttaga och begrundade.

Och under allt detta ilade tiden framåt. Unge Olkonen måste resa för att tillträda sin nya plats och reda till ett anspråkslöst bo för sin Anna. Sedan kom han en dag tillbaka för att hämta henne.

Kyrkoherden vigde dem i all stillhet där hemma i förmaket midtemot spegeln med marmorbordet; knäböjande på fars och mors brudpallar lofvade de att älska hvarandra i lust och nöd. Och efter ett ömt farväl skildes Anna från dem hon hela sitt lif varit förenad med, för att följa sitt hjärtas utkorade till ett nytt hem på en främmande ort.

Edla sydde återigen in brudpallarna i deras lärftsöfverdrag med kryddor emellan för malens skull. Aurora räknade silfret, som varit framtaget till bröllopet, och satte undan de slipade geléskålarna, medan Zenobia drog duken för munnen och med bister min bredde sig en kolossal plåsterlapp.

Sedan kom hushållet åter i ordning och allt var som förr, utom att syskonringen var bruten och att den tomma platsen i hemmet ständigt påminde om henne, som var långt borta från dem.

Edla sydde, som hon alltid brukade, och Aurora hade utom sina husliga värf efter Anna öfvertagit vården af blommorna, men det gick ej en dag, knappast en timme, medan de som vanligt tystlåtna skötte sina plikter, då de ej skulle tänkt på den frånvarande.

När sommarn kom, sutto de såsom förr på sin förstugukvist, trädgården var också putsad såsom förut, men det var denna vår lejda händer, som gräft och krattat den. Skomakarns raska flicka från granngården var det äfven, som höll rödbets-sängarne och örtlanden fria från ogräs.

Annas gamla hvita trädgårdshatt hängde obegagnad på klädhängarn i tamburen, och ekot af unge Olkonens vackra sång genljöd icke mer från andra sidan ån. Flickorna Sipéns gård såg städad och fridfull ut som alltid bakom spjälporten åt den stillsamma Fredsgatan, Zenobia var sig också fullkomligt lik och hade redan tre gånger sen „Valborgs mess“ sagt upp tjänsten. Hela det lilla hemmet i sin tysta afskildhet var som en minnesbok, doftande af vissnade rosor, och systrarnas tillvaro liknade en ständigt fortsatt vandring i minnenas gårdar, där det icke finnes någon framtid, intet hägrande mål för blicken. Men när Anna skref, kom det som en frisk fläkt in i rosenkvalmet. Hennes bref flödade öfver af glädtighet och lefnadsfröjd. Det kära lilla hemmet och den älskade mannen voro förstås hufvudtemat i brefven, men där stod också mycket annat. Olkonen hade stiftat en sångförening, hon var förstås med i den och tänk, han hade upptäckt, att hon hade en riktigt stor röst. Det var så roligt att sjunga, och snart skulle de gifva en kyrkokonsert till förmån för en ofärdig gosse, som Arvo nödvändigt ville skaffa in i skolan för de lytta i hufvudstaden. Hon hjälpte

för öfrigt till i en söndagsskola och var med om en syförening för arbetarhustrur. Det var lif och färg i de brefven, från den trånga kupan flög det flitiga biet ut i lifvet, redo att samla honung ur hvarje blomma, lärdom ur hvarje ny erfarenhet som mötte henne. De kände icke mer igen lilla Anna från fordom.

L. var en så nätt stad, skref hon, och människorna voro så vänliga, nu först började hon förstå hvad det var att lefva! Hon hade en liten snäll tjänsteande, alltid glad som en solstråle och — utan tandvärk, Gud ske lof. Arvo hade också skänkt henne en kanariefågel, som drillade från morgon till kväll — ja, systrarna måste nödvändigt komma och se huru trefligt och bra hon hade det på allt sätt.

Skulle de verkligen företaga en resa? Ack nej! Edla och Aurora sågo nästan förskräckta på hvarandra. Hur skulle det gå för sig att lämna hus och hem vind för våg, och hvad skulle väl Zenobia säga. Men när den följande vintern en liten son gjorde sitt inträde i det lyckliga unga parets bo, började långresan plötsligt framstå i ett nytt ljus, och själfva Zenobias satiriska löje förfe-lade sin verkan.

Ett litet barn, Annas lilla gosse — de upprepade orden i tysthet enhvar för sig många gånger om dagen, och Edla letade med darrande händer i aflidna lektorskans mönstergillt ordnade byrå-lådor efter det röda sidenvaggtäcket och den lilla

kristningskolten af hvita spetsar, som modern så omsorgsfullt bevarat såsom kära minnen från deras barndom, och Aurora band vaxpapper öfver sin bästa hallonsylt, för att hafva någonting rart till barnsölskalaset.

Hvem måne gossen liknade, måne far eller mor, eller kanske mormor? O tänk, att hon aldrig fick upplefva det, aldrig trycka ett barnbarn i sina armar. Men de skulle i stället få se honom Ack den pojken, han hade ju två mormödrar i stället för en.

Edla företog sig ett storverk, hon bad pastorskän, som hade nio barn, om mönster och sydde dag och natt på ett dussin små skjortor. Aurora däremot, försökte på egen hand sticka ett par röda sockor åt den lille. Där stodo de sedan båda två och vände och sågo på de små näpna plaggen, beundrande dem halft skyggt, halft stolt och låtsade vara lugna och allvarliga, fastän hjärtat hoppade i bröstet af glädje.

-- Skulle vi icke gifva honom morfars silfverbägare i faddergåfva? — vågade Aurora helt tacksam samt föreslå.

— Jag tänkte just på detsamma — och Edlas ansikte riktigt ljusnade. — Aflidna mammas grå sjaal skulle säkert vara god och varm att svepa om gossen?

Aurora nickade bifall, hon hade redan inom sig uppgjort en förteckning på gamla präktiga saker, som kunde blifva nyttiga för lillen. Hvad

gjorde det, om man nu rubbade ett och annat i hemmet, det var ju för hans skull!

Och så kom den sista aftonen, innan de skulle resa. Kappsäckarna voro packade och otaliga små korgar och askar stodo upptornade på hvarandra i matsalen. Möblerna hade blifvit skjutna åt sidan för att ge rum åt reseffekterna, och på golvet lågo ännu kvar höstrån och pappersbitar efter inpackningen, men det hade hvarken Edla eller Aurora i brådskan lagt märke till. Endast Zenobia såg sig med föraktfulla blickar omkring därinne — jo här var minsann väl tillståndt, om lektorskan hade kunnat se allt detta, så hade hon helt säkert vändt sig i sin graf af förfäran.

Och den värdiga gamla jungfrun gick rak och stel sin väg för att söka tröst i sömnens armar. Men innan hon kröp till sängs, slängde hon med en kraftansträngning yllehalsduken bort i en vrå och ref dragplåstret från örat, så att hårrötterna följde med. Det lönade inte mer att hafva tandvärk, då „hennes herrskap“ blifvit så förryckt, att ingendera frågade ett dugg efter hela saken. Något sådant hade inte hänt på fyratio år.

Följande morgon sutto systrarna Sipén i släden, och forman Rask kuskade af med dem till närmaste järnvägsstation. De voro nog halft yra i hufvudet, när de efter färden omsider hamnade i kupén och obeskrifligt oroliga för alla sina effekter, som de ju varit tvungna att lämna ifrån sig på perrongen, i blindt förtröstan på järnvägsbetjä-

ningens goda minne. Den ovana farten på bantåg förbryllade dem också ganska mycket, men allting uppslukades dock af den enda stora tanken, tanken på den lille främlingen, som Gud skickat till det unga klockarhemmet och som de nu skulle fara att se.

FÄDERNEARF.

I KAP.

Milsvidt utbredde sig de odlade fälten, ty där stamgodsets ägor slutade, vidtogo de talrika utgårdarna. Endast vid horisonten stod skogen såsom en tät mörk ram, skogen som kunnat blifva ägarens räddning, men som nu skött och sparad kanske skulle rikta främlingar.

Närmast omgafs gården af en park med högvuxna åldriga träd. Efter blott några få års vanvård var den redan halft förvildad med igenvuxna gångar och tätnade snår. Intet vittnar så snabbt om frånvaron af en vårdande hand som en trädplantering, lämnad åt sig själf. Det vackra trästängslet var på flere ställen nedbrutet, de svartmålade järngrindarna hängde snedt på gångjärnen och vapensköldarna, som prydde dem, voro förrostade, medan den stora körvägen — fordom så väl

underhållen och ofta befaren — nu knappt kunde framvisa ett enstaka hjulspår i lergruset, som täckte den.

Åt höger hopsmälte parken med en skogs-dunge af barrträd, som sträckte sig ända fram till bakgården och ekonomiebyggnaderna.

Men öfver skog och park hvilade denna stilla hösteftermiddag en resignerad grå stämning, himlen hade ej en enda ljusning och vinden smög med en vemodig suck in bland träden. Och likväl var det någonting i detta landskap, som fångslade öga och öra med oemotståndlig makt, — åtminstone tyckte hon det, den ensamma vandrer-skan — stadsbarnet — som med lätta fjät ilade fram på de ovårdade stigarna.

Stundom stannade hon för att beundra en mosstapp i granarnas yfviga kvistar, eller lät hon enrisets doftande barr glida genom sina fina fingrar, stundom skyndade hon åter raskt vidare och inandades därunder den rena skogsluften i djupa drag. Vinden hade färgat hennes mjuka kind med en skär rodnad och de klara brungrå ögonen blickade gladt sökande in i dunklet, som om hon velat utgrunda denna skuggfylld labyrints hemligheter.

Rundt om henne rådde tystnad; man skulle knappt kunnat ana närheten af en stor mangård, det var som om de gamla lätt susande träden motagit hvarje skarpt ljud i sitt sköte utan att gifva något gensvar, blått då och då trängde ett svagt rop eller ett yxhugg fram till henne.

Den var härlig, denna gamla ensliga park, tänkte hon. Här skulle hon flitigt promenera och drömma vackra, ljusa drömmar, såsom hon föreställt sig att man blott kunde det ute i Guds fria natur, där man står ensam och tillbedjande inför Skaparens storhet och allmakt.

Stigen hon följde blef allt trängre. Hon hade ständigt och jämt vikit af än till höger, än till vänster och så trängt vidare, nyfiken att se hvar hon till sist skulle hamna. Slutligen varseblef hon en liten halft fördold grind, hon öppnade den och befann sig så utom det egentliga parkområdet i den tillstödande dungen, där endast en upptrampad spång från grinden förirrade sig in mellan granarna. Flickan stannade ett ögonblick tveksam, men fortsatte dock åter sin vandring, ehuru trädens grenar här nästan slogo henne mot ansiktet och barr och mossor fastnade i det mörka håret, som var fästadt i en lös knut i nacken och föga skyddades af den lilla rakbrättade filthatten, hvilken satt så käckt på hennes högburna hufvud.

Hvar gång hon fångslades af någon alltför envis gren, log hon, och detta leende spred som ett solskimmer öfver hela det unga intelligenta ansiktet. Hvad den gamla granen därborta såg aldrig ut, alldeles som en forntida jätte, en tusenåring med silfverskägga — hon måste dit för att med armarna mäta den skrofliga stammen. Då trängde ett besynnerligt ljud, snarlikt ett hotfullt brummande, genom tystnaden. Hon blef stående

för att lyssna. Som en doft rullande åska fortfor ljudet, det tilltog i styrka, det kom henne allt närmare, utan att hon fattade hvarifrån det härledde sig, eller om det innebar någonting, som hon borde undfly. Instinktmässigt drog hon sig dock tillbaka mot stigen, på hvilken hon kommit, men i detsamma ljud i skogen ett väldigt brak, bullret af torra grenar och vindfällen, som krossades under tunga fötter, och nästa ögonblick framstörtade en kolossal svart tjur med vidgade näsborrar och flåsande mule.

Ursinnigt bölande och uppkastande marken med framfötterna rusade det vilda djuret rakt mot flickan, och skramlet af kedjan, som fäst vid järnbandet kring dess hals släpade efter tjuren, gjorde den än mer rasande. Oförberedd på en fara här i den tysta ensliga skogen, insåg dock den unga vandrerskan blixtnabbt sin vådliga belägenhet och kastade sig så hastigt åt sidan in bland busksnåren, att tjuren nästa sekund rusade förbi henne utåt vägen. Naturligtvis skulle han, som redan vädrat människopår, genast vända om för att anfalla henne — det var tydligt. Hvart skulle hon fly för att snarast vara i säkerhet? Parkens stängsel skulle ju erbjuda henne skydd, om hon blott hunne dit. Hon kom ihåg den lilla grinden och erinrade sig till och med att klinkan var trög samt försökte utgrunda, huru man lättast kunde vrida om den — allt i en knapp sekund — sedan flög hon — varnad af ett nytt vrålande — in mellan träden.

Kvistarna sletto hennes klädning och ytterplagg och barren regnade ned på hattbrättena, men hon märkte det knappt. Hela tiden, medan tjurens flåsande ljud bakom henne, ägde hon besinning nog att blott koncentrera sina tankar på huru hon utan omvägar snabbast skulle kunna nå grinden.

Engång tyckte hon sig höra rop och skrik af människoröster, men hon var alltför mycket upptagen af tanken på uppnåendet af målet, för att reflektera öfver möjligheten af främmande hjälp. Nu skymtade redan stängslet, hon skulle försöka smyga utmed det ända fram till grinden, eller tänk om det på något ställe skulle råka vara nedbrutet, så att hon där kunde klättra öfver. Engång inne i parken, skulle hon nog slippa undan sin fiende. Åt denna sida var dock staketet tyvärr ovanligt stadigt. Hon stannade ett ögonblick och drog djupt efter andan, sedan lyssnade hon, och när tjurens hemska brummande åter lät sig förnimma, ilade hon på nytt framåt, tätt tryckt till stängslet, som om hon ansett det i och för sig innebära ett skydd mot faran.

Plötsligt hördes äfven framför henne ett buller — hon spratt till, men lugnade sig genast; detta lätta knastrande härledde sig från människofötter, och brumbasen bakom henne fortfor ju dessutom att oförtrutet hålla takten. Hon försökte blicka in mellan granarnas gröna förhängen och stod i detsamma ansikte mot ansikte med en man,

som så raskt skyndade framåt, att de nära nog stötte ihop under en gammal fura.

— Är det ännu långt till den lilla grinden? frågade flickan, som genast grep tillfället i flykten.

— Nej, den borde nog finnas här någonstädes i närheten.

— Då skall jag springa dit!

— Har tjuren skrämt er?

— Den har förföljt mig — svarade hon.

— O min Gud — ja, nu hör jag den igen! Gärdet här invid är bristfälligt, jag kom den vägen. Om jag hjälper er, tror jag ni kan hoppa öfver. — Han vände om och de skyndade framåt sida vid sida.

— Se här är stället, vill ni försöka?

— Jo visst, det går nog! — Hon satte sin tåspets stadigt på en utskjutande spjåla i staketet, medan han höll hennes hand och lät henne stöda sig mot hans axel och smidig som hon var, svängde hon sig utan svårighet öfver, för att på andra sidan göra ett djärft språng ned i mossan.

— Ni tog väl ingen skada? Han lutade sig framåt och såg oroligt öfver gärdet ned till henne.

— Nej för all del — svarade hon redan färdig att le, när den värsta faran var förbi — nu är det er tur!

— Nej, jag skyndade just till skogs för att hjälpa med infångandet af tjuren. Tack vare en oförlåtlig vårdslöshet har den lyckats slita sig lös,

ladugårdsbetjäningen trodde ej heller att den skulle vara så vild, ehuru jag varnat dem flere gånger. Han helsade med en lätt bugning och ilade sedan med raska steg fram längs stigen. Flickan blickade nästan ängsligt efter honom och lyssnade spändt, men det hotfulla brummandet hade plötsligt tystnat, och i stället skallade rop och skrik från alla sidor. Man hade tydligen lyckats fångla flyktingen, och lugnad vände hon om för att söka sig fram till parkens stora hufvudväg. Den var närmare än hon föreställt sig, och snart hade hon passerat portarna och kommit ut i den gamla alléen, som ledde rakt fram till karaktershuset.

Borta i fonden reste det sig med sin midtelbyggnad, uppförd i två våningar, flankerad af flyglar på ömse sidor. En vacker pelarhall prydde framsidan af huset och däröfver reste sig en balkong, rikt sirad med stilfulla ornament och smäckra urnor. Det var ett af dessa ståtliga herresäten från början af århundradet, senare ombyggdt och förskönadt efter olika ägares tycke och smak.

Det föreföll den unga flickan, då hon trädde ut ur parkens dunkel, att byggnadens mattgula färgton gaf en ljusare skiftnig åt landskapets grå höststämning. Därborta kom någon springande henne till mötes, och några ögonblick senare stannade en ung flicka andlös bredvid henne. — Sylvi lifslevande, Gud vare lof! utbrast hon och drog djupt efter andan, som om hennes bröst plötsligt befriats från en tung börda.

Den tilltalade log åter sitt vackra, soliga löje.
— Du ser så uppskrämd ut Esther?

— Ja, naturligtvis! Den vilda tjuren rymmer till skogen, och du är ensam ute och promenerar åt samma håll; jag har hållit på att dö af förskräkelse. Hon tog Sylvis arm och stack den med en hjärtlig tryckning under sin. — Du har kanske inte ens sett djuret? — Den andra skrattade. — Åh, jag har ju blifvit förföljd och sprungit som en hare och hoppat som en ekorre!

— Du store Gud, men huru kom du undan?

— Tack vare mina lätta fötter, tror jag, och sedan hjälpte din bror mig öfver parkstängslet, det vill säga jag tror att det var din älsste bror, en lång mycket smärt ung man i en grå dräkt med blondt hår, ljusa mustacher och sorgsna, blå ögon. — Hon drog ut på de sista orden medan hon i minnet återkallade den tungsinta blicken i de sällsynt vackra ögonen, då han vände sig om och försvann i skogen.

— Du skizzerar honom raskt men tydligt; kallblodig måste du varit i högsta grad, då du kunde göra sådana noggranna iakttagelser. Det var verkligen Reginald eller Rex, som vi här hemma för korthetens skull bruka kalla honom.

— Jag såg honom för resten från fönstren, då han skyndade ut på sin jakt efter tjuren. Gud låte hvarken honom eller någon annan blifva skadad!

— Jag tror att djuret nu är lyckligen fångadt, sade Sylvi lugnande.

— Viktor var så bekymrad för dig, sade Es-

ther, — det var han som genast kom ihåg att du var ute och kunde råka i fara.

— Så omtänksamt af honom.

— Ja, han tänker alltid på andra, fastän han själf är så orörlig, mig som har friska, färdiga lemmar kommer han ofta att blygas.

— Du misskänner dig själf tror jag, men låt oss nu skynda in för att lugna honom — se där står han redan vid hörnfönstret och vinkar åt oss med sin krycka! — Sylvi tog upp sin näsduk och viftade svar.

De voro redan uppe vid själfva gården med dess jättestora plan, kransad af urgamla ekar och lindar och på midten prydd af en vacker springbrunn med stenbassäng. Rakt fram hade man blicken fri öfver fälten, till höger reste sig stall och ladugård, bildande med öfriga uthus nästan en liten bygata ända ned mot den lilla ån, som slingrade sig fram genom de odlade markerna. Till vänster skymtade bak träden gafveln af en hvitrappad byggnad, omgifven af en liten trädgård.

På gräsplanen hade tydligen i forna dagar funnits vackra buskgrupper och prydnadsväxter, nu såg man endast några små blomsterland, dem frosten redan härjat. Den stumma springbrunnens ornament sågo, trots sin vackra form, smått förvittrade ut, och allt ända till de förrostade takrännorna och den bortfallna rappningen i husets stenfot, antydde likasom parken ett begynnande förfall. Det låg någonting domnadt, att icke säga

dödt öfver det hela, alldeles som om ett plötsligt slag hejdat lifvets vanliga gång.

Raskt skyndade flickorna framåt sandgången och uppför pelarhallens få trappsteg. Den tunga ingångsdörren af gedigen ek stod öppen, och ofvanom den aftecknade sig familjevapnet i bleknad förgyllning mot väggytan.

Von Lindens behöfde icke blygas för sin vackra sköld, den var solblank, fastän huset, öfver hvars dörr vapnet prunkade, icke mer tillhörde familjen. Lifvet vexlar sällsamt. Det gamle geheimerådet skulle måhända vändt sig i sin graf därnere i grifhvalfvet på kyrkogården, om han anat, hvad som inom få år skulle drabba den ätt, hvars namn han med stolthet burit.

Sylvis blick dröjde vid vapnet, medan hon långsamt stafvade ihop devisen, som slingrade sig rundt om skölden. — „Aut vincere, aut mori“ — läste hon med halfhög röst — du vet naturligtvis hvad det betyder, Esther?

— „Antingen segra eller dö“, svarade den unga flickan. — Våra förfäder hade antagit ett stolt valspråk, jag vet inte om de förverkligade det i lifvet, ehuru nog en och annan af dem personligen kämpat på krigarbanan, men jag tror att min farfar ständigt hade detta djärfva måtto för ögonen. Vi hafva vansläktats, ser du, vi tänka icke på att segra, vi hålla snarare på att dö.

— Åh, säg ej det — Sylvis ögon blixtrade — jag har inte en droppe blått blod i mina ådror, och

likväl skulle jag tycka om att kalla detta stolta valspråk mitt, sade hon.

Esther skakade sorgset sitt hufvud, men nästa sekund log hon åter och sade gladt: — Stig nu på Sylvi och berätta dina äfventyr för Viktor, han väntar oss nog redan med otålighet.

Från den djupa förstugan förde en dörr till vänster in i ett stort rum, högt i tak, med i brunt hållna väggar och en stor kamin i hörnet närmast dörren. En vänlig brasa sprakade just muntert däri, ty solen hade ej på flere dagar visat sitt bleka anlete, och inne bakom de mörka gardinerna rädde en temperatur, som väl behöfde höjas genom skymningsbrasans inflytande.

Vid deras inträde reste sig från en gammal länsstol, som var skjuten tätt till kaminen, en gosse, eller rättare en yngling på sjutton år, stödd på två kryckor. Han blickade oroligt och förvåntansfullt på de två flickorna.

— Här är hon, Viktor, alldeles oskadd — triumferade Esther och sköt väninnan framför sig mot brodern, — nu skall här pratas — och med sin vanliga liflighet satte hon kryckorna till rätta åt sjuklingen och rörde sedan om elden, så att lågorna muntert hvirflade upp på den rymliga härden. Sylvi hade emellertid aftagit ytterplaggen och stod nu där i en mörkblå klädesklädning, garnerad med snörmakerier, som ledigt slöt sig kring den smärta gestalten. Hon smålog, då hon åter kom fram till brasan och såg sin bild i den gamla

spegeln ofvanför kaminen. — Se hur mitt hår ser ut, fullt af minnen från skog och mark — och hon löste raskt barr och mossa, som fäst sig däri, medan hon i få, men i lifliga drag skildrade sitt möte med tjuren, sin flykt och räddning.

Stödd mot kryckan, lyssnade Viktor intresse-rad till den målande beskrifningen, och Esther böjde sig ifrigt framåt, för att icke förlora ett enda ord af historien. Det hände icke slika äfventyr daglig-dags. Hennes lilla runda, fräkniga ansikte med de små kisande ögonen hade alls ingenting aristokra-tiskt i uttryck eller form, då däremot broderns bleka drag liknade en fint skuren kamé. Panna, näsa och mun, alltsammans var oändligen nobelt, och den lidande blicken hade ett ädelt uttryck.

Vid en tyst jämförelse mellan honom och den äldre brodern, fann Sylvi att bådass ögon hade samma blå färg, endast uttrycket i dem var olika, den äldres blick var icke lidande, men svårmodig. Och det tycktes henne att den stumma resignationen i denna blick på ett egendomligt sätt sam-mansmälte med höststämningen därute.

Hon hann ej längre i sin tankegång, innan dör-ren något häftigt rycktes upp och en groflemmad kvinna med stort köksförkläde och en duk bun-den om det lurfviga håret steg in. — Unge herrn har sändt upp bud att tjuren är fångad och att ingen blifvit skadad, rapporterade hon.

— Godt och väl Stina, svarade sjuklingen vänligt, — vi hafva stort skäl till tacksamhet mot

Gud, som afvände de olyckor, som lätt kunnat inträffa i dag.

Kvinnan mumlade någonting, som ingen kunde uppfatta och gick sin väg lika bullersamt som hon kommit. Sylvi såg leende efter henne. — Ett original, icke sant?

— Ja det är säkert, men trogen och tillgifven som en gårdvar. Hon kom i huset som Rex amma, därför är han hennes gullgosse, och hon har stannat orubbligt på sin post i med och motgång.

— Jag tror det var mamma som ringde, Esther.

Flickans rörliga hufvud dykte upp ur ett skåp jämte en korg nötter. — Det här brukar vara vårt skymningsnöje, sade hon.

— Ja, det betyder att Esther knäpper alla nötter och väljer ut de största och bästa kärnorna åt mig, upplyste Viktor.

— Ack, gif mig nötknäpparen, bad Sylvi ifrigt.

— Tusen tack, om du vill, medan jag går in till mamma, — och hon skyndade ur rummet genom en dörr nära kaminen.

— Är er mor alltid sjuk? frågade Sylvi, medan hon tog en näfve nötter ur korgen.

Viktor såg upp, men sänkte nästan genast blicken. — Hon har ända sedan vår fars död känt sig klen, det är någon störing i nervsystemet, tror jag, svarade han och började sedan ifrigt tala om hufvudstaden, hvars brokiga mångahanda Sylvi redan tidigare upprullat för honom. Och när Esther kom tillbaka, voro de så fördjupade i sitt

samtal, att nötknäpparen helt overksam sjunkit ned i flickans sköte, medan skymningen omärkligt hade smugit sig in öfver det gamla hvardagsrummet på Vindeby.

II KAP.

Morgonen grydde disig och tung öfver den höstkulna jorden, då Sylvi från sitt fönster i andra våningen blickade ut öfver nejden, lika frisk och klarögd som dagen var mulen. Hon höjde sina fintformade armar och fäste håret öfver hjässan, medan blicken oafåtligen ilade hän öfver det landskap, som utbredde sig framför henne. Detta Vindeby, släkten von Lindens gamla stamgods, måtte i sanning vara en betydande possession, om man nu också bit för bit sönderstyckat det, för att betinga fordringsägarna i förre innehafvarens konkurs största möjliga procent.

Stackars Vindeby! Hon kände i detta ögonblick ett gränslöst medlidande med den gamla modergården, som kanske i en snar framtid skulle slumpas bort åt förste bäste affärssvindlare. För få år sedan hade det dock varit ett af de främsta herresäten i landet, bekant för den storartade gästfrihet där utöfvades och den elegans och fina sällskapston, som präglade den krets, hvilken rörde sig där. I detta hem hade börd och rikedom i

förening med allt, hvad eljes benämnes jordisk lycka, förskönat lifvet. Sylvi tänkte på de stackars brustna spillrorna, som tre barn med svaga händer försökt fasthålla af allt hvad som förr i rikt mått varit deras och som en mans — en faders död tillintetgjort.

Kreditorerna hade varit barmhertiga nog, de hade upplåtit rum åt enkan och barnen i det stora karaktershuset, sålänge hufvudgården var osåld. Den hade hittills icke haft nog goda köpeanbud, och det ansågs förmånligare, att den tillsvidare förvaltades för konkursmassans räkning. Fru von Linden hade beviljats flere förmåner och såsom ett bevis på den aktning den aflidne godsägaren åtnjutit, kunde väl anses att hans äldste son — nyss utgången ur en landtbruksskola — blifvit antagen såsom förvaltare.

Den knappt tjugufyraårige unge mannens erfarenhet måste betviflas, men han hade ett godt namn och under sig bepröfvade trojänare från fadrens tid, som voro mer än villiga att ännu en tid få tjäna den gamla släkten, om ock på sätt och vis skenbart.

Sylvi förstod ännu icke på långt när allt detta, som först småningom skulle blifva henne klart, men allt hvad hon sedan sin ankomst för få dagar sedan inhämtat — tack vare sin klara blick och sin snabba uppfattning — ingaf henne från första början ett varmt intresse både för stället och dess invånare.

Där hon nu stod vid fönstret och skådade ut öfver gårdsplanen, bakgården med dess husrader och fälten därbortom ända till den mörka skogsranden, tänkte hon på huru underligt det var, att hon helt plötsligt blifvit försatt midt in i dessa familjeförhållanden, hvilka genast lifligt slogo an både på hennes känsla och fantasi.

Tidigt föräldralös och utan syskon hade Sylvi Brandt ända från sin spädaste barndom knappt ägt något verkligt hem. Som en rodocka för slakten både på mors och fars sida hade hon kastats hit och dit likt flarnet på vågsvallet. Faster Rosa hade lärt henne läsa, moster Ida hållit guvernant för henne, onkel Tudor hade yrkat på att hon skulle besöka en offentlig skola och hos onkel Lars, som var hennes förmyndare, hade hon fulländat sin uppfostran genom att taga lektioner i hufvudstaden. Hon undrade ibland öfver att det fanns någonting kvar af hennes eget lilla jag midt ibland dessa stormakter, hvilka oftast stodo i strid med hvarandra, men instinktmässigt hade barnets andliga människa värjt sig mot dessa kämpande viljor och innerst bevarat sin egen utpräglade individualitet. Det kom en tid, då de välmenande antagonisterna stodo häpna inför sin myndlings oanade själfständighet, inför den sega viljekraft, som helt plötsligt med personlighetens rätt ville göra sig gällande.

Undrande ville de gripa till vapen mot denna främmande makt, men funno snart att de försum-

mat sin tid. Den vuxna ungmön skulle icke mer vika för dem, med den älskvärdaste bestämdhet stod hon på sin själförfärfvade rätt.

Rikt begäfvad, som Sylvi var, hade hon i trots af en föga enhetlig undervisning lyckats förvärfva sig ett gediget vetande, som hon, när hon själf önskade, kunde göra fruktbringande i lifvet. För tillfället ville hon dock efter slutförda examina öfverlägga och framför allt — hvila. Professorn, onkels husläkare, hade sagt att hon såg ansträngd ut och förordat ett års vistelse i något lugnt hem på landet, långt från hufvudstadens oroliga, jäktande lif. Onklar och tanter som allesammans ständigt buro på en gemensam oro för Sylvis kroppsliga välbefinnande, understödde ifrigt professors förslag och för en gång tyckte Sylvi att familjerådet hade absolut rätt.

Till landet, till landet! Det ljöd så angenämt och harmoniskt i hennes öron. Hon var ett stadsbarn och hade knappt ett begrepp om landet, men i hennes fantasi smälte det samman med allt vakkert, godt och fridfullt hon kunde föreställa sig. Och då en vän till familjen von Linden halft på skämt föreslog Vindeby såsom hennes blifvande hem för ett år framåt, var Sylvi genast villig att antaga detta förslag. Några bref vexplades, von Lindens lefnadsförhållanden skildrades i korthet för henne af samma vän och sålunda kom det sig att Sylvi helt hastigt såg sig vid sina önskningars mål,

i det hon några veckor senare efter sommarens slut hamnade på Vindeby.

Det var nu först på tredje dagen af hennes vistelse här, men likväl kände hon sig redan helt hemmastadd, ty Esthers enkla hjärtlighet hade tagit henne med storm.

Rummet hon bebodde var som de flesta i huset stort och luftigt med två fönster utåt gården och temligen glest möbleradt med äldre möbel, som tydligen sett bättre dagar. Men de tarfliga musslinggardinerna för fönstren voro nystrukna och på skrifbordet stod i en liten vas en bukett remontanrosor, höstens sista doftande helsning, ned-satt där af vänliga händer enkom för hennes skull. Med glädje tänkte hon på att detta skulle blifva hennes egen fridlysta vrå under månader framåt, och halft smeksamt gled hennes blick öfver den gamla, stumma pendylen på byrån med den spruckna marmorskifvan, medan hennes hand sakta slätade ut vecken i den trådslitna brokaden, som beklädde den trekantiga länstolen framför skrifbordet. Då hon väl fått sina fotografier, böcker och några små toilettpjeser ordnade, skulle rummet bli förtjusande, tyckte hon.

Esther med sin oskiljaktiga vän, den lille silkeslena hunden Titti, ett verkligt praktexemplar till knähund, bebodde en smal garderob eller genomgång alldeles bredvid Sylvis rum för att hon icke, såsom den godlynta varelsen yttrat, skulle känna sig ensam i den tomma öfre våningen, där de forna

praktrummen och gästkamrarna nu stodo öde och öfvergifna.

Man kunde lätt föreställa sig huru präktigt detta hus för icke länge sedan varit, tänkte Sylvi, när hon denna samma morgon långsamt vandrade ned för den breda trappan med dess fintskurna räckverk, där hvarje afsats förr, såsom Esther beskrefvit, pryddes af blommande växter och vackra statyetter.

Till höger i den rymliga förstugan, hvars rikt dekorerade väggar buro fula spår af urtagna målningar och pannåer, ledde en dörr till den likaledes stora, nu obegagnade matsalen, där intet annat än de i smala ekramar infattade familjeporträtten funnos kvar af den förr så stilfulla inredningen, som med sina magnifika uppsatser af antikt silfver och äkta porslin uppväckt så mången kännares beundran. Bortom den lågo serveringsrummen med vidlyftiga skänkar och bekvämligheter af alla slag och ytterst det stora köket, i hvars rymliga ödslighet gamla Stina höll på att tappa bort sig själf och sina små kastruller, hon som ensam stannat kvar att hålla vakt vid den öfvergifna härden.

Då man såg hennes kantiga drag och den hårda, stränga blicken, kunde man förstå att, hur än ödet vexlade, hon skulle likväl stå fast. Fanns väl, undrade Sylvi, också hos denna simpla varrelse med de grofhuggna dragen inprägladt samma motto som var ristadt på den gyllene skölden öf-

ver husets dörr? Och hon kände sig böjd för att antaga att det verkligen fanns en dold samhörighet emellan adelssläkten med det stolta valspråket och den gamla trotjänarinnan.

Midtemot matsalen låg det redan omnämnda hvardagsrummet eller biblioteket, som det af gammalt kallades, och till och med denna gråkulna höstmorgon såg det i Sylvis tycke särdeles hemtrefligt och inbjudande ut.

Här hade Esther samlat alla spillror af hemmets forna välstånd. Här fanns hennes eget lilla skrifbord, som fadern skänkt henne på hennes födelsedag, den sista han varit i deras krets, här pianinot och valnötsbokskåpet, där husets ungdom sedan barnåren samlat sitt bibliotek. En gammal rakryggig soffa, täckt af kuddar, öfverdragna med blommigt kattun, och några stelbenta länstolar från farfarsfars tider, nedsläpade från öfversta vinden, gånge en viss aristokratisk prägel åt det hela, om de också föga harmonierade med blomstället vid fönstret — en väldig björkstam — och det nära kaminen stående furubordet, där frukosten just stod uppdukad. Tack vare barnens faddergåfvor kunde familjen ännu bestå sig med silfverkuvert, och om också duktyget var stoppadt på otaliga ställen, var det af finaste damast och oklanderligt hvitt. En liten morgonbrasa spred ett vänligt skimmer öfver det något djupa rummet och dess många olikartade föremål, som sträfvade att skyla de tomma väggar, där fordom rika boksamlingar haft sin plats och

kanariefoglarna i sin bur kvittrade en glädlig helsing mot den inträdande.

— Tyst, edra skrikhalsar! — Hvad den tunna kvinnorösten ljöd skarp och disharmonisk i det fridfulla rummet. Sylvi spratt helt förskräckt till och såg häpen bort till den motsatta dörren, där husets värdinna i detta ögonblick presenterade sin distinguerade världsdamsgestalt.

Kunde den jämrande sjuklingen, af hvilken Sylvi första kvällen blifvit helsad med en moderlig omfamning då hon trädde fram till hennes soffa, verkligen höja sin stämma till så gälla toner! Där stod hon med knuten hand och hotfull blick, men nästa ögonblick sjönk hon redan matt och lidande ned vid frukostbordet och begärde som ett sjukt barn med bönfällande ögon sitt morgonkaffe. Sylvi hastade att uppfylla hennes önskan, ännu smått förvirrad af detta besynnerliga uppträdande. Men hon var ytterst intresserad af psykologiska studier och här var helt visst någonting att utgrunda.

Nu kom Viktor in och kort därefter Esther med tusen ursäkter att hon försummat sig. Det rostade brödet skulle dock genast vara i ordning, sade hon och grep efter stekgaffeln, knäböjande vid kaminen. Modern såg missnöjd upp från sin tallrik och betraktade henne skarpt genom en lorgnett med långt skaft som hon bar på sig. — Besvära dig ej mer, jag har ju redan så godt som slutat. För resten är jag ju van vid att bli försummad, ingen fäster afseende vid mig och likväl

har jag vid mitt bord mottagit landets främste. — Hon lade gaffeln ifrån sig, grep efter sin näsduk och började snyfta.

— O mamma, stackars kära mamma. — Esther kastade sig på knä framför henne och försökte med mildt våld borttaga näsduken, medan hon hela tiden i de mest bevekande ordalag bönföll om att hon skulle se upp, att hon för all del inte skulle gråta mer, utan tänka på sin klena hälsa och äta frukost. Ett färskt ägg, kanske två, alldeles nyss värpta, och så en liten smörgås — det rostade brödet skulle smaka utmärkt.

Hon talade och jollrade så en lång stund och lyckades slutligen förmå det stora, bortskämda barnet att fortsätta måltiden, hvilket hon gjorde med en anmärkningsvärdt god aptit, om man tog hennes påpekade klena hälsa i betraktande.

Sylvi såg på Viktor, hvilken förtärde endast en skorpa till sitt kaffe, som han tycktes intaga fullkomligt likgiltigt, medan fru von Linden såg sig rikligt till godo med både ägg, smörgås och skinka. Han hade icke med ett ord understödt Esther i hennes ifriga öfvertalningsförsök, i stället låg där kring hans slutna läppar ett litet halft ironiskt, halft medlidsamt drag, men hans sätt mot modern, då han räckte henne hvad hon önskade vid bordet, var fullt af den vänligaste hänsyn och uppmärksamhet.

Då de slutat att äta, drog sig fru von Linden åter tillbaka till sin sängkammare, där hon i regeln tillbragte största delen af dagen, och under

det Esther hjälpte Stina att bära bort frukosttillbehören till köket på en genväg genom en liten förbindande korridor, ljödo manliga steg och husets äldste son trädde in.

Sylvi smålog igenkännande mot honom. — Här behöfs ingen presentation, tänker jag, sade hon leende och räckte fram handen, — huru har det gått med min fiende tjuren?

— Den är på väg till en slaktare i närmaste stad.

— Skada på djuret, det var ståtligt och vackert!

— Ja, men rådligt hade det ej varit att längre behålla ett så farligt kreatur, svarade han på sitt lågmälda sätt. — Jag får väl gå in till mamma i dag, Viktor?

— Ja, hon är bättre och har ätit frukost med oss.

— Godt! — Den unge mannen försvann inom dörren till moderns rum där han dröjde omkring tio minuter, hvarpå han nästan genast åter aflägsnade sig.

Sylvi hade med sitt arbete slagit sig ned vid ett af fönstren, där Esther hade sitt lilla simpla sybord och lät nu blicken följa herr von Linden, då han långsamt aflägsnade sig öfver den ödsliga gårdsplanen bort mot det hvita huset. — I trots af den grå vadmalsdräkten och de grofva skodonen var det någonting utprägladt fint och aristokratiskt öfver hans person. Men den röjde intet af ungdomens raska spänstighet och hurtiga lif. Snarare tydde den smått lutande hållningen och

den sänkta pannan på samma stumma resignation, som hon från deras första sammanträffande funnit uttryckt i de vackra, men vemodsfulla blå ögonen.

— Din bror bor således inte häruppe hos er? frågade hon och vände sig till Esther, som nu åter inträdt.

— Nej, han både bor och äter därborta i den hvita byggnaden som du ser där mellan träden. Det var hans uttryckliga önskan, när han kom tillbaka från jordbruksskolan och blef förvaltare här. Jag ville först inte alls kunna förlika mig därmed, men nu tror jag att Rex ändå hade rätt. Han är der närmare folket, och den som ständigt skall öfvervaka arbetet, måste äfven inrätta sina måltidstimmor i enlighet därmed. Jag tror äfven att det ingick i Rex nya lefnadsplan att på engång bryta med allt gammalt och lefva mycket enkelt i alla afseenden. Han har likväl i fogdens hustru, madam Karlsson, en ordentlig hushållerska, som fordom varit i vår tjänst, och hon ser nog till att han ej far illa. Dessutom kan jag alltid i smyg hålla ögonen på hans hushållning. Stackars Rex, han var förr så liflig och glad, och nu går hon ständigt nedtryckt och sluten; jag försöker på allt sätt locka honom hit upp till oss och få honom bli meddelsam igen, men det går väl ej så lätt efter en sådan genomgripande omgestaltning af hela ens framtid. Vår far hade nog alltid tänkt sig att Reginald skulle efterträda honom såsom husbonde på Vindeby, men han gick så helt upp i sina kära

studier att ingen, allraminst pappa, som alltid främst tänkte på sina barns glädje, skulle haft hjärta att sätta ett hinder i vägen för dem. Men den hårda nödvändigheten korsade alla planer, pligten går framför allt, ser du! Familjekretsen blef skingrad, Rex gick sin egen väg, vi andra stannade här, där bostad tillsvidare blef oss beviljad, och Adla flyttade öfver till vår moster i Stockholm. — Ja du ser undrande ut min kära Sylvi, du trodde vi voro blott tre i syskonringen, men jag har verkligen en syster, som nyss fyllt tjugutvå år och är så vacker, att man aldrig tröttnar att beundra henne. Det brukade jag också göra från morgon till kväll — och Esther log, så att hennes små ögon bildade ett smalt streck. — Adla var föräldrarnas stolthet, må du tro. Då hon var fyra år, kunde hon dansa som en gratie, sjunga som en lärka och bedja sina böner som en liten engel, alla människor voro förtjusta i henne, säger mamma, hon var ett riktigt underbarn. Minns du, hur söt hon var, Viktor?

— Du glömmet att jag är fem år yngre och därför inte just kunde bilda mig något omdöme om hennes utseende, svarade brodern, som satt och ordnade sitt herbarium vid hörnfönstret. — Allt hvad jag påminner mig från vår barndom är att jag, när Adla på sin tionde födelsedag fick en guldklocka, var blindt öfvertygad om att hon var en „grande dame“ och det var hon väl äfven i själfva verket, tillade han leende.

— Ja, hon kom mycket tidigt ut, menade Esther — hon fick årligen följa mamma på alla badresor och besök hos släktingar i Sverige. För hvarje gång ville de hålla henne längre kvar, moster Nathansson riktigt afgudade henne och uppfyllde alla hennes önskningar.

— Jag tror inte att Adla kan erinra sig den tid, då hon ej skulle fått sin vilja fram, sade Viktor med sitt fina leende. — Hvad menar du, lilla syster, var hon inte alltid den starkaste af oss?

Esther måste le midt i sin entusiasm. Viktors inkast var så slående och påminte så lifligt om alla strider i den gamla barnkammaren, strider, ur hvilka Adla alltid afgick med segern. — Nu har moster så godt som adopterat Adla, fortfor hon, och det var lyckligt nog, ty jag vet sannerligen ej huru hon skulle kunnat finna sig i våra förändrade trånga förhållanden.

— Man måste älska sitt hem och hänga fast därvid trots allt, sade Viktor nästan kärft. — Den kärleken fanns aldrig i Adlas hjärta.

Esther skakade sorgset sitt hufvud — Gud vet, huru länge vi få hålla ut här, ibland grubblar jag öfver framtiden, men i det hela ligger det i mitt lynne att taga dagen som den kommer.

— Gud ske lof för ditt goda humör, syster lilla, sade Viktor hjärtligt. — Hvad hade väl vår tillvaro haft för sol dessa långa dystra år utan dig.

Esther hotade honom med fingret. — Inga smickrande öfverdrifter Viki, hvart skulle jag tagit

vägen utan ditt sällskap, dina kloka råd. Ja, du må veta Sylvi, att trots de tre år som skilja oss, Viktor alltid är den visare af oss två, då det gäller.

— Det tyder på mannens större hjärna och starkare förstånd, skrattade Sylvi. — Nu måste jag gå upp och skrifva ett bref till tant och onkel, en liten resebeskrifning förstås!

— I hvilken vi alla komma att passera revy, sade Viktor skälmskt.

Sylvi höll fingret fundersamt mot sin näspets. — Jag vet just inte det, vi hafva väl ännu varit alltför kort tid tillsammans för att jag egentligen kunnat bilda mig ett omdöme. Och likväl — hon höll upp ett ögonblick — likväl synes det mig stundom, som om jag känt er hela mitt lif, som om jag just här funnit den syster och bror, som jag aldrig upphört att längta efter! Ack, viljen I blifva det för mig! — utropade hon plötsligt och sträckte på sitt hjärtevinlande sätt båda sina händer emot dem — gif mig en plats i syskonkretsen och jag hoppas ni ej få skäl att ångra det.

Viktor skakade hennes hand med en uttrycksfull blick, och Esther slog armarna kring hennes hals och sade, att hon från första ögonblicket tyckt, att Sylvi var den sötaste flicka i världen.

— Åtminstone i denna stund den lyckligaste — svarade Sylvi med sitt ljusa leende.

III KAP.

— Jag skulle vilja använda detta år på Vindeby så nyttigt som möjligt, sade Sylvi en morgon ungefär en vecka efter sin ankomst — jag har alltid varit van att noggrant indela min tid för olika sysselsättningar och tänker nu här försöka göra detsamma. Läsa, skriva, musicera, promenera och framförallt studera landtlifvet, som för mig är fullkomligt obekant — se där mitt program.

— Det är bra att du inte tänkt på några nöjen, sade Viktor, ty sådana har Vindeby inte att bjuda på; hvarken soiréer, konserter eller något slags societetslif.

— Du glömmmer vårkonserterna i parken och tant Mallas kaffekonserter.

Sylvi log. — Det låter högst lockande, menade hon — för resten var jag senaste vinter alldeles för mycket i farten. Nu riktigt njuter jag af tanken på att få lefva som snäckan i sitt skal.

— En eremit vid två och tjugo, gnabbades Viktor, men Sylvi fortfor:

— Jag vill lära känna folket, jag vill höra naturens hjärta slå, allt detta är nytt för mig, och hon såg långt bort mot den fjärran horisonten, som om hon velat famna hela denna nya, okända värld med sin unga själs varma entusiasm.

Viktor betraktade henne vemodsfyllt. Det låg nästan någonting afundsvärdt i hennes rika känsla,

men på samma gång verkade denna friska stämning upplifvande och sympatiskt på honom, den föll som en solglimt öfver det ensliga hemmet och hans egen sjukliga tillvaro. — Du skall således ej vantrifvas här, sade han.

— O nej, jag har ju så ofantligt mycket att uträtta på detta enda korta år, log hon. — Ack Viktor, skola vi idka studier tillsammans? Sylvi stod vid hans lilla bord och såg uppfordrande på honom.

— Gärna, om du vill!

— Hvad det skall bli roligt, vi skola studera psykologi och naturkunnighet.

— Och konsthistoria, bifogade Viktor tveksamt.

— Också det, men då måste jag skaffa några böcker från hufvudstaden. Hon räknade upp flere kända författares verk, det föll sig helt naturligt för henne att tänka på en dyrbar rekvisition, hon som alltid varit i tillfälle att förse sig med hvad hon behöft för de kära studiernas bedrifvande. Viktors bleka kind däremot färgades af en lätt rodnad; det kändes en smula bittert för rikedomens bortskämda barn hvar gång han påmindes om att den gyllene tiden var förbi, och han tänkte med smärta på fadrens ord i hans barndom: „Du lille bokvurm skall blifva min bibliotekarie, när vi få alla skåpen fyllda från golf till tak“.

Han såg mot de tomma väggar, där man ännu kunde skönja märken efter de engång så

välförsedda hyllorna. Borta var allt, skingradt för himmelens vindar! När biblioteket gick under klubban, tyckte han att hvarje slag af hammaren träffade hans hjärta.

Sylvi hade försvunnit på några ögonblick, nu kom hon tillbaka med en bok-katalog och en notes för att teckna upp hvad de önskade, och Viktors ögon började glänsa; det var som om dörren till en skattkammare plötsligt öppnats på glänt för honom och hela förmiddagen voro de två blifvande kamraterna ifrigt sysselsatta med katalogen och sina egna planer för framtiden. Den stackars sjuklingen fick nytt lif tack vare alla Sylvis nya idéer och förslag, och Esther log tacksamt mot henne å broderns vägnar.

Det beslöts att timmarna strax efter frukosten skulle användas till läsning, emedan Viktor vanligen då kände sig mest uthvilad och under det de andra „hängde öfver böckerna“, som Esther skämtsamt sade, hjälpte den praktiska flickan gamla Stina med hushållsgöromålen, eller sysslade hon med sina blommor, skötte om kanariefåglarna och såg till sin lilla hönsgård, som hon inrymt i ett skjul ofvanom fårstallet.

Efter middagen brukade Viktor alltid hvila en timme och i skymningen spelade Sylvi, eller togo flickorna en promenad.

Fru von Linden syntes sällan utom vid måltiderna, och mångengång hände det att Esther fick servera henne både middag och te inne i säng-

kammaren. — Stackars mamma är så klen, hette det allt som oftast, utan att Sylvi ännu kunnat få denna trosartikel inpräglad i sitt hufvud. Fru von Lindens tillvaro förblef henne fortfarande en gåta. Friskhyad, med en i ögonen fallande korpulens och den yppersta matlust, tillbragte denna dam mer än halfva, stundom hela dagen i sin bädd eller på hvilsoffan, där hon sakta jämrande klagade öfver ständigt nya sjukdomssymptom, dem ingen annan kunde upptäcka. Att skrifva bref till sin äldsta dotter och att läsa romaner från lånebiblioteket i närmaste stad tycktes vara hennes förnämsta sysselsättning. Hon gick nästan aldrig ut, och då Esther någongång lockade henne att andas frisk luft i pellarhallen, förklarade hon alltid att hon förkylt sig trots det blidaste solsken.

— Har din mor alltid varit så orörlig? frågade Sylvi engång under deras promenader i parken.

— Nåja, liflig tror jag man aldrig kunnat kalla mamma, svarade Esther, — hon har ett flegmatiskt temperament, men de sista åren allt sedan vår älskade fars död hafva dock mycket förändrat henne och förstört hennes nerver. Jag tänker att hon nog i andra förhållanden skulle känna sig bättre, ty då hon förra sommarn kom hem från „Saltsjöbaden“, där hon vistats med moster och Adla, var hon mycket upplifvad. Stackars mamma skulle behöfva ombyte och förströelse, ser du, hon var van därvid, och en badkur alla somrar kunde hon aldrig förr undvara.

— Jag tycker att Viktor bättre skulle behöfva allt det där, sade Sylvi ofrivilligt.

— Han vill inte resa med andras pengar, sade Esther lågt. — Ser du, morbror Nathansson är mycket förmögen, en af Stockholms rikaste grossörer, tror jag, men han tycker om att berätta för enhvar huru mycket han får göra för sin hustrus fattiga släkt och ja — vi hafva vår stackars nedtrampade stolthet att taga vara på, men det känna mamma och Adla icke af. Icke sant, man kan lida af sådant?

— Åh, jag förstår dig mycket väl!

Esther tryckte vännens hand. — Ser du, då man blifvit född till öfverflöd, vill man knappt kunna vänja sig vid tanken, att man är tvungen att börja samla ihop smulorna. Vi barn hade ärft en liten summa efter farmor, det var allt som återstod för oss, hvarenda penni däröfver var en barmhertigsgärd af främlingar. Reginald fick hjälp för att studera vid en jordbruksskola och nu har han sin lön, den hjälper upp vår ekonomi, må du tro, han behöfver så litet för sig själf. Pappa sade alltid, att han aldrig kunde förstå, huru Rex kunde reda sig med den obetydliga del han använde af sina fickpengar, men det kom sig nog däraf att han aldrig slösade för egen räkning, han var ej heller någon sprätt och såg likväl alltid fin ut.

Sylvi nickade, hon hade just tänkt detsamma.

— Jag tror att det går lätt att försaka för andra, menade Esther fundersamt — kanske det också

ligger i Reginalds natur, han är så helt hvad han än är, men du kan förstå att vi utan hans hjälp skulle stå oss slätt. Viktor är mycket klen, han måste hafva stärkande föda, då han äter så litet, och stackars mamma skulle icke kunna uthärda, om hon inte hvarje dag fick sin cacao och sitt fina bröd. Hennes klena fysik fordrar också omvexlande föda, och du kan inte föreställa dig, huru ifrigt Stina och jag ibland slå våra kloka hufvuden i hop för att hitta på någonting nytt åt henne.

Esthers förklaringar kommo Sylvi att erinra sig en uppsats om bien, som hon nyss läst i en dansk landtbrukstidskrift. Det fanns således också drönare i hemmen likaväl som i bisamhällena — drönare hvilka med krass egoism förtärde den honing de flitiga arbetsbien så träget tillverkade.

— Tro för all del inte att jag vill beklaga mig, återtog Esther lifligt, då hon märkte vännens begrundande min — ack nej, men eftersom du bad att få bli vår syster, har jag ju rätt att tala med dig fritt och förtroligt, om också allting hänför sig till den lilla trånga krets, där mitt lif förflyter. Man blir själfvisk af sådant, ser du!

— Själfvisk, det är du rakt inte, min kära Esther! utbrast Sylvi och skakade energiskt sitt hufvud — du lilla trånga bi, som hela långa dagen tänker på och arbetar för andra.

— Bara för mina kära, sade Esther ömt. — Tänk på mamma som varit van vid så mycken upppassning och som nu har bara mig, är det inte

då en fröjd för mig att försöka ersätta lejda händer hjälps? Viktor är också så tacksam för minsta handräckning. Ack, jag tänker ibland att om blott vår älskade far fått stanna hos oss, skulle vi äfven i fattigdomen varit lyckliga!

— Ja, arbetet är en välsignelse.

Esther nickade. — Då man aldrig behöfver sträcka ut handen till minsta göromål, förstår man ej heller arbetets värde.

— Ert hem var ju alltid mycket lyckligt?

— O ja! — Esthers ögon fylldes hastigt med tårar, som oafbrutet runno utför hennes kinder, medan hon talade — vi voro så omhuldade, så älskade, som få barn kunna vara. Jag minns, huru pappa brukade leka och rasa med oss nere i barnkammarn om kvällarna, medan Viktor ännu var en liten frisk och knubbig pys. En sådan bräcklig sjukling blef han först efter ett olyckligt fall från en ovan sköterskas arm. Pappa nändes aldrig sända mig i skola, emedan han så mycket saknade Adla, som redan vid tio år skickades till Sverige i en pension. Mamma hade ifrigt önskat detta för mosters skull, men sedan tyckte pappa att han omöjligt kunde undvara äfven sin andra flicka, och då Viktor alltid behöfde en lärare hemma, följde jag med undervisningen på samma gång. Naturligtvis gick det mycket sämre för mig, ehuru jag var äldre, du vet nog redan att jag inte har läshufvud, hos honom åter var det som om själen hade utvecklats på den svaga kroppens bekostnad.

Rex hade också godt hufvud och kom alltid hem med utmärkta betyg — han blef student som mycket ung och var en riktig läsvurm, fastän han sedan afbröt sina studier. En af pappas vänner rådde honom att studera jordbruk och lofvade gifva sitt förord till förvaltarplatsen här och jag tror att, om Rex äfven är oerfaren, få så samvetsgrant som han skulle kunnat sätta sig in i göromålen, han använder ju nästan hvarje timme i gårdens tjänst. Men om du hade känt honom förr, skulle du säga att han nu är nästan till oigenkännlighet förändrad. Han var en sådan glad, uppsluppen gosse, alltid fallen för ett godt skämt, och nu ser man aldrig ett leende på hans läppar. Då han kom hem från jordbruksskolan, tyckte jag att allt gossaktigt plånats ut hos honom, att han föreföll som en för tidigt mognad man, på hvars skuldror lifvet lagt en alltför tung börda — och så är det väl äfven.

Esther tystnade, och de båda flickorna vandrade stumma vidare, medan höstskymningen sänkte sig allt djupare öfver jorden. Då de kommo ut i alléen, skeno ljusen från arbetarbostäderna vänligt emot dem. Dagens arbete var avslutadt, och i hvarje litet hem välkomnades husfadern af den tända aftonlampan. Endast karaktershuset låg dystert och mörkt midt i landskapet.

— Ser du det klara skenet därborta, Sylvi, det kommer från Rex arbetsrum i hvita huset, sade Esther. — Där sitter han hela kvällen med gårdens böcker och skrifver upp och räknar ihop det

som han engång trodde skulle blifva hans fäderne-
arf. Stackars Rex, men han är modig, han skall
nog kämpa mot strömmen.

— Segra eller dö, sade Sylvi ofrivilligt.

Esther nickade. — Han är likväl lycklig, tillade
hon — han har en god hälsa, men tänk på stak-
kars Viki! Ett helt långt lif utan mål.

— Hvarför skulle icke också Viktor arbeta?
sade Sylvi lifligt — vet du hvad jag kommit att
tänka på, det slumrar bestämdt en konstnärssjäl
inom honom.

— Tror du?

— Ja, har du icke sett, huru han ständigt
sysslar med penna och ritstift och huru vackra
mönster och ornament, som växa fram under hans
fingrar?

Esther smålog. — Pappa brukade visst skämt-
samt kalla honom „vår lilla artist“, sade hon, han
behöfde ingen annan förströelse som barn än en
penna och ett stycke papper, då kunde man lugnt
lämna honom åt sig själf för timal, men hvad me-
nar du egentligen?

— Jag menar ätt han borde studera och ut-
bilda sig, icke nödvändigtvis till målare, men det
finns ju i vår tid tusen sätt att använda ett ritstift,
t. ex. då det gäller att gifva tingen i vår omgif-
ning rena och vackra former. För en sådan verk-
samhet vore Viktors penna synnerligen lämplig.

— Jag tror att du har rätt, men du glömmar
ett min vän, man måste hafva medel till en sådan

utbildning och — dem sakna vi. Sylvi svarade ej och Esther antog att detta sorgliga faktum syntes henne oemotsägligt.

Då de återvände hem, var skymningsbrasan i biblioteket redan tänd och Viktor satt och läste vid den fladdrande eldslågan. Flickorna slog sig genast ned hos honom, och ett lifligt samspråk uppstod såsom vanligt, när de tre sutto tillsammans.

— I morgon skola vi gå och hälsa på tant Malla, sade Esther — hon är, såsom jag säkert redan berättat dig, en kusin till pappa och en hjärtegod gumma för resten. Då jag ännu var en liten flicka, flyttade hon hit ut på landet och byggde sig en lifen stuga på Vindebys område. Pappa förhjälppte henne till ett jordstykke och stod henne i öfrigt bi med råd och dåd, och det kan hennes tacksamma hjärta aldrig förgäta. Om det ligger en fruktansvärd sanning i ordet om att fädernas missgärningar hämna sig inpå barn och barnabarn, ligger det en icke mindre sanning i att föräldrarnas goda gärningar lända barnen till välsignelse. Här finnes inte en man eller kvinna på gården, som pappa icke bevisat något godt och därför äro de alla i sin tur så beredvilliga att tjäna oss — hans barn. Tant Mallas tacksamhet känner inga gränser. Jordiska skatter har ej heller hon att dela med sig, men hon ger det som är mera värdt, sitt rika varma hjärta.

— Vi voro alltid så glada, när tant Malle kom på besök i våra barndomsdar, anmärkte Viktor —

hon kunde sitta långa stunder hos oss småttingar och hennes förråd af sagor var outtömligt.

Esther log åt dessa glada hågkomster. — Tant Malla är en stor barnvän, sade hon — aldrig går en liten linlugg från hennes dörr utan ett vänligt ord eller en godbit, och huru många par varma strumpor för små nakna fötter hennes flitiga fingrar stickade under året, törs jag icke åtaga mig att beräkna. Du kommer att tycka om både henne och hennes lilla jungfrubo.

— Det tror jag, brukar hon icke besöka er under hösten?

— Ja, ofta nog under vanliga förhållanden, tant Malla är en rask fotgängare och är alldeles oberoende af årstid och väderlek, men hon har vrickat sin fot och därför suttit instängd en tid.

— Hon har ett godt hufvud, sade Viktor — det är roligt att höra hennes åsikter i alla möjliga ämnen, ty tant Malla följer allt med vaket intresse, dessutom är hon som en krönika, tack vare sitt förträffliga minne; hvad vi veta om vår släkts för-tid, det hafva vi för det mesta från henne.

— Låt oss få litet musik eller kanske snarare en sång, käraste Sylvi, bad Esther.

— Gärna, om jag inte stör er mor?

— Nej, mamma ligger och läser, och hon sade i går att din musik så behagligt accompanjerade Mrs Humphrey Wards tankar i hennes sista roman.

— Det var skada, att mamma så helt och

hället lämnade sin musik, sade Viktor, hon var ganska skicklig, tror jag.

— Hon brukade spela för våra gäster, menade Esther, och ibland under ferierna ackompanjerade hon Rex, då han blåste kornett, det lät så behagligt.

Sylvi hade satt sig vid pianinot och for med handen smeksamt öfver tangenterna; sedan började hon sakta gnola och småningom höjde sig rösten, tills Kjerulfs „prindsessens visa“ dämpadt, men dock uttrycksfullt tonade genom det tysta rummet.

Sylvis röst var ej stark men sympatisk och hon förstod att behandla den väl, hvarje ord i sångens text kom till sin fulla rätt; hon sjöng ej blott med läpparna, hon sjöng med hjärtat och detta verkade oemotståndligt på hennes åhörare.

Den ena melodin aflöste den andra, och så fördjupad var den unga sångerskan i tonernas värld, att hon knappt lade märke till att Esther tände lampan, utan helt häpen blinkade mot det starka ljusskenet, då hon slutligen vände sig om. Just i detsamma slöts dörren till förstugan sakta igen. Sylvis blick riktades dit bort.

— Det var Reginald som gick, sade Esther, — strax efter det du börjat sjunga kom han in för att taga en bok, men kunde väl ej neka sig nöjet att lyssna till din konsert, han som är så betagen i sång och musik. Det är också en säll-

synt njutning här på landet, tusen tack Sylvi, du vet icke huru stor fröjd du beredt oss!

— Så kom den gåfvan dock engång till användning, smålog den unga flickan — ända från min barndom har jag älskat att sjunga, men i vår släkt har ingen någonsin brytt sig om min sång; den har jag alltid fått behålla helt och hållet för mig själf.

— Och nu vill du dela denna skatt med oss, sade Viktor tacksamt, det är ädelmodigt, men jag tror att vi förstå uppskatta den till dess fulla värde.

— Till mer än dess fulla värde, märker jag, svarade Sylvi leende. — Hvar har Esther förlagdt vår kära konsthistorie, du lofvade ju läsa ett kapitel för oss i kväll, Viktor?

— Säg „för mig“ skrattade Esther och räckte fram boken, — den lektyren blir antagligen för Titti och mig ett lindrigt sömnpulver. Kom hit i matmors knä, du lilla, dumma hund, och låt oss tillsammans försöka, om vi kunna få in en smula kunskap om parisk marmor och grekiska gudomligheter i våra tröga hufvuden.

* * *

— Här har du oss nu, tant lilla! ropade Esther och skakade den regndrypande paraplyn, innan hon fällde ihop den i förstugan.

— Välkomna, välkomna, men ha ni inte blifvit genomvåta?

— Nej, blott en smula fuktiga och det gör alls ingenting; vi kommo ihåg dina ord, lilla tant, att man aldrig är så välkommen som i ruskväder.

— Ja det är då visst och sant. Jag satt just här och kände mig smått ensam och höll på att börja knota mot vår Herre för fotens skull, men så kom gamla Mippan och strök mig på knäet och tvättade sig om höger kind. Pass på, tänkte jag, här kommer fruntimmersfrämmande i dag, och det slog in — den katten har då alltid varit sannspådd. Stig nu in för all del, lilla Esther, och den här främmande unga damen också. Det var snällt af henne att komma och hälsa på en gammal gumma, och för att säga sanningen, såsom min vana är, var jag icke så litet nyfiken att se er. Den lilla lifliga gumman tog Sylvis hand och betraktade henne ett ögonblick med sina vänliga ljusblå ögon, och flickan mötte hennes blick med sitt blidaste leende.

— Hon är riktigt rar, vet tant, inföll Esther.

— Jag känner på mig att hon är det, sade tant Malla trohjärtadt, och därmed var bekantskapen gjord.

På fröken Malvina Cederström och hennes hem kunde med allt skäl tillämpas den gamla sagans välkända begynnelseord: „Det var en *liten, liten* gumma, som bodde i en *liten, liten* stuga“ etc., ty allt ifrån värdinnan själf ända till de små rummen och dockköket med sina pannor och kittlar var tilltaget i minsta möjliga skala.

Sylvi såg sig förtjust omkring. Allting var gammalmodigt, den målade pinnsoffan med rutigt bomullsöfvertåg, det gröna med rosor sirade klockskåpet i vrån och geranierna på fönsterbrädet.

— Ni kommo i grefvens tid, mina vänner, sade värdinnan fryntligt, kaffepannan stod just och puttrade på glöden, nu skall det smaka att dricka i godt sällskap.

Det hjälpte ej att krusa emot, tant Malvinas kaffe var dessutom af gammalt ryktbart likasom hennes honungspepparkakor, och inom kort sutto de alla tre kring det runda bordet i „salongen“, som hörnrummet — af en medelstor kryddlådas storlek — ståtligt benämndes och njöto den doftande drycken ur koppar från salig mormors brudutstyrsel, med en gräddkanna af uråldrig form på gripfötter och ett lackerad sockerskrin, som härstammade „direkte ur Japan i föregående århundrade“. Något nytt eller modernt fanns inte att skåda i hela huset.

— Är det icke trefligt här i lilla Susebo? frågade Esther och tog sig en ny pepparkaka.

— Jo, det är säkert, men Susebo förefaller mig som ett bra olämpligt namn för en sådan fridfull vrå som denna.

Tant Malla klippte med de pigga ögonen:

— Det är mitt påhitt, sade hon smått triumferande, Susanna det är mitt andra namn och därför passar det så bra, dessutom kan lilla fröken inte tänka huru mina aspar här i trädgården stän-

digt susa och hviska med hvarandra. Det är ett sällskap det i sitt slag.

— Och känns det aldrig ensamt här så långt från andra människor?

— Jag har nog grannar, ett torp strax bortom aspdungen, så att rädd behöfver jag då inte vara, men nog kostar det väl någongång på den lifliga naturen att sakna sällskap. Då styr jag kurs till Vindeby, det är min stora värld.

Esther såg leende på Sylvi. — Tänk en så trång värld, sade hon.

— Den har nog varit vidare, menade tanten.

— Någon trippade i förstugan, tror jag.

Tant Malla steg upp och försvann i köket med en pepparkaka i handen.

— Hvem var det, lilla tant? frågade Esther, när hon återvände — någon af dina små skyddslingar? Jag tror att jag aldrig varit här, utan att höra ljudet af barnfötter i dina trappor.

Den gamla log. — Så är det, Gud ske lof, de små hålla af gumman; och sådan kärlek värmer hjärtat och hindrar det att förtorka. Det var för resten lilla Anna från grannstugan, hennes far högg sig i benet häromdagen, och jag har gått där och sett om honom en smula. Reginald, som har omsorg om folket alldeles som din käre far i tiden, Esther, kom hit och ville sända efter doktorn, men det var i det hela inte det minsta farligt, och nu kan du hälsa honom att karlen kom-

mer på arbete i nästa vecka, det skall glädja honom att höra.

— Helt visst, jag skall nog framföra hälsningen.

— En liten påtår, mina unga vänner, jag låter inte afvisa mig. Det är för trefligt att sitta så här i ro och språka en sådan regnig eftermiddag, och tant Malla log öfver hela ansiktet, där hon satt med en grå ullstrumpa i handen och såg ut som förnöjsamheten personifierad.

— Hvad sökte vår unga stadsdam egentligen härute på landsbygden?, frågade hon, då hon serverade kaffet.

— Jag sökte ett godt, stilla hem, hvilat för mina tankar, lugn och frihet, och alltsammans har Vindeby skänkt mig och jämnårigt sällskap på köpet. Jag har fått alla mina önskningar uppfyllda, svarade Sylvi gladt.

Gumman nickade. — Godt och väl, jag är glad att ni kom hit för mina kära ungas skull, sade hon—Vindeby är mycket vackert om sommarn och mycket stilla alla årstider numera. Nåhja, jag kom hit på min tid ungefär af samma bevekelsegrunder. Då min gamla mor var död, band mig intet mer vid lifvet i staden, och så tänkte jag på Vindeby och min gode kusin Johans råd: „Flytta till landet, kusin, flytta till landet! — Att vara fattig, rent ut sagdt, men likväl alltid nödgas hålla skenet uppe, för att man råkar hafva högtuppsatta släktingar är inte så lätt, och i min ungdom ansågs det nästan som en skam om en flicka „af

familj“, som det hette, tog sig till att arbeta för pengar. Jag minns ännu hur jag i smyg fick bedrifva mina små försäljningar, alldeles som om jag handlat orätt, då jag försökte knoga ihop några slantar. Ja, ja, andra tider, andra seder. Mycken kunskap föll nog inte heller på vår lott i mina unga dagar, ni äro lyckliga, som få lära.

— Tant kan inte tro, huru mycket Sylvi vet!

Sylvi skrattade hjärtligt. — Jag kan väl ungefär lika mycket som mina klasskamrater, menade hon.

Tant Malla såg uppmärksamt på den klara, breda pannan och de kloka, intelligenta ögonen. — Allting beror på uppfattning och mottaglighet — sade hon. — Skall du redan bryta upp Esther?

— Ja, lilla tant, vi måste hem, innan det blir mörkt, men du kommer ju snart och besöker oss, icke sant?

— Det lofvar jag, så fort foten blir fullkomligt frisk, och den är redan betydligt bättre.

— Farväl tant Malvina!

— Farväl, barn, och tack för besöket, det kom som en solglimt midt i höstrusket — hon gaf Esther en hjärtlig omfamning, och då Sylvi tog afsked, drog hon äfven den främmande flickan intill sig och kysste henne ömt på pannan. — Adjö, kära små regnfåglar, hälsa de hemmavarande, men särskildt Rex — ropade hon ännu efter dem, när de skyndade bort.

— En sådan älsklig gumma, sade Sylvi — jag blef alldeles intagen af henne.

— Ja, tant Malla är ett praktexemplar — förklarade Esther entusiastiskt — alltid glad, alltid förnöjsam, trots sin ensamhet och sin fattigdom. Ja du, det sved i hjärtat, när vi inte mer kunde dela med henne af vårt öfverflöd, men glömd är hon ändå inte. Ibland synes den goda viljan lika som föröka de små medlen.

— Det är inte alltid de rika, som gifva mest, sade Sylvi med en hemlig förebråelse; huru ofta hade väl hennes hand varit utsträckt till den hjälpbehöfvande nästan.

— Jag har tagit tant Malvina till min förebild, fortfor Esther — kanske slutar mitt lif också i någon liten stuga, men då hoppas jag att icke behöfva vara så allena som hon utan hafva någon af de mina att lefva för.

— Din tant tillhörde den gamla generationen som, enligt hvad hon nyss berättade oss, icke blifvit uppfostrad till själföfverf.

— Ack, jag kan inte heller någonting, afbröt Esther sorgset — tro ej, att jag skulle vilja kasta minsta skugga af klander på min älskade fars minne, men trots all den kärleksfulla omvårdnad vi åtnjöto i hemmet, inser jag nu att det fanns en brist i vår uppfostran, vi blefvo aldrig fostrade till att kunna hjälpa oss själfva. Jag har ingenting fått lära, som nu kunde vara mig till gagn.

— Ännu är det ej för sent.

— Tror du? Jag tycker lifvet skall rinna bort för mig som rännen i ödemarkens sand.

— Ack nej, Esther, du är i alla fall ett barn af din tid, vi måste blott tänka ut ett lämpligt verksamhetsfält för dig.

— Om det kunde blifva en trädgård, sade Esther halft modfäld, halft leende.

— Det var ordet! Du skall gå i en trädgårdsskola, lära dig plantera och så, ympa och beskära, och när jag köper min egendom — du vet det där godset, som är min allra käraste framtidsdröm — då skall du komma och blifva min trädgårdsmästare, med fri bostad, riktigt väl inredd — och god lön.

Båda flickorna skrattade hjärtligt. — Du har kommit som en upplifvande fläkt in i vår tunga luftkrets, sade Esther hjärtligt och drog hennes arm i sin — nu förstår jag att det var någon just lik dig jag saknat så länge.

— Och jag — jag behöfde er, sade Sylvi gladt. — Ser du huru vackert det blifvit, alla regnmoln ha drifvit sin kos.

— Det klarnar upp till natten, svarade Esther — nu äro vi strax framme vid gården igen, om vi gå den här lilla sidogången, komma vi direkte fram till hvita huset. Jag vill gärna ännu i kväll framföra till Rex tant Malvinas hälsning.

— God afton, madam Karlsson, är unga herrn inne?

— Ja, det är han, svarade en fryntlig, äldre kvinna, som kom dem till mötes på „torget“, som den stora gårdsplanen framför ekonomiebyggnaderna gemenligen benämndes. — Herrskapet stiger på bara — och madamen vände om för att med en vördsam nigning ledsaga dem in i huset. Dörren till höger förde till förvaltarens rum.

Herr von Linden satt vid skrifbordet lutad öfver sina böcker som vanligt om kvällarna. Han såg frågande upp mot de inträdande och skyndade undrande fram, då han varseblef de oväntade gästerna.

— God afton, Rex, du ser förvånad ut, men icke sant, detta är ett rart besök! log Esther.

— Ja — ja visst, svarade han, medan en lätt rodnad ett ögonblick färgade hans bleka kinder — jag är mycket tacksam och ber damerna vara goda och taga plats.

— Tack skall du ha, naturligtvis ämna vi slå oss ned för en stund, och du får lof att visa Sylvi alla sevärdheter i ditt ide.

— Kanske störde vi er, menade Sylvi, som satt sig ned i korgstolen nära skrifbordet.

— Nej för ingen del, svarade den unge värden hastigt — det var mer än angenämt att bli afbruten på detta sätt, just då man har några tråkiga räkenskaper att syssla med.

Esther hade tagit plats i en amerikansk gungstol, medan hennes bror förblifvit stående midtemot Sylvi, lätt stödjande handen mot bordshör-

net. — Vi hafva gjort en lång promenad och hälsat på hos tant Malla i Susebo.

— Jag anade det, då jag såg skymten af din grå hatt åt det hållet, svarade brodern.

Sylvi satt tyst och såg sig omkring. Rummet var lågt och uppbars af sparrar, väggarna hade fordom prålat med någon klar färg, struken på väf, men nu sågo de nötta och mörknade ut.

I dessa rum hade ungherrarna fordom logerat vid de glada, ofta återkommande tillfällen, då det gästfria godset vimlat af besökande från när och fjärran. Man hade skämtsamt kallat det hvita huset „kavaljersflygeln“, och härinne hade fordom glada ungdomliga röster ljudit och mångt själfsvåldigt puts utspelats. Nu låg ett visst tungt allvar utbredt öfver det hela.

En gammal skinnklädd soffa intog främsta platsen i rummet och ett åldrigt ekskåp på svarfvade fötter stod i en vrå; man kunde på de flesta möbel se att de blifvit framletade ur vindarnas skrymslen för att fylla tomrummen efter allt hvad mäklarens klubba bortslumpat. Endast uppsatsen på skrifbordet — bläckhorn och ljusstakar af svart marmor och brons, tunga och välarbetade — tydde på forna välståndsdagar, likasom några silfverpjeser och antika småsaker — personliga minnen af släkt och vänner — hvilka stodo på den simpla kakelugnshyllan.

— Se på den där silfverborsten med vårt vapen ingraverat på skaftet, Sylvi — utmärkt arbete

— och svampdosan i filigram, som säges hafva tillhört drottning Kristina.

— Ja, så berättar traditionen, bifogade brodern — dessa småsaker af lava och mosaik har jag från Italien, då jag som nyss blifven student gjorde en resa dit med föräldrarna.

Sylvi betraktade allt med intresse, men längst stannade hon dock vid det lilla skåpet, där herr von Linden hade sina samlingar af snäckor och brokiga stenar. Naturstudier hade alltid intresserat henne, och som de äfven voro Rex' svaga sida, funno de häri en beröringspunkt. Herr von Lindens tillbakadragenhet började gifva vika, han blef meddelsam och tog slutligen fram en mängd italienska vyer ur er portfölj och bredde ut dem framför Sylvi på skrifbordet midt öfver de „torra“ räkenskaperna.

Stundom var hans blonda hufvud tätt invid hennes mörka, och när hon då såg upp för att be om någon förklaring till bilderna, möttes deras ögon på så nära håll, att flickan ofrivilligt rodnade, men hennes granne märkte det ej, så ifrig var han att beskrifva gamla glada hågkomster för en så uppmärksam åhörarinna som Sylvi.

— Tusen tack, det har varit så treffligt att få göra en tripp till södern så här midt i höstkyllan häruppe, sade Sylvi, när de tillsammans lade ned den sista fotografien i portföljen.

— Det är jag som får tacka er, fröken Brandt, för det intresse ni visat mina skrinlagda resemin-

nen; man återgår gärna till den sorgfriaste och lyckligaste tiden i sitt lif.

Sylvi nickade. — Det förstår jag så väl!

Esther kom nu fram med tant Malvinas hälsning.

Reginald såg belåten ut. — Karlen är en af våra bästa arbetare, sade han — jag skall gå dit öfver i morgon.

— Då viker du naturligtvis in på Susebo?

— Det förstås, jag har sparat ett så vackert kålhufvud åt tant.

— Stina skall baka i morgon, jag skall skicka henne en varm bulle, sade Esther, glöm inte det.

Brodern log mot Sylvi. — Är detta er mors porträtt? frågade den unga flickan som stannat framför en tafla i vacker guldrum ofvanom soffan.

— Ja, det är taget då hon var helt ung, en fästmögafva åt min far, tror jag. — Han tog lampan och höjde den upp mot bilden för att låta ljuskenet falla däröfver. Det var ett bedårande vackert flickansikte, rundt och rosigt med stora, undrande ögon och krusigt, blondt hår. Sylvi gjorde en tyst jämförelse mellan denna täcka bild, strålande af ungdomligt lif, och den feta, dåsiga matronan på hvilsoffan däruppe.

— Om man noga granskar det hela, tror jag man kan upptäcka en och annan likhet mellan stackars mamma fordom och nu, sade Esther och kisade på taflan med sina närsynta ögon. Rex sade intet, och Sylvi bifogade blott att det var ett mycket vackert och väl måladt porträtt.

Värden lyste dem själf genom förstugan, men därute var himlen nu klar och några bleka stjärnor tindrade fram.

— Godnatt, Rex! Godnatt, herr von Linden!

— Godnatt och tack för i kväll.

— Auf wiedersehen, bror! ropade Esther till baka.

— Hörde du hvad han sade till mig om kålhufvudet? frågade hon. Sylvi nickade.

— Ser du, Rex har slagit sig på trädgårdsskötsel för egen räkning. Han fick tillåtelse att odla den förfallna täppan bakom hvita huset, och där bråkar han hvarje ledig stund från vår till höst, men så lönar den också hans möda. Sådana rotfrukter har jag knappt någonsin sett, och de gamla fruktträden, som han ansat om, trifvas alldeles utmärkt. Vinterfrukten betalar sig väl, dessutom få vi däruppe ett rikligt förråd — alla gårdens barn hjälpa till vid äppelnedtagningen, det är en riktig fest för dem, må du tro, och mången fattig gumma saknar icke till söndagen sin kål i grytan, tack vare den där välsignade trädgårdstäppan.

— Hvad man dock med god vilja kan skaffa sin många utvägar att hjälpa andra äfven med små medel, sade Sylvi tankfullt.

— Ja, det tänkte Rex knappt förr, då han alltid hade så godt om pengar, sade Esther — men förhållandena göra åtminstone en del människor uppfinningsrika; aldrig hade jag trott att Reginald skulle blifva så praktisk.

Sylvi hade stannat ett ögonblick och sett framför sig öfver gårdsplanen. — Hvad karaktershuset tar sig bra ut härifrån i detta blida stjärnljus, alldeles som ett förtrolladt slott.

— Ett stackars skenslott i sanning, sade Esther sakt — en vacker yta och därinom idel tomma väggar. Jag undrar ibland hvem som en dag skall göra vårt fädernehem rikt och vackert igen?

— Där föll en tjärna! Om du nu hittat på att önska något Esther?

Flickan log. — Jag försummade ögonblicket, eljest har jag nog tusen önsknigar både för stakars mamma, Rex och Viktor!

— Men ingen enda för dig själf, du lilla osjälfviska varelse, vänta bara, nästa gång en stjärna faller, skall jag tänka på dig — och skrattande sprungo de två flickorna i kapp öfver den stora, ödsliga gårdsplanen, där stjärnorna matt återspeglades i stenbassinens lilla vattenyta och de urgamla lindarne höllo vakt på den vissnade gräs-vallen.

* * *

— Kom in Rex, jag ber dig, posten har anländt och tant Malla är här och vi sitta alla så trefligt kring lampan. — Esthers röst ljudt blidt öfvertalande nu som så ofta förr.

Den unge förvaltarn stod tvekande på tröskeln och nu, som så ofta förr denna höst, tycktes det honom att hans skumma skrifrum förlorade ofant-

ligt vid jämförelsen med det varma, hemtrefliga biblioteket, som alltid lockade honom att fördröja sig däruppe. Viktors länstol hade blifvit skjuten fram till det runda bordet midt på golvet, Esther hade framför sig ett berg af strumpor, som skulle stoppas, och Sylvi hade bredt ut ett vackert broderi, hvars varma, rika färger skimrade i ljusskenet. Men midt i kretsen tronade tant Malla i en af de stelbenta länstolarna med sin stickning och sitt goda leende, som kunde tina upp en tvärviggs lynne och gifva en stämning af harmoni åt det trumpnaste sällskap. Här voro alla emellertid i det bästa samförstånd inbördes och hade dessutom för tillfället ett gemensamt föremål för sitt intresse, nämligen den nyss anlända postväskan.

Sylvi blef rikast begåfvad därur, två tre utländska tidskrifter, lika många bref och därtill ett stort pakett med böcker.

— För våra studier, Viktor, ser det icke lofvande ut! ropade hon gladt — ett intressant konsthistoriskt arbete, några estetiska föredrag och dessa vackra teckningar.

Rex såg bort till henne med en blick, som tydligare än ord hade förmått, tackade för den glädje hon beredde brodern, men Sylvi lutade sig smått förlägen öfven Viktors lilla bord, där hon bredde ut alla sina skatter för hans djupt intresserade blickar.

Blåsten hven kring huset, men därinne kändes det så skyddande lugnt, Rex kunde icke längre

stå emot frestelsen att slå sig ned med sin tidning i den lilla kretsen.

— Tant Malla får bestämdt inte gå hem i afton, sade Esther, då en ovanligt häftig stormil kom fönstren att skallra.

— Åh, hvad tror du Mippan då skulle säga, log gumman — jag har min lilla handlykta och min gamla salopp, som står emot alla väder.

— Om tant inte vill stanna, skall jag nog ledsaga henne säkert hem, lofvade Rex.

— Tack min gosse, det tar jag fasta på.

— Stackars lilla Titti rycker ideligen till i sömnen, hvad drömmer han för fula saker, sötnos, — och Esther lyfte ömt upp favoriten och kysste det lilla lurfviga hufvudet midtemellan de långa silkeslena öronen. — Du kan inte tro, tant Malla, huru ofta den här hunden hindrar mig i mitt arbete, i afton till exempel måste jag allt jämt sätta det ifrån mig för Tittis skull.

— Låt mig då hjälpa dig, bad tant Malla vänligt — att stoppa strumpor är just ett lämpligt göra för gamla ögon vid lampsken. Ja, à propos arbete, så finns det nu för tiden sådant af alla slag äfven för oss kvinnor. Alla sträfva till oberoende och ingen behöfver sitta i vrå och spinna silke, som man sade i min ungdom, eller gifta sig för att bli försörjd. I sista tidningen läste jag till exempel om en trädgårdsskola för kvinliga elever.

Sylvi såg leende på Esther, som muntert sträckte ut armarna och visade fram sina små,

starkt byggda händer, hvilkas plebejiska form i hennes barndom alltig varit modern en nagel i ögat. — De här skulle nog duga till att föra en spade och hålla uti ett räffskaft, menade hon.

— Det har jag haft en lefvande erfarenhet af, sade Rex med ett af sina sällsynta leenden — du är det bästa trädgårdsbiträde jag haft, syster ärla. — Alla skrattade.

Sylvis blick råkade falla på Viktors fina fingrar, som långsamt vände bladen i boken framför honom, sedan såg hon i smyg, huru Rex förde handen öfver sin ljusa mustasch. Hvad den hade för en ädel, aristokratisk form denna hand ända ut i de smala fingerspetsarna, och dock var den starkt brynt och hårdnad af tungt, ärligt arbete. Många slags händer hade hon studerat, mäns och kvinnors händer, gamla och unga, och alltid hade hon i deras form och linier läst ett stycke af ägarens lifshistorie.

Då hon såg Rex vackra hand, märkt af det redliga arbetet i en tidigt börjad kamp för lifvet, tyckte hon med ens att hon förstod hela hans karakter ända till botten. „Aut vincère, aut mori“, tänkte hon tyst.

I detta ögonblick inträdde fru von Linden och blef på det hjärtligaste emottagen, alldeles som om hon varit den mest efterlängtdade och käraste medlemmen i ringen — hvilken hon väl äfven var för de flesta närvarande — menade Sylvi.

Hon bar en gammal sidenmorgonrock och

hade bundit en svart spetsduk öfver sitt ännu rika hår. Hennes drag voro icke fula, om äfven grofva, och hållningen hade fortfarande kvar någonting visst distingueradt, men hela hennes personlighet såg vårdslösad ut, man kände att hon icke brydde sig om att vara och göra något blott och bart för hemmet.

— Kusin är litet raskare nu, förmodade tant Malvina uppmuntrande.

— Nej, nej, jag har just haft min migrän, huru många dagar å rad, Esther?

— Åh, hela veckan tror jag, mamma.

— Minst fem dagar af sju, sade fru von Lindens klagande — och så har jag neuralgiska smärtor i handlofvarna, så att jag stundom inte ens kan hålla i en bok. Ack, ett sådant lif!

— Högst beklagligt, men har inte kusin försökt röra sig en smula i friska luften?

— Gud beware mig, novemberdimman är som ett gift för min strupkatarr. Adla skrifver att de haft ett magnifikt väder, men här på Vindeby regnar det ju oupphörligt.

— Misstag, min goda kusin, det har tvärtom frusit på, och vägarna äro ypperliga, det har jag själf pröfvat i dag.

— Ja, lycklig du, Malvina, som kan röra dig fritt, du med din robusta fysik.

Sylvis blick gled blixsnabbt från fru von Lindens korpulenta gestalt till lilla tant Mallas hopskruppna figur, och hon blef så påtagligt öfver-

raskad af det absurda yttrandet, att Viktor oförmärkt gaf hennes hand en liten varnande tryckning. — Vi hafva ju alla våra små egenheter, sade han sakta, då de lutade sig ned öfver konsthistoriens blad — hennes klena hälsa är nu engång vår goda mammas käpphäst — och han log mildt vemodigt, såsom man öfverser med ett kärt barns svagheter.

Rex sköt en pall under moderns fötter, och Esther svepte en sjal om hennes axlar för något omärkbart drag. Sylvis ögon fylldes plötsligt af tårar, de voro så älskvärda hvar och en i det lilla syskonklöfverbladet och deras finskänsliga ömhet mot modern rörde hennes hjärta. Kort därefter drog sig fru von Linden dock åter tillbaka i sängkammarn, det starka lampskenet förorsakade henne hufvudvärk, hette det. Esther gick för att lägga ett kylande omslag på hennes panna. När hon återvände, bad hon Sylvi spela. — Det skulle gifva mammas nerver ro, om hon finge höra några ljufviga toner, och vi skulle allesamman blifva så glada, tillade hon bevekande — tänk att tant Malvina ännu fått höra hvarken din sång eller din musik.

Sylvi lade genast undan sitt arbete och Rex slog upp pianinot åt henne.

Då hon börjat spela, gick han med ljudlösa steg fram och åter öfver golfmattan, och man kunde se att hans tankar voro långt borta i tid och rum.

Esther följde honom tankfullt med blicken; hon tänkte på forna, lyckliga dagar, då den glada

studenten kom hem till ferien och fyllde hela huset med lif och ljusa framtidsförhoppningar. Det hade behöfts tunga slag för att sänka detta käckt burna hufvud, och hennes systerliga hjärta hade mången enslig stund grubblat öfver hvad som åter skulle kunna locka fram litet sol i dessa sorgsna ögon. Nu njöt han synbarligen af Sylvis spel, tonernas vågor hade vaggat hans själ i någon ljufilig dröm, och hon var nästan rädd att tänka på huru bittert det åter skulle kännas för honom att vakna.

Sylvi spelade utan noter ungerska zcardas och valser af Chopin, men det var ej hennes vackra löpningar och stora fingerfärdighet utan, framförallt, det uttrycksfulla i hennes spel likasom i hennes sång, som verkade på åhörarna oemotståndligt fångslande. Hon inlade alltid någonting af sin egen unga, varma själ i de stora mästarnes kompositioner.

Då hon slutat, satt hon ännu en stund framför pianot och lät den ena handens fingerspetsar ljudlöst vidröra tangenterna.

— Skulle du icke vilja blåsa kornett någon gång, Rex — Esther skyggade för sin egen röst i den rådande tystnaden, då hon kom fram med ett så djärft förslag. Rex stannade och såg häpen på henne.

— Mins du huru road du var däraf och huru du brukade sitta på balkongen och blåsa „Loreley“ och i „I rosens doft“ under vackra sommarkvällar.

Det lät så behagligt, tyckte jag. Hon talade med nästan nervös ifver. — Sylvi skulle nog ackompanjera dig såsom mamma fordom, det är jag alldeles viss om.

— Det förstås, men —

Rex strök sig öfver pannan. — Det är ju så länge, länge sedan, sade han lågt — jag vet inte ens mer hvad det blifvit af min gamle kornett!

— Den har jag tagit i förvar! ropade Esther och kom nästa ögonblick triumferande fram med hornet ur det gamla skåpet, där hon förvarade alla sina dyrbarheter.

Brodern grep det och strök nästan ömt den blanka mässingen, som sken som idel guld i lamp- ljuset, sedan förde han det till munnen och blåste på försök några toner. Det var „Sæterjentens söndag“, och nästa minut hade Sylvi fått fatt melodin och följde med helt sakta och blidt som ett svagt eko i fjärran.

Ofrivilligt drogs den unge musikanten bort till henne, och när början var gjord, funno de lätt flere melodier, som båda kände till.

Då Rex ändtligen slutade, ljöd en liflig applåd från kretsen kring lampan. — Det kan man då kalla en verklig konsert, sade tant Malla förnöjd och rullade ihop det sista paret strumpor.

— Jag tror tant stoppat riktigt taktmässigt, skämtade Viktor, men Esther tog vänligt Sylvis hand och frågade om hon kände sig trött.

— Icke det minsta.

Rex blef bestört och bad ödmjukt om förlåtelse för att han i sin ifver förglömt sig. — Gamla minnen hafva en så förunderlig makt öfver en, menade han ångestfullt, men Sylvi försäkrade att musiken aldrig tröttade henne och bad att de skulle förnya försöket en annan afton, ett förslag som mottogs med allmänt bifall.

Nu kom Stina in med buller och bång, som hennes vana var, för att duka tebordet. Kvällen hade förgått som en dröm, tyckte alla. Esther bredde smörgåsar och lade upp äppel från „Rex trädgård“ i en vacker antik korg så nätt, att ingen kunde upptäcka att den varit sönder på tre ställen.

Det var ett litet förnöjdt sällskap samladt kring det sorlande teköket, vid hvilket Esther presiderade — fru von Linden föredrog att få sin „lilla supé“ på bricka som vanligt — Reginald var tant Malvinas kavaljer, och det bästa samförstånd rådde dem emellan. För allra första gången såg den främmande flickan, tack vare tant Mallas humoristiska infall, till och med en liten skälmsk glimt i den unge förvaltarens tungsinta blick.

Ingen fäste sig vid att maten serverades på groft hvitt fajans, fastän familjevapnet prunkade på teskedarnes skaft; det var med servisen såsom med möbleringen i rummet, ingenting hörde egentligen tillsammans, men kärlek och god vilja hade lyckats bringa det hela i harmoni med hvarje enskild del, och det naturligt nobla — grundtonen i

hemmet — skulle aldrig försvinna, om äfven ödets härjande vind stormat fram öfver huset — tänkte Sylvi.

Då de ätit, lade tant Malvina ordentligt ihop sitt arbete i en rosig pompadour-väska och beredde sig till uppbrott.

Rex upprepade sitt löfte att ledsaga henne säkert hem trots mörkret. Tanten prisade sin lilla handlykta, men Sylvi påstod, att den vore obehöflig, emedan det var månsken. För att slita denna oskyldiga tvist kastade flickan en lätt, hvit duk öfver skuldrorna och ilade ut under pelarhallen; den unge mannen följde henne.

Därute dref vinden de flygande molnen i sär och smått triumferande pekade Sylvi på månskifvan, som just helt vänligt lyste fram mellan de brustna skyarna. — Hade jag inte rätt kanske?

Rex svarade ej, han hade lutat sitt obetäckta hufvud mot närmaste pelare och strök sig åter öfver pannan. Ljusskenet från biblioteksfönstren föll i en lång strimma rakt öfver hans ansikte, och Sylvi såg att det var mycket blekt och hade ett dystert uttryck.

— Värker ert hufvud? frågade hon vänligt.

— Nej jag kom blott att tänka på någonting sorgligt, svarade han lågt — jag har inte blåst kornett sedan min fars död, ser ni!

— Gjorde det er kanske ondt nu?

— Åhnej men det väckte många bittra minnen till lif. Från den dag, då jag fick kallelsen till

hans dödsbädd, har jag icke haft en enda glad stund. Dittills hade lifvet varit idel solljus för mig, sedan dess blott bekymmer sorg och strid.

— Men ni har ju modigt tagit upp kampen, och arbetet medför välsignelse, sade Sylvi, som nu stod vid hans sida nära balustraden.

— Icke om man känner att det kräfver för mycket, att man icke är sin uppgift vuxen.

— Så blir man det med tiden, tröstade hon.

— Ja om man blott kan hålla fast hoppet så länge. Han tystnade, men återtog efter en paus lågt, men brådskande, som om orden halft ofrivilligt banat sig väg öfver hans läppar. — Ni vet icke hvilken ödestiger stund det var för mig att stå vid dödsbädden och se den jag älskat och aktat högst i världen vrida sig under de mest förtviflade själfanklagelsers kval. Hjälpshet i tid och otid, dåliga rådgifvare, kanske naturlig opraktiskhet och därtill okloka beräkningar, allt detta hade samverkat till att framkalla vår ekonomiska ruin. Han kände att det var han som vållat hela denna olycka. O min far, min stackars älskade far, hvad skulle jag icke gifvit för att kunna mildra hans själslidande denna förfärliga natt!

Den unge mannen stödde sig tungt mot räcken och rösten ljöd tonlös: — Ingen visste det ännu, ingen hade den mista aning om den fruktansvärda sanningen. Han hade burit allt inom sig och med sitt sangviniska lynne — Esther har ärft det efter honom, tror jag — hoppats intill det

sista, och nu — nu måste han dö med vissheten att allt var förloradt. Jag ser ännu framför mig, när helst jag sluter ögonen, hans sista Brustna blick och ångestsvetten, som fuktade pannan, och det var jag, jag ensam som skulle bära allt detta, en gosse knappt fyllda tjugu år, omogen, oerfaren, oförberedd på allt! Jag tänkte på min mor med alla hennes fordringar på lifvet, på mina unga systrar och min stackars hjälplöse broder, och jag önskade, ja, jag bad i pockande egoism med all min ungdoms häftighet att få lägga mig ned och dö invid detta bleka, stela ansikte, hvars ögon mina darrande händer nyss tillslutit för den långa hvilan.

Han tystnade åter och Sylvi stod fortfarande stilla bredvid honom, medan nattluften svalkade deras heta, upprörda ansikten.

— Vårt hem var som fågelvästet, hvars försvarare jägarns kula träffat, sade Rex slutligen — men vi måste lefva! Tiden går obarmhertigt sin gång, ehuru den stundom tyckes stanna ett ögonblick, och drifver oss oemotståndligt framåt. Jag tog upp lifvets tunga, tunga börda: ovissheten om alla borgenärer kunde tillfredsställas och min fars minne bevaras hedradt, omsorgen att i min egen ungdomliga hjälplöshet skydda mina närmaste, dem den döde lämnat i min vård. Det var en hård kamp och den har ännu icke upphört!

— Ja, man har ej rättighet att sjunka till bot-

ten, så länge det finnes en möjlighet att hålla sig uppe, sade Sylvi sakta.

Han såg tankfullt ut öfver den skumma gårdsplanen. — Hjärtat hänger fast vid detta, sade han — jag har ibland tänkt att om jag varit en man och icke en omyndig gosse, skulle jag gjort ett sista försök att samla allt i min hand och rädda åtminstone det som skulle tillkommit de omyndiga. Då skulle möjligen själfva stamgodset ännu varit vårt, men — det hoppet skulle kanske varit blott en chimär!

— Hoppet får aldrig dö, svarade Sylvi med en underbar strålgans i blicken.

Han såg på hennes unga entusiastiska ansikte och de stora glänsande ögonen, och där hon stod i månljusets skimmer med den hvita duken som en slöja öfver sitt hufvud, tycktes hon honom som hoppets genie själf förkroppsligad. Han ville tala, men just i detta ögonblick trädde tant Malla, iklädd sin ovärderliga grå „salopp“, ut till dem. — Förlåt, förlåt, käre Rex, att du fått vänta på mig, bad hon — jag blef fördröjd inne hos din kära mamma, som nödvändigt ville beskrifva för mig sin allra nyaste sjukdom. Kunde man blott få de fantasierna från henne, vore det lyckligt, ty „inbillningen är värre än pesten“ säger ordspråket. Godnatt min unga vän, tack för musiken och glöm icke Susebo. Hon tryckte hjärtligt Sylvis hand.

— Godnatt. Rex bugade sig äfven — vi be-

höfva ingen lykta, fröken Brandt hade rätt, det är det vackraste månsken.

Flickan stod och såg efter dem, tills de två gestalterna försvunno i alléens skugga, sedan gick hon med Esther uppför trappan.

— Jag är så glad att Rex nu låter locka sig från sitt ide hit upp till oss, sade den senare gladt — det är din förtjänst, Sylvi, han tycker om att höra dig spela och sjunga, och så har du en märkvärdig förmåga att få människor meddel samma. Jag ser med fröjd att Reginald så gärna och öppet talar med dig.

Sylvi tänkte på den smärtsamma bikt hon nyss mottagit, och fastän hennes hjärta sved för hans skull, gladdede hon sig dock innerligt åt det visade förtroendet, men hon var belåten att Esther i trappuppgångens mörker icke kunde se den djupa rodnad som så omotiveradt, så alldeles omotiveradt färgade hennes kinder i detta ögonblick.

— Vill du inte kyssa Titti — Esther räckte gunstigt fram älsklingens silkeslena öra — hon är så förtjusande söt i kväll.

— Tusen tack, men jag tror inte ändå. Godnatt Esther. — Godnatt Sylvi, dröm ljufva drömmar! —

— Varde det så, svarade flickan.

* * *

Julen stod för dörren, en jul på landet med snöklädda fält, rimfrost på trädens grenar och däröfver en vinterhimmel i skimrande purpur, alldeles sådan Sylvi föreställt sig den i sina drömmar. Hon gick omkring med stora undrande ögon alldeles som i en sagovärld och gladde sig som ett barn åt allt, medan fru von Linden med näsduken för ögonen klagade öfver att julen numera för henne saknade hvarje glädje, och Viktor på sitt stilla sätt beskref all den festliga munterhet helgen fört med sig i forna, sorgfria dagar.

— Ja, barndomstiden med sin oblandade fröjd var en härlig tid, sade Esther — man får dock ej önska att den skall räcka i evighet, ej heller att stekta sparfvar alltid skola flyga en i munnen. Det som är förbi, kan aldrig komma igen, och för det oundvikliga böjer man sig lättare än det kan synas till en början. Det enda, som verkligen smärtar mig vid minnet af forna jular är att vi numera hafva så litet att gifva och dela med oss åt andra. Pappas gifmildhet var obegränsad, han kunde aldrig hafva roligt om julen, sade han, om han icke visste att alla åtminstone i hans omgifning hade det bra och kände sig belåtna, och att se barnafröjden kring julgranen var hans största julglädje. Därför hämtade han årligen från staden ett helt parti leksaker, som delades ut åt alla gårdens småttingar, och den festen hägrade sedan för dem året rundt, tror jag. Men vårt folk förstår nog, att vi mena dem väl, äfven om några

gåfvor inte mer kunna komma ifråga — slutade Esther, som alltid var böjd att taga, hvad som ej kunde ändras, från den förnuftigaste sidan.

Sylvi hade emellertid gömt vännens ord i sitt hjärta och förberedt en öfverraskning. Själva julaftonen anlände från närmaste järnvägsstation en anseelig låda, hvars innehåll delvis förskref sig från leksaksbutikerna i hufvudstaden, delvis bestod af diverse läckerheter, såsom karameller, pepparkakor och nötter.

Denna låda hade Sylvi länge i hemlighet gladt sig åt, och när hon bad Esther packa upp dess rika innehåll och såg hennes förtjusning öfver hvarje liten snurra eller häst, kände Sylvi att det ljufvaste på jorden är att kunna bereda glädje åt andra. Att sy några grannlåtsarbeten åt onklar och tanter såsom julgåfvor och kanske skriva på listor „för de fattiga till jul“, det var allt hvad hon hittills gjort för andras julfröjd, men nu skulle det blifva annorlunda, det hade hon fast beslutit. Viljan hade hon väl ej heller hittills saknat, men hon hade ej förstått sättet att dela med sig. Det skulle nu hennes första julafton på landet lära henne, tänkte Sylvi.

På gården vid den gamla springbrunnen stod herr von Linden och reste upp kärfvar för småfåglarne. — God jul! — ropade Sylvi åt honom och hennes lilla fina ansikte såg barnsligt gladt upp mot den unge mannen — jag har en bön till er, en riktigt stor bön; vill ni skaffa hem från

skogen en julgran, så väldig att den räcker från golf till tak i ett högt rum? Han såg förvånad på hennes tindrande ögon och de rosiga kinderna inom ramen af den hvita skinmössan, som hon för kylan dragit ned öfver öronen. — Vill ni, säg?

Mycket gärna, men Esther har redan beställt en gran.

— Ja en liten en, men jag kan inte nöja mig med någon mindre än en af skogens jättar. Han log åt hennes ifver. Naturligtvis skulle hon få granen, och redan före middagen hade han med egen hand fällt den åt henne. Sylvi kom ut och mönstrade den kritiskt, därpå förklarade hon, att den var utomordentligt lämplig för ändamålet, och sedan blef trädet i triumf inburet i den gamla toma matsalen, där Rex ändtligen invigdes i dagens stora hemlighet: Sylvis julfest för alla gårdens småttingar.

— Är hon inte snäll! ropade Esther och klappade händerna af förtjusning — ser du alla dessa leksaker och så pepparkaksgubbarne och nötterna sedan, hon har den goda viljan, ser du, och kan också utföra hvad hon önskar.

Den unge mannen svarade ej, och Sylvi som fruktade att det sårat hans stolthet, att en främling likasom tillvällat sig en rättighet, hvilken tillkommit dem, om de blott förmått göra den gällande, sade blygt, men innerligt: — Jag är så lycklig att vara här, och Vindeby har så varmt och gästfritt öppnat sin famn för främlingen, att

det är en hjärtats fordran hos mig att få göra något i gengäld och gifva ett uttryck åt det jag känner — och hon tryckte lätt handen mot bröstet.

— Ve den, som missunnar sin nästa saligheten af att gifva — svarade han med djup känsla.

Som tiden var knapp, företogo de sig genast att kläda granen, och aldrig hade Sylvi sett herr von Linden så glad som denna eftermiddag, då de hjälptes åt att sira det doftande julträdet, under det Esther med ett „kommer du ihåg huru vi brukade hänga upp flaggorna“ eller „fäst ljusen Rex som du brukade förr“, upplifvade minnen från deras barndom. Än svepte han bomull kring den skrofliga stammen, än var han uppe och fäste en liten sväfvande julängel högst i toppen af granen, och hela tiden stod Sylvi och såg upp till honom med sina strålande ögon och räckte oafslåtligen fram karameller, nötter m. m. d. ur det rika förrådet, som aldrig tycktes taga slut.

Då allt var färdigt och ljusen tända, kom Viktor, åtföljd af tant Malla, som var hedersgäst i dag, och beundrade alla anordningar, och sedan strömmade barnskaran in och tog i ring kring trädet, medan de bistra anherrarne från väggarna häpna voro vittne till denna den nya tidens förbrödring klasserna emellan. Sådana gäster hade aldrig förr firat fest härinne.

Sylvi var hänförd. Jublande tog hennes klara röst upp julpsalmen, sedan delade hon med Esther

ut läckerheterna från granen, dem Rex tog ned och slutligen ställde hon sig i spetsen för lekarna.

Det blef en fröjd högt i tak, oemotståndligt lockades äfven den blygaste in i ringen och det var Sylvi, som likt magneten drog dem alla efter sig; hela den ystra barnklungan skockade sig som förtrollad kring den unga flickan, ur hvars väsen strålade en julglädje lika ren och frisk som den hvilken afspeglade sig i dessa många oskyldiga ögonpar.

— Sylvi, du öfverträffar dig själf i kväll! — ropade Esther leende efter henne, då hon skyndade bort i lekens ringar. Och när hon räckte fram handen mot den unge förvaltaren, drogs äfven han med in i skocken, tyst erkännande att systemen hade rätt och att flickan var oemotståndlig i sin vackra hänförelse.

Till allra sist utdelades efter Esthers kloka råd och anvisningar leksakerna, och det var en fröjd att se Sylvi draga upp en snurra eller blåsa i en trumpet eller visa en liten flicka, huru hon bäst skulle hålla sin docka, och en annan, huru man skall rulla en boll. Belåtenheten var allmän, och oaktadt anherrarnes trumpna miner hade de helt visst aldrig i detta rum sett ett gladare sällskap. Det tänkte äfven Sylvi, när hon hjälpte herr von Linden att släcka ljusen i granen, innan de återvände till de öfriga i det gamla biblioteket. Äfven här hade kärleksfulla händer försökt sprida fest-trefnad. Ett pryddigt tebord stod dukadt vid

kaminen, och framför hörnfönstret doftade Esthers lilla julträd med glitter och ljus i sina gröna grenar, men fru von Lindens missnöjda min fördystrade alltsammans. Sylvi lefde hellre i minnet af den barnafröjd hon skådat nyss och hvilken — det kände hon — skulle blifva hennes käraste julminne från landet och Videby. Likväl hjälpte hon troget Esther att hålla målron vid makt, och däri understöddes hon nitiskt af tant Malla, som hade en lycklig förmåga att alltid kunna se förbi folks dåliga lynne.

Esther var också outtröttlig i sina bemödanden att sprida trefnad omkring sig utan minsta tanke på sig själf, det fanns knappt en mindre egoistisk varelse på Guds gröna jord — tänkte Sylvi.

Rex blåste en koral, som klingade högtidligt i det höga rummet, och sedan sjöng Sylvi på allas enstämmiga begäran Topelii julsång:

„Det mörknar ute och vindens sus, Far öfver de dunkla dalar“. Hon sjöng den halft dämpadt med innerligt uttryck, och medan hon sjöng sänkte sig julstämningen tyst och oemotståndligt, som buren på andevingar, öfver dem alla, och till och med moderns misslynthet tycktes efterträdas af en stilla ro.

Tant Malla, alltid fridsam, satte sig bredvid henne och talade goda, försonande ord om det förflutnas bitterhet, och de unga samlade sig kring kaminen, småpratande om gångna jular, medan

kolen glödde och falnade inför deras drömmande blickar. Sylvi kände sig i full harmoni med sin omgifning, lyckligare bland dessa främlingar än hon varit ända sedan sin barndom, då lyckan ännu hängde fast vid granens ljus och julklapparnas mängd. Hon såg från den ena till den andra, såg på Viktors bleka kinder och uttrycksfulla mun, på Esthers af godhet strålände ansikte och den äldste brodrens allvarliga drag, och det tycktes henne, som om hon känt dem alltid, som om de aldrig varit främmande för henne i hela hennes lif.

När man efter aftonmåltiden skilts åt, sedan alla hjärtligt hade tillönskat hvarann en „fridfull jul“, satt Sylvi ännu länge uppe vid sitt fönster och lät blicken ila hän öfver det snötäckta landskapet och upp mot den strålände stjärnhimlen. Tåren skymde stundom hennes öga, men det var af tacksam glädje hon grät, och innerligare än någonsin förr klingade genom tystnaden till hennes rörda hjärta änglastämmornas lofsång:

„Ära vare Gud i höjden, frid på jorden, människorna en god vilje!“

* * *

Esther hade gått till postkontoret i kyrkbyn, marsolen sken gladt på de smältande drifvorna, och Sylvi satt med sitt arbete nära Viktors lilla bord, öfver hvilket den bleke sjuklingen lutade sig med pennan i hand.

— Hvad den där ornamentteckningen är ledig, isynnerhet rosetten i hörnet. Sylvi böjde sig framåt och följde med intresse de sista penndragen på det nästan färdiga mönstret.

Viktor granskade sitt verk kritiskt från alla sidor. — Du är en mild domarinna, sade han slutligen med ett litet leende.

— Vänta blott, tills vi få svar från hufvudstaden, då skall du bli öfvertygad om att kompetentare personer än jag måste anse dig hafva talang. Jag hade kunnat plocka ut minst ett dussin lika goda profbitar som dem jag afsände.

Viktors fina kinder färgades af en matt rodnad. — Du vill uppmuntra mig, sade han hjärtligt — men om jag nu verkligen får ett gynnsamt utlåtande, huru tänker du dig att framtiden skulle kunna gestalta sig för mig?

Sylvi lät arbetet sjunka och knäppte hop händerna i skötet, som hennes vana var, då hon grubblade på något. — Hufvudsaken är att du får en kraftig uppfordran att begynna arbetet, sade hon.

— Ja men medlen Viktor rodnade åter.

— Till en början måste ett lån upptagas, sedan anhåller du om statsanslag, ljud det helt afärsmässigt från de mjuka flickläpparna.

— Skulle någon af oss syskon med vår fars penningebekymmer i färskt minne våga sätta oss i skuld?

Sylvi lade lätt sin hand på hans arm. — Tror du att jag, som just uppmanat dig att skrida till

verket, skulle tillåta dig att begära hjälp af någon främmande? Nej, nej, Viktor, och — jag lofvar dig att icke bli någon sträng fordringsägare.

— O Sylvi, men

— Inga men, min vän, saken vara afgjord långt innan vi började tala därom, således inte ett ord mera.

Viktor tryckte hårdt hennes hand. Han satt och såg ut öfver de vida fälten, där vårbrodden redan fläckvis begynte sticka fram under de smältande drifvorna, ett hoppfullt löfte om kommande skördar, och i hans djupa svårmodiga ögon tändes en stilla glans.

— Förstår du, huru mycket detta hopp, som du väckt i min själ, innebär för mig, Sylvi? Försök att tänka på fågeln med stärkta vingar och fången bakom burens galler — så har lifvet varit för mig allt hittills! I min barndom, då jag för min sjuklighets skull var den mest omhuldade af alla, den som vår far alltid först tänkte på, förstod jag ej att sakna hvad jag aldrig ägt — mina jämnårigas lekar och ständiga rörlighet — förstod icke huru bunden och hjälplös jag var, först då ödets slag krossande föll öfver vårt hem, blef allt klart för mig. Då visste jag att jag var en stackars oduglig sjukling, som hela mitt lif skulle blifva en börda för de mina. Smärtan borde äga kraft att döda på engång, med ett slag, men — det sker sällan. Det är nog sant som skalden säger:

„Väl skall du dö engång förutan spår,
Men menskohjärtat måste styckvis brista.“

— Ack, du får ej mera tänka sådana dystra tankar! utropade Sylvi. — Du skall ännu bli både nyttig och lycklig, det tror jag så visst!

Han log halft tviflande åt hennes trygga tillförsikt, men det var dock, som om denna starka, glada tro för honom slagit en brygga öfver till hoppets ljusa land.

— Jag frågar ej mer, hvarför skulle den främmande fågel'n flyga hit och söka sig bo under ett skyddslöst tak, jag säger som tant Malla: „Vår Herre har sina vägar!“ sade han mildt.

— Det tror äfven jag, svarade Sylvi med fuktig blick.

Just i detta ögonblick öppnades dörren och Stina stack in sitt borstiga hufvud.

— Hvar är fröken Esther?

— Hon har gått efter posten.

— Hvad står då på, Stina? — Gumman vände sig lyssnande mot sängkammardörren och sänkte något sin vanliga högljudda röst, då hon svarade: — Min unge herre har skurit sig i handen och skickade mig att begära litet gammalt linne af fröken Esther, jag skulle inte få säga något härinne, men hvad kan man nu göra, då hon är borta.

— Vi skola ej tala om det för er fru, kära Stina, men hvar är unga herrn? Jag kommer genast med ett förband, se här, jag känner till alla Esthers förråden och har gått igenom en samaritkurs senaste vår. — Innan Stina slutat sitt meddelande, att herr von Linden väntade i den stora

matsalen, var Sylvi redan därinne. Från de höga, obetäckta fönstren sken vårsolen skarpt in i rummet öfver taket med dess halft bleknade målningar, de vackert snidade panelningarna och familjeporträtten, som täckte väggarna. Sylvis blick uppfångade alltsammans i en sekund, innan hon upptäckte herr von Lindens smärta gestalt vid det bortersta fönstret. Hennes hjärta bultade hörbart. — Har ni skadat er mycket? frågade hon ifrigt.

— Nej, det tror jag ej — han höll handen bakom sig — hvarför har Stina skrämt er, jag bad blott om en linnetrasa af syster ärla. — Esther är borta, men det gör ju ingenting, då jag säkert hoppas kunna förbinda er. Låt mig se såret.

Han stod ännu tveksam, men hon tog raskt den nedhängande armen och grep fast om handen med sina små, men stadiga fingrar. Sakta löste hon den af blod fläckade näsduken, som i hast blifvit bunden öfver såret, och blottade försiktigt ett långt och bredt, men ej synnerligen djupt hugg på inre sidan af handen. — Hur har det skett?

— Vid handterandet af en yxa, hvars skaft flög af, svarade han.

Hon nickade, medan hon omsorgsfullt undersökte skadan. — Det är ett köttssår, inga muskler skadade, vill jag hoppas — hon tryckte lätt, men fast ihop kanterna med högra handens tumme och pekfinger och gjorde sedan af vadden och linne-remorna ett förband så snabbt och behändigt, som

en gammal fältskär. — Nu är det gjordt för i dag, i morgon skola vi redan hoppas på förbättring.

Stina, som i tanke på en vidlyftig operation omsider anlände med vatten och handduken, såg förbluffad ut, då alltsammans redan var undanstökadt, och herr von Linden betraktade med förvånade blickar det nätt gjorda omslaget. — Det ser ut som om fröken skulle haft stor praktisk öfning, sade han.

Sylvi log. — Min onkel Tudor har en stor fabrik, jag har vistats hos honom åtskilliga veckor i mitt lif, och där har jag vid flere olycksfall varit i tillfälle att utveckla mina kirurgiska anlag — det är hela historien, men nu måste ni ovillkorligt bära armen i band några dagar. Här har jag en halsduk för ändamålet. — Han spratt till, då hennes mjuka hand ett ögonblick vidrörde hans kind, medan hon fästade duken öfver skuldran. — Förlåt att jag fumlar!

Ack, om hon kunnat ana, tänkte den unge mannen med bultande pulser; han hade i denna stund velat gripa den lilla verksamma handen och hölja den med brinnande kyssar, men han beherrskade sig och sade blott lågt: — Hur skall jag kunna tacka er, fröken Brandt!

— Åh, säg ingenting, jag ber, svarade Sylvi med lätt vibrerande stämma — ni förstår nog att det alltid är ett nöje för en amatör att få fuska i yrket. Nej, tänk inte på att återvända till arbetet, det förbjuder jag bestämdt! Kom ni med mig i

biblioteket och hvila en stund och drick ett glas hallonlemonad. Jag törs inte försäkra att det ej blir en liten sårfeber.

Han ville protestera, men det skedde utan kraft, ty han bleknade i detsamma ända till läpparna och skulle hafva sviktat, om han ej stödt sig mot fönsterposten.

— Ser ni nu, att jag hade rätt! utropade Sylvi.

— Jag blygs öfver att vara så svag, stammade han.

— Blodsförlusten var icke så ringa, tröstade Sylvi — dessutom ha de fleste män obehag för att se sår. Min far brukade svimma, då mamma stack sitt finger med synålen, har man berättat, och onkel Lars kan aldrig höra talas om en skråma engång.

De följdes åt till biblioteket, där Viktors oro genast försvann, tack vare Sylvis förklaringar. Rex blef med eller mot sin vilja placerad i det bekvämaste soffhörnet, fick en tidning i den friska handen och ett glas lemonad på bordet framför sig, och då Sylvi med sin vanliga raskhet arrangerat allt detta, återtog hon sitt arbete och sin plats nära Viktors ritbord.

I det stora rummet var det hemtrefligt som vanligt, vårdagern föll dämpad in genom de gröna gardinerna, och Esthers hyacinter doftade i en grupp på bordet, medan den gamla pendylen på väggen mellan fönstren pickade på sitt enformiga välbekanta sätt.

Reginalds blick ilade från det ena till det andra, där han satt tillbakalutad mot kuddarna i soffan, men alltid återvände den till flickan därborta, hvars fina profil aftecknade sig mot väggen bakom henne. Den var ej regelbunden, men oändligen karakteristisk såsom allt hos henne, de klara, brungrå ögonen med sitt vakna uttryck, den friska munnen och den runda hakan med sin lilla grop. Det var som om han velat inprägla hvart enda drag i sitt minne, sedan satte han plötsligt handen för ögonen. Gjorde denna syn honom ondt, bländade den kanske hans blick i denna stund? Han visste det ej, han tänkte ofrivilligt på en skön, doftande la France ros — hans fars älsklingsblomma — skulle väl Sylvi behagat honom? Ack ja, månne det fanns någon i världen, som kunde låta bli att se huru älsklig hon var!

Kort därefter kom Esther hem med stora nyheter. Adla var förlofvad. Det stod tryckt med guldbokstäfver på ett prydligt kort, och i brevet från fästmän var ingen enda af fästmannens titlar och värdigheter bortglömd: Godsägaren, kammarjunkaren, friherren Pontus Rennerfält, det lät ju i sanning mycket ståtligt.

— Gläds med mig, min goda syster, skref fru Nathansson till Adlas mor — vår älskling gör ett briljant parti. Brudgummen är visserligen aderton år äldre, men en högst charmant karl och solid, det säger min man, som förstår sig på penningaffärer.

Esther läste af intresse för systemens öde brefven flere gånger igenom, Rex gick bort utan att yttra ett enda ord och Viktor anmärkte med sitt lätt ironiska löje, att en guldfisk nu ändtligen tycktes fastnat i moster Charlottes fint utlagda nät.

Modern ensam strålade af förtjusning. Hennes Adla, hennes hjärtebarn, vid hvilket hon trots all egoism verkligen tycktes vara varmt fästad, hade gjort sin lycka; glansen däraf skulle återfalla på hela familjen och förnedringens tid var förbi, menade hon. Hennes många krämpor voro plötsligt såsom bortblåsta, hon hade glömt dem alla i glädjen och berättade utförligt för Sylvi Adlas hela lefverneshistoria nästan ända från det ögonblick underbarnet skådade dagens ljus. Hon beskref också vidt och bredt all prakt och härlighet, i det Nathanssonska huset, där hennes dotter varit upptagen alldeles som eget barn. Sylvi fick veta huru mycket silfver som dagligen begagnades vid bordet, hvilket anseende grosshandlaren åtnjöt inom affärsvärlden och hurusom hans hustru var presenterad vid hofvet. Den äran förestod nu äfven Adla, ty fästmannen var ju meriterad och af gammal familj.

Så flödade den goda damens ordström nästan utan afbrott hela kvällen, hennes ögon strålade och kinderna hade färg, glädjen föryngrade och förskönade henne till den grad att Sylvi började förstå, huru denna fägring engång i hennes ungdom förmått blända en mans ögon, trots tomheten

under den vackra ytan. Fåfång och själfvisk, när medgångens vind fyllde seglen, slapp och dådlös i motgångens stund, sådan var denna kvinna, som af make och barn städse blifvit skonad, älskad och uppburen, som fått allt och gifvit så föga i gengäld.

Åtminstone var det ej af henne Esther fått sitt försakande sinne, Viktor sin tysta resignation och den äldre brodern sin uthållighet i lifvets hårda kamp, tänkte Sylvi, det måste vara fädernearf, och för andra gången denna dag smög hon sig tyst genom förstugan in i den öde matsalen, fordom så ofta fylld af glada gäster vid rågade bord, och stannade framför det sista porträttet i raden, den senast bortgångne ägaren af Vindeby.

Det sista skimret från den nedgående solen dröjde ännu kvar just öfver denna bild, och Sylvis blick hvilade forskande på detta öppna manliga ansikte med de regelbungna, fina dragen och den intelligenta pannan. Det var ett ännu ungt, ädelformadt anlete, på hvilket lifvets växlingar icke tryckt några djupa spår, den veka munnen log och de vackra blå ögonen strålade ned mot henne. Han såg alldeles ut såsom hon tänkt sig honom, ädel, öppen med en vacker, ljus lifsåskådning och ett godt, kanske för vekt hjärtelag.

Nu sjönk solen plötsligt bakom den skogkranasade hårizonten och skuggorna bredde sig dystra öfver det ödsliga rummet med de många mörknade konterfejen. Än blänkte en gyllene ordenskedja,

än ett svärdfäste eller ett halssmycke fram ur dunklet, och gamle geheimerådets stränga ögon tycktes borra sig fast vid främlingen — plebejen — som djärfdes tränga sig in för att bespeja de högadliga belätana med deras dolda och förglömda dygder och laster.

Sylvi ryste till och ilade skyndsamt bort, tillslutande den tunga ekdörren med lätt darrande händer.

Då hon gått till sängs denna kväll, kom Esther och satte sig vid hennes hufvudgärd. Den vanligen så glada och äfven i de mulnaste stunder lätt förnöjda flickan, hängde nu hufvudet och då Sylvi närmare betraktade henne, såg hon att hennes ögon voro alldeles rödgråtna.

— Hur är det fatt med dig? sporde hon och drog hjärtligt vännens hufvud ned bredvid sitt på kudden, men Esther kunde till en början icke svara. Tårarna började åter flöda, och hela hennes kropp skakades af snyftningar. — Mamma tänker resa ifrån oss, stammade hon slutligen.

— Ja, till din systers bröllop i vår, det har hon äfven berättat mig.

— Nej nej, nu genast med första ångbåt!

— Men hon är ju så klen och rädd för friska luften, hur skulle hon våga företaga en vinterresa?

Esther skakade sitt hufvud. — Hvad mamma engång beslutit, kan ingen i världen förmå henne att afstå ifrån, så har det alltid varit, och jag vet, att pappa hade ett mycket klart begrepp därom.

— Nåväl, hon vill väl då trotsa allt för att dessa sista veckor före bröllopet kunna vara tillsammans med sin äldsta dotter, förmodade Sylvi.

— Ja det är ju helt naturligt, jag förstår det mycket väl, men — och Esther grät ännu bittrare — ser du, jag vet hvad denna resa vill säga — den betyder skilsmässa kanske för hela lifvet.

— Ack, huru kan du tänka dig någonting så orimligt, barn?

— Du känner ej mamma, sade Esther sorgset' — hon har längtat och trånat efter Adla alla dessa år, nu får hennes älskling ett eget, rikt hem och kan behålla henne hos sig och göra hennes lif sorgfritt och ljusst — skulle väl mamma försumma att gripa ett sådant tillfälle.

— Men ni andra äro väl hennes barn också, menade Sylvi — huru skulle hon öfvergifva er?

— Det heter nu blott „tillsvidare“, tant Malla kommer som vanligt till oss, när mamma är borta, men ack, Sylvi, Sylvi, borde inte alla barnen hafva samma rum i en moders hjärta? O mamma, mamma, det är så bittert, jag vill inte kunna bära det, och Esther borrhade hufvudet i dynan och snyftade som om hennes hjärta velat brista.

Sylvi smekte tyst hennes hår, hon kände att ord vore en dålig tröst i en sådan sorg. En liten stund fortfor Esther ännu att gråta hejdlöst vid hennes bröst, men sedan satte hon sig upp och strök håret ur pannan. — Är det inte en onaturlig dotter, som ser fel hos sin älskade, älskade

mor, sade hon — kanske jag dessutom, som du säger, hyser en ogrundad fruktan och att allt ännu blir mycket annorlunda än jag nu kan tänka mig. Adla längtar nog äfven efter mamma, jag bör ej missunna henne glädjen att få henne till sig, ack kära Sylvi — förakta mig ej för denna egoism, utan haf öfverseende med mig i kväll!

— Jag känner dig bättre än du känner dig själf, förklarade Sylvi — men nu får du inte gråta mer utan måste krypa beskedligt till kojs och taga Titti med dig, ser du hon har krupit hit upp på mina fötter, hon förstår minnsann, att hennes matmor har bekymmer.

— Lilla sötnos, ja hon är trofast, det kära, dumma lilla kräket. Nå, jag skall väl gå då, godnatt, min Sylvi, och tack för ditt deltagande, det känns så godt att riktigt få utgjuta sig för någon, som fullt förstår en. — Hon böjde sig ned och gaf vännen en varm kyss, sedan tog hon hunden på armen och gick, och trots sin upprörda stämning nyss somnade hon snart som ett godt barn. Sylvi kunde höra hennes lugna, regelbundna andetag från rummet bredvid, medan hon själf låg vaken och grubblade öfver allt som passerat denna ovanligt händelserika dag. Hon tänkte på Rex och slöt ögonen för att i minnet ännu engång återkalla hans egendomligt upprörda blickar, då hon förband den sårade handen, det var så besynnerligt ljuft att erinra sig dem, tyckte hon. I denna stämning somnade hon slutligen in och drömde att hon stod i pelar-

hallen och att herr von Linden, alldeles som hon nyss sett honom på taflan därinne, kom och ställde sig framför henne. Han sträckte ut handen — Rex' smala aristokratiska hand — och vinkade henne att följa. Undrande, men oemotståndligt lät hon sig dragas efter honom, trappa upp och trappa ned genom hela det stora huset, det var som om han velat visa henne hvarje vinkel och vrå därinne. Sist förde han henne ut på gården fram till den gamla springbrunnen, men då hon vände sig om för att blicka tillbaka, var karaktershuset försvunnet, liksom uppslukadt af en tät, blåaktig dimma. Herr von Linden stod ännu framför henne och visade med sin utsträckta hand bort mot dimman, och midt igenom den blänkte plötsligt den gyllene sköldens mätte. — Segra eller dö — läste hon stapplande genom töckenslöjan och skakad af en frossbrytning vaknade hon förskräckt, just då dagen långsamt började gry öfver Vindeby.

* * *

Sommarens rika fågring låg utbredd öfver nejden. På fälten böljade säden och klöfverns purpurröda blommor fyllde luften med sin vällukt.

Sylvi hade med förtjusning lyssnat till fågelkonserterna under våren och dag för dag följt naturens utveckling i svällande knoppar och spirande strån. Andaktsfull skådade hon den stora förvandlingen, denna jordens förnyelse, som hvarje

år ånyo fyller själen med beundrande vördnad för Skaparens storhet; nu njöt hon i fulla drag af sommarens symfoni, där hvarje ton var stämd i den skönaste samklang med det hela.

Tidigt i arla morgonstunden smög hon tyst utför trappan, för att redan innan frukosten hinna ströfva omkring i parken eller sitta i mossan under någon väldig hängbjörk med en bok i handen. Oftast lät hon dock blicken ila bort från bladen in under trädens gröna hvalf, det var som hade hon lyssnat till de dolda krafter, hvilka arbetade omkring henne och detta studium syntes henne nu vida intressantare än förvärfvandets af bokliga kunskaper.

Stundom, när hon så satt, kom herr von Linden från morgonarbetet på fälten — det ledde så många genvägar genom parken — och om han hade aldrig så brådtom, stannade han dock ett ögonblick för att växla några ord med flickan under björken; ja, stundom gaf han sig tid att sitta ned en stund på den gröna mossbänken.

Sylvi brukade då berätta för honom hvad hon läst eller tänkt, och ofta hade Rex med sig någon sällsynt blomma, som de tillsammans examinerade. Det var ljufliga morgnar där i den sakta susande gamla parken, som redan af ålder var bevandrad i unga människohjärtans hemligheter, men icke ens vinden förrådde dem — det var så tyst, så lugnt och förtroligt i den gröna skymningen.

Sylvi ville se och lära känna allt. Hon ville iakttaga med egna ögon och på nära håll huru jorden brukades och besåddes, huru hvarje slag af landtbruksarbete tillgick. Hon hade tusen frågor att göra, då hon, ofta i sällskap med Esther, följde Rex ut på fälten, och den unge förvaltaren tröttnade ej att förklara allting för henne.

Det var en massa växlande intryck, som sålunda hopades i hennes hjärna, och för hvarje dag tyckte Sylvi att hon lärt något nytt. Lifvet tycktes henne så rikt, denna ljusa, nästan ständigt vackra sommar, och i hennes inre likasom i allt som omgaf henne, rådde en ostörd harmoni.

Viktors profteckningar hade längesedan blifvit godkända, han hade fått det vackraste erkännande och blifvit antagen såsom elev vid konstföreningens rit-skola från höstterminens begynnelse. Sylvi var förtjust öfver att hennes profetior gått i uppfyllelse och byggde med den blifvande unge artisten de vackraste luftslott, skära och drömlika som aftonhimlens skyar.

De ljusa framtidsbilderna hade en underbart upplifvande verkan på Viktor, aldrig förr hade han känt sig så rask, beständigt uppehöll han sig i det fria och sträckte dagligen sina små promenader allt längre ut i parken.

Tant Malla, som hela sitt lif varit redo att lämna sina egna intressen därhän för att tjäna andra, isynnerhet „salig kusin Johans efterlämnade“, till hvilka hon för faderns skull ansåg sig

stå i en outplånlig tacksamhetsskuld — hade på fru von Lindens uppmaning flyttat öfver till Vindeby, för att blifva ungdomens moderliga stöd och rådgifvarinna — en plats som hon fyllde till allmän belåtenhet. Hennes enda sorg hade gällt Mippan, som naturligtvis måste följa med, hon hyste nämligen vissa farhågor för att denna något själfständiga kattmatrona ej skulle komma så alltför väl öfverens med miss Titti. Mötet dem emellan aflopp emellertid högst tillfredställande å ömse sidor, och Mippan följde i „palatset likasom i hyddan“ sina hemvanor med berömvärd konsekvens. Att se henne sitta och sola sig i biblioteksfönstret mellan Esthers blomkrukor alldeles som på Sussebo under geranierna, ingaf en känsla af hemtrefnad, påstod Esther. Och Sylvi tyckte, att tant Mallas närvaro gjorde Vindeby fullkomligt, såsom hem betraktadt.

Ja den tant Malla, hon var som en lefvande predikan för hvar och en, menade Esther — just sådan som hvarje ung människa borde sträfva efter att bli på gamla dagar. Vänlig till lynnet, skonsam i omdömen, alltid redo då man ville tala med eller rådfråga henne och med en vacker försonande blick på lifvet, hade hon öfver sitt väsen något som påminde om aftonstämningen i ett fridfullt landskap, när solen håller på att gå ned. Sylvi beundrade henne af hjärtat, och ibland, då hon såg in i det goda gamla ansiktet — litet och vissnadt inom den hvita musslinsmössan — måste

hon böja sig ned och kyssa de ständigt verksamma händerna, för att gifva uttryck åt hvad hon kände.

Rex var med i arbetet från morgon till kväll i spetsen för folket och uthålligare än mången med robustare kroppsbyggnad än han — viljekraften förmår stundom mer än muskler af järn. Om kvällarna arbetade han i sin trädgårdstäppa, där Esther troget bistod honom; öfverallt rådde flit och verksamhetslust och lefdes ett enkelt arbetslif utan yttre förströelser. Men från andra sidan Bottenhafvet sände modern färgrika skildringar af alla Tottesunds härligheter och de storartade fester, med hvilka de nygifva — Adla och hennes make — blifvit mottagna vid sin ankomst till godset, festen, där fru svärmor kunde presidera i sin gamla glans och som påminde henne om forna, lysande dagar.

— Jag hoppas — skref hon — att Pontus framdeles finner någon lämplig anställning för Rex, så att han slipper att bero af våra fordringsägares nåd, Viktor skall bli en gärna sedd gäst i Adlas hus, och Esther har moster Nathansson lofvat sörja för. Dessa äro nu mina framtidsplaner för eder, kära barn, och jag skall uppjuda allt för att snart få dem realiserade och kunna se eder alla omkring mig.

Esther såg på Sylvi, sedan hon slutat läsningen af denna moderliga skrifvelse. — Ser du att jag hade rätt, hon stannar nog där — hviskade hon sorgset.

Rex vandrade med stormsteg ute i pelarhal-

len, där de alla sutto församlade och njöto af aftonsvalkan, man såg att hans inre var i uppror. — Mamma har alldeles missförstått saken — sade han en smula kärft — jag äter icke något nådebröd, utan arbetar för min ärligt förvärfvade lön, och när Vindeby får en ny ägare och min plats här blir fylld, hoppas jag kunna finna ett annat verksamhetsfält, utan att behöfva anlita en okänd svåggers ynnestfulla förord. — Det gamla von Lindenska blodet hade råkat i svallning, och mellan hans ögon låg ett djupt, mörkt veck. Sylvis hjärta svällde, hon kände att hon fullt sympatiserade med honom i denna stund. Viktor satt och smålog, han lefde i sina nyväckta framtidsförhoppningar, med hvilka Adla och hennes rika hem alls icke hade någonting att göra och Esther sade lungt: — Møster skulle tyvärr aldrig kunna hoppas på ett briljant parti för en sådan rödlufva som jag.

Alla skrattade, men Sylvi strök vänligt det rika håret. — Många skulle kanske afundas dig denna guldglans, sade hon.

Esther log. — Nej nej, jag vet nog hvad jag säger, och för resten vore jag kanske icke så medgörlig som Adla och toge första bästa kammarjunkare. Då Viktor nu drar åstad ut i världen, stannar jag kvar hos Rex och följer honom hvart det än bär.

— Till och med öfver oceanen? frågade bro-

dern och stannade plötsligt framför henne. Esther såg häpen på honom.

— Jag menar om jag inte kan kämpa mig till seger här hemma. Ett litet skyddande näste måste man väl allestädes kunna reda sig.

— Ja, vårt hem kunna vi taga med oss, ty det finns öfverallt, där vi hafva våra kära, men aldrig vårt land — sade Sylvi innerligt — och det är ändå vår „grund och vår väsendes rot“. — Hon försökte möta Reginalds blick, men han höll den envist sänkt, och kort därefter bjöd han godnatt och gick.

Esther började vattna sina blomsterland på gårdsplanen, och Viktor gick in med sin bok, endast tant Malla dröjde kvar i korgstolen vid ingångsdörren, och midt under vapenskölden satt Sylvi med korslagda händer och språkade med sin gamla, kära vän. Gummans flitiga händer sysslade oafåtligt med stickningen, men hennes blick dröjde icke vid arbetet, utan riktades ut mot den i sommarnattens flor höljda naturen.

— Hvad tänker lilla tant på? frågade Sylvi smeksamt.

— Jag bygger upp några framtidsplaner, jag också — log den gamla — fastän icke för mig själf — det vore lönlöst vid min ålder — men för den kära ungdomen. Ser du, jag vill inte kunna fatta, att den dag engång skall komma, då de måste öfvergifva sitt fädernehem. Jag tycker i min enfald att vår Herre nog innan dess skall

finna på någon utväg. Förra veckan blef ju den sista utgårdens såld — mycket förmånligt, hette det — nu är bara själva stamgodset kvar, en god possession, som man kan sköta utan de stora driftkostnader det forna bruket här på Vindeby fordrade, och jag kan inte låta bli att tänka på huru bra det skulle passa för Reginald att vara husbonde här. Folket älskar den gamla stammen och man kan lefva här äfven utan den ståt, som från geheimerådets tider blifvit en vana — så drömmer gumman. Sker det, så sker det, vår Herre har så många vägar — och tant Malla nickade hoppfullt mot sin uppmärksamma åhörarinna.

— Jag har genomlevvat så mycket här, ser du, barn — jag hör ju också till släkten och känner familjens historia i grund och botten. Många kraftiga karakterer har det funnits bland de våra, många som häfdat namnets glans fordomtima vid rådsbordet eller på slagfältet, som modigt kämpat för vapnets måtto. Där finnes icke en enda fläck på den blanka skölden, men icke alla hafva ägt samma kraft, det går också ett vekt drag genom familjelynnet. Detta drag hade kusin Johan fått på sin lott kanske i högre grad än hans föregångare. Jag minns honom ännu som yngling med fjun på läppen och Viktors milda blick i de sällsynt vackra ögonen, han kunde ej göra en mask för när. Hans stora personliga älskvardhet var ägnad att tillvinna honom sympatier i umgänges-

lifvet, han var en gränslöst öfverseende make, hvilket i hans äktenskap väl kunde behöfvas, men gentemot barnen trädde dock hans godhet mest i dagen. De kunde utbedja sig af honom allt hvad de ville, han hade ej kraft att neka dem något. Han våndades vid att se sin nästa lida och var obegränsadt gifmild, det var som om han hade slutit till ögonen, då han gaf. Men följden var att han slutligen just genom denna till svaghet gränsande godhet störtade sina mest älskade i olycka. Förtviflad att se förmögenheten minskas, kastade han sig i spekulationer, som på grund af hans opraktiskhet fullkomligt felslogo, han hade icke heller kraft att energiskt gripa in i rätta ögonblicket, och så gick det som det gick. Hans död kom hastigt och oförberedt, ty han var ännu en man i sin ålders fulla kraft — jag skulle vilja säga att det var af sorg detta ädla hjärta brast.

Tant Malla torkade sina ögon med näsduksnibben, innan hon fortsatte. — Hos mina unga vänner här har nog äfven mycket af släktlynnnet gått igen. De äro högsinnade, omutligt redbara och ytterst själförsakande hvar och en på sitt sätt. Viktor är en ytterst skarp iakttagare, Esther har det glada lynnet och Rex det veka hjärtat. Alla tre äro de mig mycket kära, och deras välfärd ligger mig sannerligen hårdt om hjärtat, därför vill jag så gärna hoppas det bästa för dem.

— O ja, lilla tant, det förstår jag så väl

— utbrast Sylvi lifligt, — jag tycker att denna syskontrio lefver här som barnen i sagan på ett förtrolladt slott, öfvergifna af den orättvisa styfmodern. Ja, skratta icke ut mig, tant Malvina, men jag kan aldrig komma ifrån det, att fru von Linden inte är deras verkliga mor. Huru kan väl en sådan excentrisk, haltlös, egoistisk varelse hafva födt till världen tre sådana barn.

Tant Malla skrattade hjärtligt. — Det var en sträng dom! Kusine Josefine ansågs dock på sin tid mycket förtjusande och förde sig väl, ja, var en riktigt charmant värdinna på det forna Vindeby. Hennes man dyrkade henne och barnen — du har ju själf sett huru de uppoffra sig för henne. Men du har rätt att hon är en egoist, och därför har sorgen ej förädlat henne, tvärtom har missnöjets pestvind härjat alla blommor på hennes väg.

Sylvi svarade ej, hon böjde sig blott ned och smekte sakta den gamlas flitiga hand, hårdnad af kärleksfullt arbete för andra, sedan såg hon åter upp i det fårade ansiktet med de goda, kloka ögonen. — Jaså, lilla tant sitter och bygger luftslott! Detta kära barndomshem för Rex — hon rodnade lätt, då hon uttalade hans namn — en god man och snälla barn åt Esther, — icke sant, det bästa vore icke godt nog åt den präktiga flickan, och hon behöfver många att omhulda och uppoffra sig för; sedan ha vi Viktor! Hvilka planer har tant gjort upp för honom?

Gummans glada blick blef plötsligt allvarlig

och tankfull. — Jag tror att vår Herre redan stack ut hans framtidsväg, sade hon stilla.

— Ack, måtte den blifva ljus! utropade Sylvi hjärtligt.

Tant Malla strök sakta hennes fina kind med sina skrumpna fingrar. — I Guds ljus skola vi engång se allt ljust, svarade hon.

* * *

Tiden stod icke stilla, huru gärna Sylvi än velat hejda dess lopp. Snart skulle året vara förbi, det år hon tilbragt på Vindeby och som nu syntes henne vara det lyckligaste och mest betydelsefulla i hela hennes lif. Väl hade dagarna stilla och utan omväxling och yttre förströelser sjunkit ned i den snabbt framglidande strömmen, men dock visste hon, att hon under just detta år vunnit det hennes hjärta innerligast åtråt, det som kunde fylla lifvet och göra det ljust och rikt. Hon visste att hon kommit till Vindeby för att möta sitt öde.

Sylvi ägde, kanske utan att själf förstå det fulla värdet af gåfvan, i ovanlig grad förmågan att vinna hjärtan. Redan i barndomen, då hon så att säga gått från hand till hand inom slakten, hade hon blifvit beundrad och bortskämd af alla som tyckte sig äga anspråk på den lilla föräldralösa, och så hade det alltid fortgått. Esther brukade entusiastiskt förklara att det var omöjligt

att icke hålla af henne, och tant Malla kallade henne ett söndagsbarn. SjälF tyckte Sylvi blott, att alla människor ständigt voro så goda och vänliga mot henne. Men trots detta, hade den lilla flickan dock i barnaåren mången gång känt sig ensam och oförstådd; ingen i hennes omgifning hade uppfattat det innersta i hennes väsen, och syskon eller en jämnårig att förtro sig till, hade hon aldrig ägt.

På Vindeby hade hon funnit det hon alltid saknat. Esther blef hennes kära syster och Viktor hennes unge bror, hvars svaga hand hon kunde taga i sin för att hjälpa honom fram på hans väg genom lifvet. Men hon hade funnit äfven något mer, sitt unga hjärtas drömda hjälte, föremålet för sin första, varma kärlek.

Det var naturligt, att Rex skulle blifva detta för henne. Redan från första början af deras bekantskap hade hennes sympati för honom blifvit väckt, han hade alla de karaktärsdrag, som en sådan natur som Sylvis måste beundra, och dessutom var han likasom utkastad i en kamp, hvars mödor hon längtade att få dela med honom. Hade han varit rik, oberoende och utan bekymmer, skulle de kanske hafva mötts för att likgiltigt skiljas åt; som det nu var, kände Sylvi, att hennes lefnadslycka var oåtskiljaktigt förbunden med hans.

Okonstlad som hon var, hade Sylvi till en början helt öppet närmat sig den unge mannen.

Hon deltog med honom i hans bekymmer, hon ville af hjärtat gärna hjälpa Esther i hennes bemödanden att draga honom bort från hans dystra enstöringslif, och då hon märkte, att han förtroendefullt började språka med henne, att han fann nöje i hennes sång och musik, gladdede det henne uppriktigt. Så småningom blef hans sällskap för henne kärt, ja oumbärligt. När hon såg hans smärta gestalt, slog hennes hjärta häftigt, och då han om sommaraftnarna blåste sin kornett på balkongen, fylldes hennes ögon ofta af ljufva tårar! Hvarför skulle hon icke tillstå för sig själf att hon älskade honom? Skulle hon väl blygas för sin kärlek, för den sällhet som gjorde hela världen rik och strålande för henne, o nej!

Ack, dessa sommardagar, då solen log från den molnfria himlen, då vinden drog mild och svalkande genom parkens trädkronor och öfver de böljande fälten, det låg en föttrollning öfver dem, som hon visste att hon aldrig skulle glömma. Hon skulle icke kunnat nämna tid och stund, då hennes kärlek vaknat och hon tänkte icke på framtiden, hon lefde som dagsländan, hvars skimrande vingar hon såg fladdra i solljuset, och därför hade hon gärna velat hejda tiden i dess flykt. Hon lefde i en underbar drömvärld och fruktade instinktmässigt att blifva väckt.

Uppvaknandets ögonblick kom dock med en naturlags obeveklighet, då höstregnet smattrade på fönstren, förkunnande att sommaren hade sagt

farväl. En dimmig morgon spratt Sylvi upp ur sömnen med en oklar förnimmelse af att afskedet från Vindeby och all den sällhet hon smakat här stod för dörren.

För några korta månader sedan hade hon ej ens haft en aning om att detta Vindeby och dess invånare funnos till i världen, och nu tyckte hon att all hennes jordiska glädje var förenad med dem, att hennes tillvaro, skild härifrån, skulle te sig ödslig och tröstlös. Hon satte sig upp i bädden, strök håret ur pannan och blickade ut i töcknet. Stora, tunga droppar rullade oafbrutet nedför rutorna, vinden skakade de gamla träden på gården och jagade ett helt fång torra löf ned på marken, och hvita husets gafvel såg dyster och grå ut i fukten. Det var, som om den kalla stenväggen likt ett hotfullt spöke rest sig för att stänga utsikten för henne. Skulle så äfven hennes sköna, ljusa framtidsdrömmar draga sig undan i ett oåtkomligt fjärran? Hon sträckte ut armarna, som för att famna dem, men borta voro de alla, likasom utplånade af höstens kulna dimmor, som höljde allt omkring henne i dunkel.

Visste hon ens om Rex älskade henne? Fanns där väl någonting i hans väsen, i ton, ord eller blick, som kunnat förråda för henne att hennes känsla var besvarad? Hon rodnade djupt, ja hon visste det, ej af hans sätt, ej af ord eller tonfall, men af blicken i hans vackra blå ögon. Och midt igenom tvifvel och moln steg denna visshet

som en klar stjärna på hennes hjärtas himmel — hon gömde ansiktet i sina händer och bad en innerlig bön för den hon älskade och för deras unga lycka. Sedan steg hon upp, klädde sig raskt och gick tröstad och lugn ned till frukosten.

Nästa vecka skulle Viktor i Sylvis sällskap anträda resan till hufvudstaden, där bostad och allt öfrigt redan var ordnad för honom, tack vare hans nya systems omtanke och bestyrksamhet. Han skulle bo hos onkel Lars, och Sylvi skulle taga till sin uppgift att sörja för hans trefnad och välbefinnande — det hade hon med hand och mun lofvat Esther. Själf tänkte Viktor på intet annat än det lockande arbetet. Han var oändligen ifrig och förhoppningsfull och man hade i hemmet ej sedan faderns död hört honom tala så mycket. Han lofvade utveckla en riktig jätteflit, och var så glad till lynnet och så mycket starkare till kroppen, att det väckte allas förundran.

— Det är Sylvis förtjänst — brukade Esther ofta skämtsamt förklara — hon har förtrollat honom.

Fru von Linden, som fortfarande dröjde kvar hos sin älsta dotter, hade mycket onådigt upptagit sina öfriga barns vägran att ingå på hennes föreslagna planer. Hon trodde icke på Viktors konstnärsanlag och förebrådde Esther ganska skarpt för att hon ville stanna hos „den envise Rex“, i stället för att tänka på de egyptiska köttgrytorna i moster Nathanssons präktiga hus. Den som

försmådde så välmenta moderliga råd finge sköta sig själf — så ungefär lydde i sammandrag hennes senaste bref.

Viktor hade fördjupat sig i en ny teckning och Rex teg, men Esther lade med tårskymda ögon den moderliga skrifvelsen ifrån sig på bordet. — Jag skulle ej vilja göra mamma emot eller såra moster Charlotte — suckade hon — men mitt hjärta säger mig att min rätta plats nu är här hos Rex. När Viktor rest och Sylvi äfven lämnar oss, vet jag, att tant Malla längtar tillbaka till Susebo, och då flyttar jag i vindskammaren i hvita huset och tar gamla Stina med mig. Vi skola stänga hela det här stora ödsliga palatset, där två personer skulle leka kurra gömma som två möss i en tom tunna, och försöka reda ett litet varmt bo därborta — jag tror nog att det skall lyckas!

Brodern stod bredvid henne och lyssnade tyst till den ljusa skildring som hon på sitt vanliga lifliga sätt framställde, sedan böjde han sig ned och tog ömt hennes hand i sin. — Tack lilla syster, ditt hjärtas rika kärlek förnekar sig aldrig. Jag är mycket, mycket tacksam för att du nu vill stanna kvar hos mig, framtiden är alltid oviss och ligger höljd i mörker för vår kortsynta blick.

Sylvi blef skrämmd af det djupa allvar, som plötsligt fördystrade den unge mannens ansikte, och beklämd smög hon sig ut på gården. Regnet hade upphört, endast dimman hängde kvar

och fördunklade utsikten. Den unga flickan vandrade fram och åter på sandgången i sorgsna tankar, och alltemellanåt såg hon upp mot byggnaden med dess raka fönsterrader och balkongens sirliga ornament.

I brist på gardiner gapade de flesta af de höga fönstren nakna och tomma emot henne, men därinne i detta stora, halft öde hus hade hon dock funnit det käraste hem och drömt så sköna, rika drömmar. Hon såg på svalboet under takkanten — det var tomt. Det lilla kvittrande fågelparet, med hvars lefnadsförhållanden hon gjort sig så förtrogen under sommarn, hade redt sig till flykt mot varmare länder. Så skulle äfven hon snart bryta upp, och dörrarna skulle stängas bakom henne och huset ligga där ödsligt och kallt, piskadt af höstens stormar och bäddadt i vintrens drifva, för att drömma om gamla minnen och — bida en ny tid. Var det verkligen så, skulle en ny dag ännu gry öfver Vindeby? Hon spratt häftigt till, utan att hon märkt det hade Rex kommit ut och stod och stödde sig mot dörrposten i pelarhallen tätt invid henne. — Det regnar ej mer, tror jag, — sade han.

— Nej, molnen hålla på att skingra sig, ni skall få se att det klarnar.

Han skakade lätt på hufvudet. — Jag är pessimisst — jag fruktar att töcknet aldrig kommer att skingras öfver det Vindeby vi kallat vårt. —

Han hade lagt armarna i kors öfver bröstet och såg tungsint mot den dimhöljda horisonten.

— Ack, det ljusnar nog — sade Sylvi blidt och såg upp till honom med sin klara blick.

Han kunde ej möta dessa strålande ögon just nu. — Viktor är så lycklig — sade han lågt — tack för att ni skänkt honom någonting att lefva för, det skall jag aldrig förgäta. Ni kom som en solglimt i vårt förödda hem, och när ni går, synes lifvet mig dubbelt mörkare än förr.

Sylvis hjärta slog våldsamt. — Jag vill inte gå, låt — mig — stanna — kvar — här! — hviskade hon ångestfullt med sammanknäppa händer.

En sekund möttes deras ögon i en lång, uttrycksfull blick, sedan vände Rex sig bort. — Lyckan får icke blomma för mig, jag måste gå min väg — ensam — svarade han.

Nästa minut var han borta, Sylvi såg honom gå öfver gårdsplanen med tunga, dröjande steg och försvinna i dimman, då förstod hon plötsligt hela betydelsen af det som passerat mellan dem, förstod att det afgörande ögonblicket i hennes lif var öfver, och i öfvermåttet af sin smärta tryckte hon handen hårdt mot sitt bröst.

— Här är ett bref till dig Sylvi, sade Esther senare, när posten anländt. Hon räckte det åt vännen, som nästan mekaniskt bröt sigillet. Brefvet var från Sylvis enda moster, som för en bröståkomma blifvit ålagd att tillbringa vintern i södern. Reseplanen var henne välbekant från tidi-

gare skrivelser, men i sista ögonblicket hade morbror Tudor, som skulle ledsaga sin hustru på färden, genom vissa angelägenheter vid sitt fabrikssett sig tvungen att afstå från resan och frågan gällde nu om Sylvi kunde så i en hast besluta sig att resa med den sjuka, som omöjligt kunde fara allena.

Likt en automat stirrade Sylvi på de stora glesa raderna med morbror Tudors höga tydliga affärsstil, sedan räckte hon brefvet åt Esther, som undrande betraktade hennes förstörda utseende.

— Ack Sylvi, tänker du verkligen resa! — utropade den lifliga flickan. Sylvi nickade.

— Ja det är ju naturligt, då man betänker att din moster är sjuk och behöfver dig och att du håller af henne och allt det där, men bra öfverraskande kom det nu i alla fall.

— Jag måste resa redan i morgon, om jag skall hinna att möta moster — sade Sylvi, som blott långsamt återkom till sin vanliga besinning, jag vet nog att du, min kära Esther, hjälper mig att packa in och göra allt i ordning.

— Ja ja, det förstås, jag vill blott ännu ej riktigt kunna fatta, att vi så snart skola mista dig — och Esther kysste Sylvi med tårar i sina vänliga ögon och ställde sedan sina villiga händer helt och hållet till vännens förfogande. Tant Malla stod henne också troget bi, och Viktor försökte på allt sätt intala Sylvi, att hon alls ej behöfde oroa sig för honom, fastän hon ej, som han hoppats, under

hösten skulle kunna vara honom till råd och hjälp i den främmande omgifningen.

— Tänk ej på mig — bad han med sitt vackra leende — Rex följer mig nog till staden, och där kommer mitt arbete att fylla tid och tankar. Ditt sällskap skulle förstås varit mig obeskrifligen dyrbart och jag tror att jag kan få mina mörka stunder, dem ditt ljusa lynne skulle skingrat, men då jag blir hemmastadd i de nya förhållandena, tror jag det nog kommer att gå. Du har ju ställt altting så väl för mig — och han räckte Sylvi handen med djupt känd tacksamhet.

I skymningen, då den stora reskofferten redan blifvit nedburen i förstugan och alla reseförberedelser undanstökade, kastade Sylvi en regnkappa öfver sig och smög sig obemärkt ut, för att taga ett sista farväl af parken. Snabbt ilade hon genom alléen in under träden, där hvar enda liten kvist dröp af fukten, medan stora, tunga droppar likt tårar hängde i granarnas barr. Där på den mossiga stenen under furan hade hon suttit med Rex och examinerat en campanula, där hade han röjt väg åt henne genom de igenvuxna snåren, och där var det förfallna gärdet, som han hjälpt henne stiga öfver första gången de råkades, då hon förföljdes af den onda tjuren. Hon böjde sig ned och lade ett ögonblick sin mjuka kind mot det våta stängslet — farväl alla mina kära minnen, ett långt farväl! — hviskade hon.

Rex såg hon ej till på hela kvällen, han höll sig synbarligen med afsikt undan.

Om aftonen, sedan de gått uppför trappan, kom Esther in i Sylvis rum. — Hvad det skall bli outsägligt tomt efter dig — sade hon sorgset — tänk på våra trefliga pratstunder om kvällarna. Huru skola vi kunna undvara henne, Titti — och flickan tryckte bedröfvad hunden mot sitt bröst.

Sylvi log med tårskymda ögon, sedan började hon för sista gången kamma ut Esthers rika hår till natten, såsom hon så ofta hade gjort under den förflutna tiden, och medan hennes skickliga fingrar lätt handterade de tunga hårmassorna, genomgingo de till sammans alla sina hågkomster från det gångna året och slutade med en ömsesidig öfverenskommelse om trägen brefväxling.

— Du kommer nog att få mycket att berätta, du Sylvi, från den stora vida världen — menade Esther — med mig är det annorlunda.

— O Esther, Esther — Sylvi kunde ej mera hindra det, hon brast i tårar! Kunde icke Esther ana, att ett enda ord från och om Vindeby var dyrbarare för henne än de allra mest intessanta meddelanden från jordens alla öfriga hörn — här i denna lilla vrå skulle hon ju lämna kvar hela sitt hjärta.

— Esther försökte förgäfvat att lugna henne och började slutligen gråta äfven hon af pur sympati. — Tusen, tusen tack för allt hvad du varit

för mig, Sylvi, den allra bästa, käraste syster, snyftade hon. Jag tänkte engång, — jag vet att det var dåraktigt — huru härligt det vore, om du kunde blifva det i verkligheten. Var inte ledsen Sylvi, det var ju bara en tanke, och kanske bryr du dig icke alls om min stackars Rex. Han äger ingenting annat än sin stolthet, och den skulle nog äfven hindra honom att bjuda en älskad kvinna att dela hans armod. — Hon lade smek-samt sin arm kring vännens skuldra, men Sylvi gömde sitt förgråtna ansikte vid hennes trofasta bröst.

Tidigt följande morgon skulle afresan ske. Esther, bredde smörgåsar, tant Malla serverade kaffe och Viktor kom i sista ögonblicket med en liten afskedsbukett af penséer och reseda. Där satt Sylvi redan i åkdonet och nickade åt dem alla till tack, tala kunde hon icke.

Hästen skrapade otåligt med hofvarna i den fuktiga sanden framför pelarhallen, och nedför de låga trappstegen hastade Rex med en varm pläd, som han omsorgsfullt svepte om hennes fötter.

— Flora är nog sedig, fastän hon nu bråkar en smula, och Andersson är en pålitlig kusk, fröken behöfver ej vara orolig, — lugnade han. Han grep hennes lilla hand och tryckte den ett ögonblick lidelsefullt till sina läppar, sedan lät han den sakta falla. — Kör på, Andersson! —

Nu knastrade sanden under hjulen, och raskt rullade de bort utför alléen, då vände Sylvi sig än

engång om och kastade en afskedsblick tillbaka. Fåfång möda, ogenomtränglig låg morgondimman åter öfver Vindeby. En knappt hörbar snyftning arbetade sig fram ur hennes bröst, då hon tryckte sitt ansikte mot Viktors blommor. Hvad sjunger skalden:

„Syrenen betyder fosterbygd —
Resedan ett älskadt minne.“

* * *

Då Sylvi nästa gång satte sin fot på hembygdens strand, hade mer än tio månader förflutit, och den nordiska högsommaren stod i sin fulla prakt.

Moster Idas helsa hade betydligt förbättrats under den långa frånvaron, och alla prisade vid återkomsten hennes friska utseende. — Ja Gudskelof, att det fins sol och värme någonstädes under vår långa, kalla vinter, sade fru Ida belåtet. — Jag har då aldrig varit någon vän af kölden, men satt inte Sylvi där på Corfu och längtade under den evigt blå himlen och i den balsamiska luften efter våra drifvor och rimklädda skogar.

Den unga flickan skiftade färg vid denna anmärkning, och ett litet vemodigt leende krusade den vackra munnen. Hon kommer än väl ihåg den dag tanten syftade på. Hon mindes huru hon på julaftonen längtat bort till Vindebys snöhöljda

park, då hon i tankarna lefde om den förflutna julen med dess nu så dyrbara minnen.

— Sylvi har magrat, sade onkel Tudor.

— Hon har vuxit, tror jag, menade faster Rosa. Alla funno de, att hon i något afseende förändradt sig, utan att ana den dolda orsaken därtill, kanske fanns där heller ingen i kretsen som uppfattade det vackra, besjälade uttrycket i den förr så glada blicken, detta uttryck, som tyst uppenbarade tåligt burna lidanden och genomkämpad strid.

Under den långvariga vistelsen i utlandet hade hon haft mången ensam stund att tänka öfver både det förflutna och framtiden. Allt efter som dagarna gled förför, medförande tusende olika och brokiga intryck, blef det upplefda året på Vindeby alltmer för henne som en ljuflig dröm, ett älskadt minne att gömma för hela lifvet, men en dröm som aldrig skulle blifva verklighet. Dock fastknöto Esthers ofta återkommande bref ännu förtfarande trådarna i det framfarnas sönderrifna väfnad.

Hvad voro hennes egna beskrifningar från stora världens stråkvägar och marknadstorg mot dessa kära små skildringar från Vindeby. Esther skref mycket noggrant nästan i dagboksform om deras enformiga lif under vintern. Om Rex trägna arbete i ur och skur de mörka, korta dagarna, medan hon inomhus sysslade med tusen små bestyr för det lilla hemmets bestånd. Och sedan de tysta kvällarna, då brodern satt lutad öfver skrif-

bordet med sina ändlösa räakenskaper och hon själf stickade och stoppade i takt med klockans entoniga knäppande, tills Stina kom in med buller och bång för att duka kvällsvardsbordet. Allt stod så lefvande för Sylvis inre syn. Sedan var det äfven andra bilder. Den gamla kära parken i vinterskrud med igenyrda gångar och snötyngda snår och det stora, tysta huset i månens skimrande ljus. Hon fann också i sällskap med Esther vägen till lilla Susebo och tant Malvina; såg hennes hjärtegodas ansikte och Mippans krökta rygg, samt kände doften af eftermiddagskaffet i den blanka kopparpannan. Julen beskref Esther äfven med sin vanliga utförlighet. — Vi hade också detta år en gran, skref hon, Rex valde den och vi trodde båda att den skulle varit alldeles i din smak. Naturligtvis saknades alla dina läckerheter, men hvad stod att göra. Rex bestod vackra vinteräpplen från sin trädgård och Stina och jag hade bakat hvetebullar, sedan kom tant Malla med en hel hop stickade saker, strumpor, vantar och halsdukar, så att hvarje barn fick en varm gåfva, och så sjöngo vi julpsalmen och tänkte på dig, som var så långt, långt borta. Barnen voro nog glada, men det fanns en vemodig ton i vår julglädje, och leken gick utan lust och lif. Viktor kom inte hem till helgen, det var på dina goda släktingars råd, och säkert var det mycket klokt att han hvilade ut därborta under ferien i lugn och ro och icke riskerade en långresa i den ovanligt skarpa kölden,

men att vi saknade honom obeskrifligt kan du väl förstå. Det ville icke komma någon verklig julstämning på hela kvällen till oss två ensamma gråsparfvar här i vår snöiga vrå. Slutligen satte jag mig vid farmors gamla klaver, som Rex har här nere och sjöng: — „Af himmelshöjd oss kommen är ett bud som frid till jorden bär“. Tonen var spröd och klanglös, och du vet att jag inte har mycken röst, det var sålunda långt ifrån någon konstnärlig prestation, men vår Herre ser ju till hjärtat, Han förstod hvad jag kände i denna stund och därför blef det så godt och ljusst i mitt inre, medan jag sjöng. Jag tänkte på mamma och Adla, på dig och Viktor, och inneslöt alla mina kära i Guds nådiga hägn. Sedan gick jag till Rex som satt vid skrifbordet med hufvudet sänkt mot handen och sade gladt: — God jul, broder, Gud ske lof att vi två dock fått vara tillsammans i kväll, men då hans blick mötte min, såg jag att hans kära, sorgsna ögon stodo fulla af tårar.

Ej underligt om Sylvi vid läsningen af detta bref glömde att Adriatiska hafvet sken blått i söderns sol och att mandelträden strödde sina hvita, doftande blommor i hennes hår. Hon frågade i denna stund icke efter någonting annat i världen än denna enda fläck däruppe bland nordens drifvor; där de två „gråsparfvarna“, som Esther skref, redt sitt ensliga näste. Vore hon blott där och likväl!

Viktor fann sig mycket väl i staden och gjorde

utmärkta framsteg. Han skref ofta långa bref till Sylvi och förtrodde henne alla sina tankar och planer och var så lycklig och förhoppningsfull som han aldrig ens vågat drömma om.

— Min närmaste önskan är att en dag kunna göra dig heder, skref han — arbetet är en daglig glädje för mig och du kan icke föreställa dig, huru rask jag blifvit. Jag har hela vintern gymnastiserat och vandrar hvarje dag till skolan, stödd mot min käpp — den gamla på sitt sätt kärblifna krykkan hör längesedan till det förflutnas minnen — vägen är ju visserligen icke lång, men att gå den skulle dock fordom varit för mig ett storverk. Din onkel och tant äro oförtjänt snälla mot mig, jag lefver som en prins och blir omhuldad som en gullgosse — allt för din skull. O Sylvi, Sylvi, när skall jag någonsin kunna återgälda min gränslös stora skuld till dig? Min tacksamhet känner du, men kanske den lycka som — tack vare dig — dagligen fyller mitt hjärta, kan vara en liten gengäld för din ädla själ, eljest förblir jag evigt din gäldenär.

Sylvi grät glädjetårar öfver detta bref, men — fröjd eller smärta, hvad de än medförde, alltid voro brefven kära budskap från hemlandet för henne och alltjämt lika efterlängtade. Och ehuru moster Ida ej hade en aning därom, gick hon ständigt och bar på en tyst, men stark hemlängtan i sitt hjärta.

Den sjuka var i det hela ingen medgörlig pa-

tient. Hon hade otaliga små nycker, var retlig, ombytlig och fordrande. Det blef ej någon lätt uppgift att vara hennes dagliga sällskap och vårdarinna, men allt efter som tiden skred framåt, började Sylvi tänka, att det kanske var hennes uppgift i lifvet att egna sig åt skjuksköterskans mödosamma, men ädla och nyttiga kall. Hennes mosters utländska läkare påstod att hon hade utpräglade anlag för denna verksamhet, särskildt på grund af den lugna, men dock milda bestämdhet hon lade i dagen gentemot den nervösa patienten. Att hon vid hemkomsten skulle egna sig åt något själfständigt, gagneligt arbete äfven med fara att mötas af släktens ogillande, hade länge varit henne klart, endast beträffande valet af lefnadsbana hade hon varit oviss, men nu begynte det klarna och vägen tycktes ligga utstakad framför henne. Hon hade redan som barn lugnt gjort sin viljekraft gällande i mindre viktiga saker gentemot onklars och tanters olikartade meningar, huru mycket mera skulle hon ej göra det nu, när hon var vuxen och det gällde ett lefnadsmål.

Vid återkomsten till hemmet fick moster Ida emellertid ett lätt anfall af sitt gamla onda med åtföljande förstämning i lynnet och nedsatta krafter, och det behöfdes hela Sylvis energi, för att intala henne mod och öfvertyga henne om sanningen af, att sjukdomen denna gång blott berodde af trötthet efter resan och luftombytet samt nog skulle hafva en snar öfvergång. Naturligtvis kunde

hon icke undvara sin gamla sjukvårdarinna, och följaktligen stannade Sylvi kvar och tog det som en fingervisning, att hon skulle gripa sig an med det arbete, som här erbjöds henne, utan att otåligt vilja tvinga sig till något annat, som hon kanske hellre utfört. Huru ofta ber man inte vår Herre visa vägen, men när Han väckligen gör det, vill man mångengång inte alls beträda den, emedan den inte ser precis så ut som man själf tänkt. Sylvi kände att det nu förhöll sig så med henne; hon hade också bedt om råd och ledning och försökte därför plikttroget följa den anvisning, som nu tycktes henne gifven. Till terminens början hoppades hon dock få återvända till hufvudstaden och gladda sig redan med klappande hjärta åt att få sammanträffa med Viktor. Han var ju en del af det kära Vindeby, en god kamrat, ja så godt som en broder, och han skulle berätta för henne om allt och alla där, något som hon innerligt längtade efter, ty Esthers bref hade denna gång ovanligt länge uteblifvit.

Ahlberga, onkel Tudors stora bruk eller rättare fabrik, ty där fanns en massa industriella anläggningar, låg kalt och bildade nästan en liten köping med karaktershuset som centrum. Man hörde dagligen hamrarnas dån och gnyet från verkstäderna, och häckarna i trädgården skymde blott knapphändigt de sotiga gatorna från sandgångarna därinne. Det störde och plågade Sylvi, som gärna drömde om skuggiga parker och svala, doftande

skogar, men moster Ida var van vid bullret och för morbror Tudor var det en njutning att omges af allt det som var upphofvet till hans materiella välfärd.

Dagligen gick Sylvi med fara för skosulor och klädningsfällor den sotiga vägen till postkontoret för att höra efter bref och alltid kom hon besviken tillbaka. Hade någonting värkligen händt derborta, som hindrade Esther att skrifva? Hon hade ingen att meddela sin fruktan och oro — en sjukling som är instängd inom fyra väggar blir alltid mer eller mindre egoist och morbror Tudor var den siste hon kunde valt till förtrogen. En stor, flegmatisk tystlåten herre, som gick och kom mellan kontoret och fabriken med sitt kala hufvud ständigt fullproppadt af siffror.

Ack, dessa långa, sena middagar, som aldrig ville taga slut och där hon presiderade vid öfversta bordsändan såsom värdinna, görande energiska försök att visa intresse för värdens och kontorsherrarnes välkända konversation, under det hon hela tiden lyssnade efter kontorspojksens steg i förstugan, då han bar upp aftonposten. Men aldrig var där ett kuvert till henne med den kära, efterlängtrade handstilen. Då man slutat äta, satt husets herre ännu länge ensam vid bordet med sitt portvin och sin tidning, och Sylvi höll honom sällskap med ett arbete, som hon försökte fästa tankarna vid, så godt hon kunde.

— Var det inte Vindeby, det där stället hette,

där du vistades förra året, Sylvi? Bruksägaren såg öfver sina glasögon bort till henne.

— Ja visst, onkel, men — men hvad är det med Vindeby, låt mig se, jag ber så mycket. Hennes oro undgick honom helt och hållet. — Någon har dött där, hvar stod det — nu har jag notisen! Han sökte uppför och utför spalterna med sin vanliga flegma och läste sedan på sitt torra, affärsmässiga sätt upp namnet: — „Reginald Viktor Johannes von Linden“.

— Reginald, det kom som en bortdöende hviskning från Sylvis stela läppar, hon reste sig, gick några steg öfver det bonade golfvet in i ett angränsande litet rum — hennes mosters komfortabla boudoir — och där föll hon utan ett ljud tungt ned på den mjuka mattan innanför dörren.

Hon visste ej huru länge vanmakten varit. Då hon återkom till medvetande, hördes onkel Tudors röst från matsalen ropa: Sylvi Sylvi, hvart tog du vägen?

Det var skumt i rummet och augustimånen sken svagt in genom det höga fönstret, Sylvi försökte stiga upp, men då hon stod upprätt, måste hon hålla sig fast vid dörrposten för att icke sjunka ned på nytt, och golfvet gungade under henne. Ett ögonblick stod hon så orörlig och strök med handen öfver pannan, sedan svarade hon: — Jag är här inne, onkel, och kommer genast.

Hvad hennes röst ljöd ihålig och främmande, hon kom först inte alls ihåg hvad som passerat,

innan hon föll, men hon erinrade sig tydligt vattenkaraffinen — den stora, slipade karaffinen med det friska kalla vattnet på bordet bredvid matsalsdörren, och dit styrde hon instinktmässigt sina vacklande steg. Den kalla drycken upplifvade henne, och hon tömde glaset två gånger.

Onkel Tudor hade rest sin massiva gestalt från bordet: — Du ville ju se dagens tidning, se här, jag har nu ögnadt igenom det förnämsta, och den innehåller som vanligt ingenting — han räckte bladet åt henne, då han passerade förbi för att gå till sitt skrifrum.

Mekaniskt tog hon det och satte sig på närmaste stol, men det räckte länge, innan hon fattade, hvad hon egentligen sökte där och när hon ändtligen förstod det, darrade hennes fingrar så häftigt, att hennes skumma blick icke ville kunna läsa den korta notisen. Långsamt och stafvande sig fram, som om hon varit en nybegynnare, läste hon pekande för sig med fingret de få raderna angående dödsfallet.

— Reginald Viktor Johannes von Linden efter en kort sjukdom i sitt adertonde år, stod där.

Hon stirrade på orden, hon läste dem gång på gång, hon upprepade dem till och med högt och då först blef det klart för henne, att det inte var Rex, utan Viktor. Hon hade förgätit, att båda bröderna buro familjens släktnamn.

— O Viktor, min käre, trofaste Viktor! hon kastade tidningen ifrån sig, gömde ansiktet i hän-

derna och grät, grät länge och innerligt såsom man begråter en älskad broder, och fasan, som gripit hennes hjärta, släppte långsamt sitt tag.

Ännu samma kväll fick hon ett bref från Esther, som olyckligtvis just denna gång råkat blifva kvarglömdt på kontoret, när den öfriga posten hämtades upp.

Det innehöll i få rader en bekräftelse på den underrättelse tidningen redan meddelat. Viktor var död, träffad af hjärtslag just då han glad och förhoppningsfull stod i beråd att återvända till hufvudstaden, för att på nytt taga ihop med de kära studierna.

— Det är så ofattligt, skref Esther — jag kan ännu ej alls få det klart för mig, att han verkligen är död. Vi äro alldeles öfverväldigade af detta oväntade slag och om du kunde, tror jag att du nu skulle komma till Vindeby.

— Om hon kunde! Sylvi rätade upp sig med sin gamla energi, hon kände det som om ingenting i världen skulle kunna hindra henne att resa, och så kom det sig att hon trots moster Idas häpnad och morbror Tudors lama invändningar, nästa morgon ännu engång befann sig på väg till Vindeby, dit tåget inte förde henne hälften så snabbt som hennes hjärtas längtan åstundat.

* * *

Det var kväll, då hon närmade sig det välbekanta stället. Parkens järngrindar sågo spökaktigt höga ut i skymningen under de mörka träden, men ute i alléen var det ännu ljust, och på gårdsplanen kunde hon till och med skilja färgerna på astrar och löfkojor, då hon passerade förbi Esthers små blomsterland.

Där låg det slottslika karaktärshuset åter framför henne i sin imponerande ståtlighet och i pelarhallen skymtade Rex' högväxta gestalt. Snabbt kom han emot henne, men innan hon hann räcka honom handen till hälsning, låg Esther redan snyftande vid hennes bröst. — O Sylvi, Gud vare lof att du är här!

— Huru skulle jag icke komma till eder i sorgens stund. — Sylvis arm omslöt fast den darrande flickan, medan hon sträckte sin andra arm åt brodern.

— I nöden pröfvar man vänskapen, sade tant Malla, som stod i förstugan för att välkomna henne, och så gingo de tillsammans in. Åter engång stod Sylvi i det hemtrefliga biblioteket, men när hon såg Viktors stol och hans lilla arbetsbord i hörnet, höll saknaden på att öfverväldiga henne, och hon hviskade ifrigt: Ack, Esther, nu måste du utförligt tala om alltsammans för mig. Och Esther berättade.

Hon beskref på sitt vanliga lifliga sätt den förgångna sommaren, huru gladt Viktor på våren åtenvändt hem med sinnet fylldt af sitt äl-

skade arbete, af alla ljusa vidt sväfvande planer, som för första gången låtit honom känna att han var ung. De hade aldrig sett honom sådan, och ofta hade glädjen öfver denna hans stämning låtit dem tacksamt minnas Sylvi, som tagit iniatiativet till uppgörandet och realiserandet af Viktors framtidsplaner. Modern hade också en tid vistats hos dem, och de hade alla känt sig så lyckliga till sammans. Viktor var mycket ute och gjorde för hvarje dag allt längre vandringar, han gick också obesväradt uppför trapporna och hade inrättat åt sig ett arbetsrum — en sorts atelier — i andra våningen. Allt var så bra alldeles som före den stora „krachen“, himlen utan märkbara moln, sade Esther suckande och då föll slaget.

— Vi sutto och pratade om kvällen vi tre syskon och tant Malvina — vi talade om Viktors förestående resa, och han glädde sig öfver att snart få råka dig. Sedan föll samspråket på framtiden — Viktors framtid som dekoratör, ser du — och han lofvade skämtsamt komma och måla Susebo både innan och utan, då han bestått sitt mästerprof. Sedan följde Rex honom upp såsom vanligt, och när jag en timme senare gick för att lägga mig, tänkte jag att jag skulle se efter om han ännu satt uppe och läste som han ofta brukade på kvällarne. Jag knackade på hans dörr, först lätt, men sedan hårdare, och då jag inte fick något svar, vred jag sakta om låset.

— Månskenet lyste genom det obetäckta fön-

stret rakt öfver bädden, där han låg med händerna hopknäppta öfver bröstet och gjorde honom så skrämmande blek. Jag böjde mig ned öfver honom — jag lyssnade efter hans andedrag, men allt var tyst, hans hjärta hade plötsligt upphört att slå.

Esthers röst var knappast hörbar och Sylvi tryckte hårdt hennes hand. — Det var ett hjärtslag, som så hastigt ändat hans unga lif sade doktorn, som vi genast eftersände. Rex telegraferade till mamma, men jag tror inte, att hon alls kan tänka på att komma till begrafningen, ty hon är i Ronneby med moster Gharlotte och skrifver att hon känt sig klen. Men du är här min vän, det gör mig — ja oss alla så innerligt godt, och i morgon skola vi tillsammans följa vår käre döde till hans sista hvilorum.

Esthers tårar föllo strida, men tant Malla sade mildt: — Ser du, käraste Sylvi, Gud själf hade stakat ut Viktors framtidsväg, den blef ej lång, men säkert ej mindre lycklig därför.

— Ja, han sofver så lugnt, snyftade Esther — det är verkligen, som om han skulle le i sömnen åt någon ljuflig dröm.

— „När jag uppvaknar, skall jag skåda Ditt ansikte, Herre, i rättfärdighet“, sade tant Malvina högtidligt.

— Det var så stilla i hela huset denna kväll, alldeles som om enhvar fruktat att väcka den tyste slumraren; man saknade honom på den välbekanta

platsen, och i den lilla kretsen slöto sig de öfriga därför än närmare tillsammans.

För Sylvi var det allt som en dröm, hon ville icke fatta att hon i verkligheten åter var på Vindeby, och när hon sent på aftonen skildes från Esther, låg hon länge utan att kunna sofva i sitt gamla rum och försökte att tänka att allt ännu var som förr, att det var ingen att sakna på Vindeby.

Följande morgon sken solen gladt, det var den första september och en verklig sensommar-dag. Då Sylvi vaknade flög hennes blick nu som så mången gång förr, ut genom fönstret öfver det vida landskapet bort mot skogarnas mörka rand, och det tycktes henne, att hon ingenstädes på jorden kunde känna sig mer hemma än här.

Det såg ej ut som en begravningsdag i dag, tänkte hon medan hon klädde sig. Luften, som fläktade in genom det öppna fönstret, var nästan kvalmig, och solen gassade hett öfver resedalanden därute. Esther hade länge sedan gått ned, och då hon trädde ut på den breda platformen i trappan, kom Rex just upp mot henne. Hon stannade för att invänta honom och hälsa godmorgon.

— Hvar hvilar Viktor? frågade hon sedan lågt.

— Här inne i sitt eget rum, ljöd svaret.

— Jag skulle så gärna vilja säga honom ett sista farväl.

Det lyste till i broderns vemodsfulla blick. — Tack därför på hans vägnar, men låt mig följa er, ni får icke gå allena.

Utan vidare vände de om, och Rex gick några steg före henne, för att öppna dörren till det ljusa gammaldags gästrum, för hvilket Viktor hyste en så stor förkärlek och som han därför utvalt åt sig. En frisk doft af granris och nyssbrutna höstblommor slog emot dem och fönstret stod öppet, täckt af en hvit gardin.

Långsamt, med nästan skygg vördnad närmade Sylvi sig den dödes sista bädd, som smyckad af gröna kransar stod midt i rummet, och halft bäfvande sökte hennes blick den unge slumraren, hvars hufvud hvilade så tungt på den af hvita rosor kantade kudden.

De fina, ädelt formade dragen voro som huggna i snöhvit marmor, icke ett smärftfullt veck, icke ett enda drag af lidande, utan blott ett skönt uttryck af förklarad hvila låg utbreddt öfver detta anlete. Lycklige Viktor!

Hon böjde sin panna mot kistans kant och smekte till afsked den kalla, bleka handen, som förr alltid så trofast tryckt hennes, och medan hon så gjorde, började hennes kropp sakta skaka af tillbakaträngda snyftningar, ehuru intet ljud kom öfver hennes skälfvande läppar.

Rex såg det, tyst men fast lade han Sylvis arm i sin och förde henne med mildt våld ur dödsrummet.

— Icke sant, Viktor sofver sött, döden har mist all sin fasa, när man betraktar detta sköna, fridfulla ansikte, sade han lågt, medan han förde

henne nedför trappan. Hennes hand låg ännu kvar på hans arm, Sylvi kunde icke svara, men hon stödde sig förtroendefullt på honom och mötte hans ögon med en uttrycksfullt blick.

Medan klockorna i den lilla kapellkyrkan melodiskt klingade i septemberluften, ledsagades Viktor af sina närmaste och af gårdens alla underhållande till kyrkogården, där de gömde hans stoft icke inne i den mörka familjegravven under de fuktiga hvalfven, där släktens aflidna medlemmar multnade i sina sammetsklädda kistor, utan ute i Guds fria natur under hängbjörkens skugga, där fåglarna sjöngo och blommor kunde gro i gravvens mull.

Rex hade klädt hans sista hvilostad med grönt, hans brodershand var det också som jämnade kullen, och Esther och Sylvi smyckade den rikt med höstens skönaste blomsterskörd.

— Nu kunna vi inte göra någonting mer för honom, sade Esther med darrande läppar, sedan hon lagt ned den sista kransen. Rex kunde ej svara, han stödde sig tungt mot skyffeln och Sylvi bad med knäppta händer en bön, innan de vände åter till det tomma hemmet. Ja, mycket tomt var det nu i sanning, det kände de alla, men tant Malla var där för att välkomna dem på sitt hjärtvänliga sätt, och Stina stod med hopknipna läppar och tillredde åt dem en liten god middag, de voro så kärleksfulla de båda gamla hvar på sitt sätt, så bepröfvade i sin trofasthet och så innerligt välme-

nande. Och allt sådant värmer hjärtat i sorgens stund. Om någonsin var tant Malvina vid sådana tillfällen på sin rätta plats hos sina vänner.

Efter middagen gick solen i moln, dystra svartblå och kopparfärgade massor hängde tungt ned i den kvalmiga luften, som verkade högst tryckande.

Rex stannade hela eftermiddagen hos de öfriga i biblioteket, de gingo tillsammans igenom portföljen med Viktors teckningar ända från de första försöken, gjorda af en liten osäker barnhand — nu var allt detta för dem dyrbara relikter och de rika möjligheter framtiden kunnat äga för den unge konstnären, dem hade han alla fört med sig kanske för att förverkligas i en annan värld.

Man samtalade länge därom och upplifvade alla kära hågkomster. Och när Esthers tårar åter började flöda och Rex panna mörknade, lockade tant Malla Sylvi att berätta om sina reseintryck från det förflutna året. Så gingo timmarna, och när skymningen inföll, befunno sig Rex och Sylvi allena vid ett af fönstren i biblioteket. Esther höll rådplägning med Stina i hushållsregionerna och tant Malla hade gått upp för att lägga Mippan till ro — både katten och Titti voro märkvärdigt oroliga denna afton, hvilket bådade oväder — menade den gamla.

Man hade ej mer kunnat ana, att dagen börjat så härlig och klar. Molnen hopade sig fortfarande, det blef allt mörkare, och ej en vindfläkt

lättade det dofva lufttrycket; ehuru alla fönster stodo öppna, kände man ingen svalka.

— Det har varit en nästan fruktansvärd torka hela denna månad, sade den unge förvaltaren — nu ser det emellertid ut att komma regn, och han granskade uppmärksamt de hotande skyarna — jag tror att vi få ett hemskt oväder före natten.

— Viktor hör icke mer stormarnas brus, sade Sylvi sakta.

— Nej, han är lycklig, svarade brodern i samma ton — jag kan inte tänka mig någonting skönare än att få dö som han, hastigt, smärtfritt och med sinnet fylldt af glada förhoppningar. Ja, ni skall kanske förakta mig, fröken Brandt, men jag har känt mig så trött på min egen kamp för tillvaron just nu. Det kommer kanske någon sådan tid i hvarje människas lif. Det tyckes mig ibland, som om det vore bättre att bryta med allting gammalt, att likasom börja lifvet på nytt under nya förhållanden. Vet ni, att Vindeby är under försäljning? Det är en person, som länge underhandlat om saken, men uppgörelsen beror af priset, han vill inte gå in på att betala den summa man begär och som stället helt visst är värdt.

Sylvis rörliga ansikte uttryckte spänd uppmärksamhet.

— Jag blir antagligen snart utan plats här, och — han höll upp ett ögonblick och andades djupt — kalla det feighet, om ni vill, men jag har tänkt försöka på andra sidan Atlanten.

I detta ögonblick bröt en klar blixst genom mörkret efterföljd af en stark åskknall.

— Ovädret begynner tidigare än jag väntat, sade Rex och reste sig — man måste stänga fönstren.

Nu kom åter en blixst, som klart upplyste Sylvi, där hon stod stödd mot sin stol. — Skall Esther följa med er dit bort? frågade hon.

— Nej, hon har nu beslutit sig för att flytta till vår moster, åtminstone på en tid — jag reser allena.

— O Rex, vill du krossa mitt hjärta! — Hon visste icke om orden verkligen kommit öfver hennes läppar och ännu mindre om han uppfattat dem, ty en fruktansvärd knall skakade i detta ögonblick huset ända i dess djupaste grundvalar. Sylvi sjönk tillsammans, såsom träffad af ett våldsamt slag, och på samma gång upplystes rummet af ett flammande ljus.

— Blixten har slagit ned och antändt huset! ljöd Esthers röst från den öppnade dörren. De skyndade ut och stirrade upp mot taket, och där smög lågan redan som en röd ringlande orm nedför takkanten. Den gamla målade väggbeklädnaden var sprucken och gisten af den långvariga torkan, den skulle brinna som fnöske.

Att få gårdens brandspruta ur lidret var för Rex med tillhjälp af några karlar en lätt sak, men vattenbristen gjorde sig kännbar genast från början. Alla brunnar voro i det närmaste tomma, och

man måste bilda en kedja till den lilla ån, som äfven den var föga vattenrik.

Folk strömmade till från alla håll, och hjälpsamma händer var det icke ondt om; blott Rex ställde sig i spetsen, voro alla strax villiga att lyda order, och han var äfven med öfverallt. Än i ledet vid sprutslangen, än i kedjan mellan ån och brandstället, än uppe på det brinnande taket för för att söka begränsa elden. Den spridde sig emellertid, pådrifven af en plötsligt uppkommen storm, med oerhörd hastighet. De röda tungorna slickade girigt fönster efter fönster i den långa raden, glasrutorna spräcktes och splittrades, och i de stora ödsliga rummen däruppe rasade lågorna likt retade demoner.

Esther hade genast, då faran blef henne klar, med sin vanliga besinning skyndat att rädda deras små tillhörigheter, tant Malla stod henne därvid troget bi och Stina rusade med dödsförakt så godt som in i elden, för att bärga hvad bärgas kunde åt hennes älskade husbondsfolk. Sylvi såg till att de uppskrämda kanariefåglarna, som vildt flaxade omkring i sin bur, blefvo burna på ett tryggadt ställe och tack vare hennes goda minne, blefvo både Mippan och stackars Titti äfven räddade från döden i lågorna samt anförtrodda i madam Karlssons hägn tillsvidare. Till följd af denna människo- eller rättare djurvänliga handling gingo emellertid hennes egna tillhörigheter upp i rök; en förlust som hon likväl bar med största sinnes-

lugn, ty från öfre våningen kunde föga eller intet räddas. Trots den så plötsligt uppkomna olyckan och eldens rasande framfart skedde alla släckningsförsök med beundransvärd omsorg, och det lugn Rex och hans syster lade i dagen, inverkade i hög grad äfven på den församlade mängden.

Alla arbetade raskt och uthålligt, ehuru det ganska snart blef tydligt för enhvar, att huset var dömdt till undergång.

— Åskeld kan ingen släcka, mumlade folket — man ser att arbetet är fåfängt. Men Rex ville ej gifva tappt, så länge den allra minsta utsikt till räddning fanns kvar; det stred mot hans plikt, och han ville fylla den till det sista.

Nu började emellertid bjälkarna att gifva vika, och mellantaken föllo in med väldig brak, det ena efter det andra, tills äfven herr von Linden insåg, att alla bemödanden voro fruktlösa.

— Må alla som befinna sig inne i huset komma ut, ropade han — man måste i främsta rummet se till att ingen människa tager skada till lif eller lem.

— Vi hafva räddat det mesta som är af något värde, sade Esther då hon mötte brodern i pelarhallen.

— Också familjeporträtten? frågade han.

— Nej, dem kom jag icke att tänka på, jag var så orolig för alla mammans små minnen. — Rex skyndade raskt förbi henne.

— O Reginald hvart går du, för Guds skull tänk på att taken hålla på att rasa in.

— Vår fars porträtt, jag skall försöka!
 Hon hörde ej mer, innan han försvann bakom ekdörrarna. Den gamla matsalen var ännu fullkomligt oberörd af elden. I sin ödsliga storhet låg den där svagt belyst af skenet utifrån, och från de panelade väggarna blickade anherrarnas stolta bilder lika trotsigt som förr, utan att ana att det rasande elementet girigt vaktade därute för att tränga sig in och förvandla dem i all deras prakt till en handfull aska.

Återskenet af flammorna lyste i detta ögonblick likt en gloria kring den senast aflidne herr von Lindens bild, det visade hans son vägen och med öfvermänsklig ansträngning ryckte den unge mannen taflan ned från väggen. Med sin breda guldrum skulle den varit tung nog för fyra, nu tryckte han den mot sitt bröst och ilade ensam med sin jättebörd ur rummet. Han visste icke, huru han kom genom den stora förstugan och ut i pelarhallen, ty bakom honom ljöd i samma stund ett öronbedöfvande brak af fallande bjälkar, som störtade samman, och folket på gårdsplanen utstötte ett rop af förfäran, ty deras unge herre var ju inne i det brinnande huset. Men nästa sekund stod han redan oskadd bland dem med Esther hängande vid sin arm, utan att tant Malla och Sylvi ännu haft en aning om den fara han varit utsatt för.

Rex bad dem föra undan hans dyrt vunna segerbyte, han ville ännu själf göra ett sista försök

att släcka branden, som genom vindens mojnande hade mattats af.

Tant Malla hade gått till hvita huset för att „andas ut“, som hon sade, och Esther skyndade efter för att se om henne. Vid hennes ålder betydde ju en sådan skakning och skrämsel icke så litet, och den kära gamla måste snart få komma till ro i en improviserad bädd hos madam Karlsson, det hade den omtänksamma flickan alldeles klart för sig.

Sylvi dröjde ännu kvar vid brandstället, hon kunde ej besluta sig att lämna det så länge Rex ännu stod midt i elden, så att säga, men hon drog sig längre bort och satte sig ned på kanten af den gamla förfallna springbrunnen. Himlen var fortfarande mulen, men man såg små ljusningar mellan molnen, och åskan dundrade med långa mellanskof blott svagt på afstånd, medan en och annan tung regndroppe sakta föll ned. Det var ett skönt men hemskt skådespel att åse lågornas sista förtviflade strid om det stolta karaktershuset. Gång på gång for vattenstrålen med ett egendomligt hävsande ned bland dem och åter och åter stucko de upp sina brandröda hufvuden, ända tills ett häftigt knastrande och smattrande underrättade henne att Vindebys ståtliga fasad störtat samman.

För Sylvis blick stod plötsligt hennes underbara drömsyn. Huset derborta var försvunnet, höljdt och likasom uppslukadt af rökhyflarna, men under pelarhallen bundo eldtungorna en ly-

sande krans kring vapensköldens motto. „Aut vincere, aut mori“, stod fram i gyllene skrift genom töcknet, icke ens lågorna tycktes hafva makt att tillintetgöra den gamla släktens stolta devis. — Sylvi tolkade det som en varsel om framtiden.

Öfver gårdsplanen kom Rex med trötta steg fram till henne. Utan att yttra ett ord, droppade han sina svarta, illa brända händer i springbrunnens lilla vattengöl, hans hår var brändt, och till och med ögonbrynen svedda, han hade modigt stått på sin post till det yttersta, men nu återstod af det brinnande huset blott en hop bränder, som rykte och kolnade, medan ett stilla regn långsamt började falla. Sylvi tog sin näsduk, fuktade den och gjorde ett förband till hans högra hand, som själfallet var mest skadad.

— En sådan rask, modig hand, sade hon blidt, medan hon lätt påsatte förbandet — nu är det andra gången jag uppträder som er läkarinna. — Hennes klara röst verkade upplifvande i den allmänna förödelsen rundtomkring dem, och hennes vackra ögon sågo strålände in i hans. Jag måste tala, jag kan inte annat, kan inte förtiga att hoppet, som hela det flydda året legat dödt och kallt i mitt hjärta, just denna fasansfulla natt vaknat upp till nytt friskt lif, alldeles som inom kort ett nytt Vindeby skall resa sig på det gamlas aska.

— Jag älskar detta ställe, hvarför skulle jag låta en likgiltig främling få rätten att äga det, om det står i min makt att förhindra det. Jag vill slå

mig ned här, bygga och bo på landet, såsom jag så ofta drömt ända från min barndomsdagar, men icke allena! Ack, Rex, du ville draga bort öfver hafvet ensam, jag kan icke tänka mig att stanna kvar här — utan dig. Svalorna skola komma nästa vår igen och reda sina nästen under det nya Vindebys takås — låtom oss göra som de.

De sutto sida vid sida på den gamla springbrunnens förvittrade kant, men Sylvi hade böjt sig fram mot honom och talade med sin låga, ljufva röst tätt vid hans öra.

— Du glömmet den fäderneärfda stoltheten, sade han bittert.

— Jag tänker på den fäderneärfda jorden, som behöfver dig, svarade hon gladt. — O, Rex, mitt hjärtas kung, låtom oss blifva lyckliga! — Hon hade glidit ned bredvid honom och hennes ögon sågo in i hans, klara och djupa som en ängels blick. Oemotståndligt dragen mot henne, lade han sin arm kring den smärta gestalten och slöt den tätt intill sig. — Gud skall veta, att jag ville gifva mitt lif för din sällhet, mumlade han.

— Vi skola inte bygga upp något slott mer, sade Sylvi, som fortfarande lät sin blick hvila i hans — vi skola bygga ett enkelt landtligt hem, mycket ljust, mycket varmt och öppet för alla hjälpsökande. Vi kunna inte sätta upp något stolt tafvelgalleri, som du vet, endast din fars bild skall intaga hedersplatsen i huset. Tant Malla skall ofta besöka oss, Esther blir vår trädgårdsmästarinna,

vår kära praktiska rådgifverska och Viktors graf skola vi vårda såsom vår ögonsten.

— Vi skola vara mycket goda mot alla fattiga, glädja alla små barn och öfva rättvisa mot våra underhafvande, som vi skola leda framåt till ljus och förädling.

— Du målar skönt, min älskade, sade Rex sakta och böjde sig ned för att trycka sina läppar mot det mörka höret och den klara pannan. Sylvi blott log till svar.

— Framför allt skola vi älska vårt hem, sade hon hänfördt, vi skola egna det våra bästa krafter, och lyckan i detta jordiska hem skall åter spegla en skymt af sällheten däruppe, där de som älska hvarandra aldrig behöfva skiljas åt.

Hon tystnade ett ögonblick och såg sig omkring. — Ser du, min Rex, molnen skingra sig och solen skall bryta fram, innan vi kunna ana det, för att belysa de första stegen på vår gemensamma lefnadsväg. Vi hafva många dyrbara plikter att uppfylla, mycket arbete att uträtta i framtiden, men arbetet medför välsignelse, och det är den bästa grundvalen för ett nytt hem.

— Det finns inte mer något vapenmärke att sätta upp framför ingångsdörren till vårt nya hus, men hufvudsaken är att vi hålla hjärtats sköld ren och blank i med och motgång och minnas det gamla måttet, då skola vi med Guds makt segra genom kärleken.

! Böcker för ungdomen !

Hemma på Gretaby

af

A i n a.

Pris karton. 3 mk 25 p:ni.

Hjärtat.

En skolgosses dagbok

af

Edmondo de Amicis.

Pris karton. 2 mk 50 p:i.

Pris 3 mark 50 penni.